

Giới thiệu Vưu Vật Giữa Đường

Vưu Vật Giữa Đường là tác phẩm ngôn tình mới của tác giả được nhiều bạn trẻ mến mộ - Cống Trà. Truyện kể về Vưu Vũ là cô gái có dung mạo xuất chúng, năm lần bảy lượt bị đàn ông thương nhớ, bị đàn ông ức hiếp, khi nàng quyết định hăng hái lên, xoay ngược tình thế, ức hiếp lại đàn ông, trò hay liên miên. ...*** Đến lúc này, dù có ngốc nghếch đến mấy Vưu Vũ cũng hiểu rằng, mình đã xuyên về cổ đại, trở thành tân nương rồi. Chắc, ở hiện đại thì không gả đi nổi, vừa về cổ đại đã lập tức xuất giá! Đây là cách ông trời đền bù cho nàng sao? Vưu Vũ suy nghĩ mông lung, hồi lâu sau lại vén khăn lên, cúi đầu xuống nhìn tay mình, thấy mười ngón tay thanh mảnh trắng nõn mềm mại, trên mu bàn tay còn có vết bớt đỏ, nàng không khỏi lẩm bẩm: “Xuyên không thành mỹ nhân nữa cơ đấy”. Nếu là mỹ nhân, mà khi tỉnh lại, trong phòng còn có mấy bà vú và tỷ nữ hầu hạ, xem ra gia thế cũng không kém, điều kiện tốt như vậy hẳn là được gả cho đức lang quân tương xứng đây. Cửa chính chật ních người đứng xem náo nhiệt và hò reo, thấy kiệu hoa xuất hiện, tất cả đều vỗ tay hoan hô. Đồng thời cũng có những tiếng xầm xì bàn luận. “Đoán xem tân lang là ai? Sai rồi, không phải người mới đỗ tiến sĩ năm nay Thẩm Dụ Nam đâu, mà là quan văn điện học sĩ Dương Thượng Bảo đại nhân đó”. ***P/S: Đây là một truyện điền văn của Cống Trà – tác giả “Cuộc chiến hôn nhân”, vẫn là phong cách nhẹ nhàng hài hước và có chút “sắc” quen thuộc của tác giả này.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Gả Đến Dương Phủ

Edit: Mộ Phong

Beta: Mộc

“Giờ lành đã đến, khởi kiệu!”

Sau tiếng hô của bà mối, bên ngoài rộ lên tiếng pháo kinh thiên động địa.

Khi cỗ kiệu được nâng lên, Vưu Vũ mất thăng bằng, đụng đầu vào vách kiệu, suýt nữa thì ngã lăn xuống sàn, nàng ổn định lại thân thể một cách khó khăn, vén tấm khăn voan hồng lên nhìn trái ngó phải rồi lại thả xuống, bịt chặt hai tai, móng tay bấm vào lòng bàn tay đau nhói, cuối cùng nàng bắt lực ngã người ra sau.

Trong xã hội hiện đại, Vưu Vũ là thành phần trí thức, dung mạo bình thường, chưa từng nói chuyện yêu đương. Họ hàng năm lần bảy lượt giới thiệu đối tượng cho nàng, nếu không phải là nàng không vừa ý người ta thì cũng là người ta không vừa ý nàng, không lần nào thành công cả. Thấy mình sắp trở thành gả ế, nàng cũng sốt ruột lắm. Tối nay là lần xem mặt thứ N của nàng, đối phương có tướng mạo không tệ, nói chuyện ăn ý, Vưu Vũ hơi động lòng liền chủ động đề lại phương thức liên lạc. Không ngờ, vừa mới về nhà, người ta đã gọi điện thoại tới nói không có hứng thú gì với nàng, lại nói thêm mấy câu xã giao rồi cúp máy. Vưu Vũ hơi buồn bực, liền uống rượu giải sầu, chỉ tay lên trời mắng ông trời vài câu. Không ngờ vừa tỉnh lại đã bị mấy người nâng dậy mặc áo cưới, rồi trang điểm, sau đó nhét vào kiệu hoa.

Đến lúc này, dù có ngốc nghếch đến mấy Vưu Vũ cũng hiểu rằng, mình đã xuyên về cổ đại, trở thành tân nương rồi.

Chắc, ở hiện đại thì không gả đi nổi, vừa về cổ đại đã lập tức xuất giá! Đây là cách ông trời đền bù cho nàng sao? Vưu Vũ suy nghĩ mông lung, hồi lâu sau lại vén khăn lên, cúi đầu xuống nhìn tay mình, thấy mười ngón tay thanh mảnh trắng nõn mềm mại, trên mu bàn tay còn có vết bớt đỏ, nàng không khỏi lẩm bẩm: “Xuyên không thành mỹ nhân nữa cơ đấy”. Nếu là mỹ nhân, mà khi tỉnh lại, trong phòng còn có mấy bà vú và tỷ nữ hầu hạ, xem ra gia thế cũng không kém, điều kiện tốt như vậy hẳn là được gả cho đức lang quân tương xứng đây.

Cửa chính chật ních người đứng xem náo nhiệt và hò reo, thấy kiệu hoa xuất hiện, tất cả đều vỗ tay hoan hô. Đồng thời cũng có những tiếng xầm xì bàn luận.

“Đoán xem tân lang là ai? Sai rồi, không phải người mới đỗ tiến sĩ năm nay Thẩm Dụ Nam đâu, mà là quan văn điện học sĩ Dương Thượng Bảo đại nhân đó”.

“Ngất! Dương đại nhân cũng đã bảy ba tuổi rồi mà? Tân nương mới có mười sáu, này, này, sao lại như vậy chứ?”

“Chuyện này khó nói lắm, khó nói lắm”.

“Có gì mà khó nói? Chính là nịnh thần gặp thời, trung lương không hay ho.”

Mặc dù tiếng chiêng trống rất lớn, nhưng vài lời bàn tán vẫn truyền đến tai Vưu Vũ. Nàng vừa nghe xong thì không khỏi thất kinh, mẹ ơi, không phải được gả cho thiếu gia, mà là gả cho một lão già bảy ba sao? Chuyện quái gì vậy chứ? Bây giờ nhả ra khỏi kiệu chạy trốn thì liệu có trót lọt không nhỉ? Vưu Vũ suy nghĩ, quên không bấm vào vách kiệu, cỗ kiệu vừa lắc một cái, nàng đụng đầu đánh “cốp” vào bức vách, đầu đau như muốn nứt ra, bỗng từmình mảnh nhỏ ký ức của nguyên chủ hiện lên.

Thì ra đây là triều Đông Tống năm thứ mười sáu. Thân mẫu của đương kim Hoàng đế là Nghiêm Thái hậu, khi Hoàng Đế đăng cơ, người nhà họ Nghiêm

đã dốc lòng tương trợ, chính vì vậy, Nghiêm gia rất được dung túng. Dẫn đến việc Nghiêm gia mặc sức hoành hành ngang ngược, muốn sao làm vậy.

Năm nay, nhân lễ Phật đàn (ngày sinh của Phật), một người họ hàng thân thích của Nghiêm thái hậu là quan ngũ phẩm, tên Nghiêm Tam Thế đi lễ chùa, trong chùa nhìn thấy con gái của Vu Văn Đạo là Vu Vũ, lúc hỏi phủ chẳng màng chuyện com nước, cứ băng khuâng mãi, Nghiêm phu nhân thấy thế liền phái người đến Vu phủ cầu hôn.

Vấn đề là, Nghiêm Tam Thế đã sớm cưới vợ sinh con, cưới về còn là tiểu thư của một gia tộc lớn, sao có thể lấy con gái Vu gia làm vợ được nữa. Bởi vậy bà mới liền đến cửa, mặc dù nói chuyện mập mờ, nhưng Vu gia cũng hiểu, Nghiêm Tam Thế muốn nạp Vu Vũ làm thiếp.

Vu Văn Đạo vì đương triều làm chức quan can gián tứ phẩm, có lý nào lại dăng nử nhi của chính thất lên làm thiếp cho người ta? Vừa nghe bà mới nói xong, tức giận đến nổ phổi, lập tức sai người đuổi bà mới ra khỏi cửa, tất cả lễ vật đem đến cũng bị ném ra ngoài, đồng thời còn mắng Nghiêm Tam Thế si tâm vọng tưởng.

Vu Văn Đạo không ngờ, mấy ngày sau, ông đã bị Ngự sử thượng thư buộc tội kéo bè kết cánh, lòng hướng về tiền triều... Đến tiết Đoan ngo, triều định hạ chỉ, giáng chức Vu Văn Đạo xuống thành thất phẩm huyện lệnh, phải tới Triều Châu làm quan, mau chóng đi nhậm chức. Khẩu dụ truyền tới rằng, chỉ cho phép một mình ông đi, không được mang theo vợ con rời kinh.

Trong lòng Vu Văn Đạo biết rõ chuyện này do Nghiêm Tam Thế cùng tay chân của hắn làm, chỉ cần ông vừa nhậm chức, Vu Vũ chắc chắn sẽ trở thành thiếp của Nghiêm Tam Thế, ông liền đến cầu kiến quan văn điện học sĩ Dương Thượng Bảo, đề xuất một chủ ý.

Mặc dù Dương Thượng Bảo làm quan tam phẩm, nhưng cũng không có cách nào đối phó trực tiếp với Nghiêm gia. Tuy nhiên, ông ta và phụ thân của Vu Văn Đạo là bằng hữu kiêm đồng hương, tình nghĩa sâu đậm, lúc này không thể khoanh tay đứng nhìn, liền nói: “Văn Đạo à, với kẻ sách này, chỉ có thể gả Vũ Nương ra ngoài thôi, đưa con bé lên kiệu hoa, còn người cũng đi đi”.

Vu Văn Đạo khó xử nói: “Khi Vũ Nương mười tuổi, phụ thân đã quyết định hôn sự của con bé, chọn trướng Thảm gia tam thiếu Thảm Dụ Nam. Năm nay, Thảm Dụ Nam đỗ tiến sĩ, nhưng nẫu thân lại mới qua đời, cậu ấy còn đang chịu tang nên tất nhiên là không thể nào cưới Vũ Nương qua cửa được”.

Triều Đông Tông coi trọng nhất là đạo hiếu, đối với việc cưới gả đời này Thảm Dụ Nam còn không để trong đầu.

Dương Thượng Bảo nghe Vu Văn Đạo nói xong, trầm ngâm hồi lâu rồi đáp: “Bỏ cách đó đi, còn một biện pháp khác, đó là gả Vũ Nương vào Dương gia ta. Đợi khi nào Thảm Dụ Nam chịu tang xong, Dương gia sẽ viết hưu thư, cho Vũ Nương tái giá với Thảm Dụ Nam.

Triều Đông Tông khai quốc đến nay hơn năm mươi năm, đương kim Hoàng Đế đã là đời thứ ba, vừa mới bước qua tuổi hai mươi. Nhưng Dương Thượng Bảo cũng là một trong những khai quốc công thần, trải qua ba đời vua. Mặc dù không phải là quan nhất phẩm, nhưng làm quan ba đời, đương nhiên có nhiều kinh nghiệm, thậm chí còn rất được Hoàng Đế tín nhiệm, nếu như Vu Vũ gả vào Dương phủ, cho dù Nghiêm Tam Thế lộng hành đến đâu cũng không dám làm càn.

Vu Văn Đạo rất vui mừng, gật đầu nói: “Như vậy rất tốt! Chỉ là...”

Dương Thượng Bảo cũng ý thức được một vấn đề, dung mạo Vu Vũ tuyệt mỹ, quả thực là vu vật trời sinh, bất kể đưa cho đứa cháu trai nào cưới con bé cũng chưa chắc đã kìm nén được bản thân, hơn nữa Thảm Dụ Nam sao có thể tin đến lúc ấy Vu Vũ vẫn hoàn toàn trong sạch.

Trong đầu Vu Văn Đạo ngầm xem xét một lượt mấy người cháu của Dương Thượng Bảo, trừ mấy người chưa tròn mười lăm tuổi, lại trừ đi mấy người đã có thể thất, cuối cùng chỉ còn ba người là vừa đủ tuổi để chọn, nhưng ba người này đều là những công tử phong lưu, nếu cưới Vu Vũ thì sao chịu làm Liễu Hạ Huệ đây?

Dương Thượng Bảo vuốt râu suy nghĩ một lúc lâu, sau đó nhướng mắt nói: “Thế này đi, gả Vũ Nương cho ta”.

“Choang” một tiếng, chén trà trong tay Vu Văn Đạo rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Dương Thượng Bảo mặc dù là gừng càng già càng cay, nhưng dù sao cũng đã ngoài bảy mươi, tuổi này mà nạp thiếp tất nhiên người đời sẽ dị nghị, một người đứng đắn như ông tái giá, lại còn lấy Vu Vũ mới mười sáu tuổi đầu, chuyện này mà truyền đi thì thật không hay ho gì.

Mặc dù Dương Thượng Bảo tuổi đã cao, nhưng từ trước đến nay không câu nệ tiểu tiết, thấy Vu Văn Đạo thất thố liền cười ha ha nói: “Bà nhà ta đã mất được mười năm rồi, giờ có cưới cũng không coi là có lỗi với bà ấy. Chỉ ầm ức thay cho Vũ Nương phải làm vợ kế của ta thôi”.

Gả Vu Vũ cho Dương Thượng Bảo tuy là hoang đường, nhưng suy đi nghĩ lại mãi, quả thực chỉ có biện pháp này là thỏa đáng hơn cả. Vu Văn Đạo suy nghĩ một lúc, thấp giọng nói: “Chỉ sợ tổn hại thanh liêm một đời của đại nhân”.

Dương Thượng Bảo lắc đầu, cười nói: “Cứ làm như vậy đi! Mấy ngày nữa sắp có việc vui, đón Vũ Nương qua cửa. Đợi ba năm sau người hỏi kinh báo cáo công tác, Thảm Dụ Nam cũng chịu tang xong rồi, lúc đó lại bàn tiếp hôn sự cho chúng”.

Vu Văn Đạo không nói thêm gì nữa, chỉ khom người thật thấp tạ lễ.

Về nguyên nhân Dương Thượng Bảo lấy Vu Vũ, gia nhân Dương phủ đều hiểu cả, nhưng biết không có nghĩa bọn họ sẽ chấp nhận được. Người đầu tiên nhảy dựng lên con trai thứ của đại thiếu phu nhân Dương Tư Minh, hắn cảm thấy vô cùng kỳ dị nói: “Cái gì? Ông nội đã bảy mươi ba tuổi rồi mà vẫn còn muốn nạp thiếp sao? Chuyện này mà truyền đi không phải sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ ư? Muốn cho tiểu thư Vu gia gả vào cửa Dương gia tránh nạn, có thể gả nàng ấy cho ta, cũng có thể gả cho tam đệ tứ đệ, tại sao lại gả cho tổ phụ chứ?”

Con trai cả của nhị thiếu phu nhân Dương Tư Nghĩa nghe tin Dương Thượng Bảo muốn lấy Vu Vĩ làm thiếp cũng ghen hờn nhìn trôn trối, vô cùng khó hiểu, âm ỉ lên: “Vu Nương mới mười sáu tuổi, bằng tuổi với ta, nếu bá đường thành thân với ông nội chẳng phải trở thành bà nội của ta sao? Nói như vậy, từ sau mỗi lần thấy nàng ấy, ta phải gọi nàng một tiếng bà nội ư?”

Con trai cả của tam thiếu phu nhân Dương Tư Niệm dứt khoát chạy đến thư phòng, quỳ gối trước mặt Dương Thượng Bảo nói: “Ông nội, gả Vu Vĩ cho con đi! Con nhất định sẽ đối xử với nàng ấy thật tốt, tuyệt đối không để cho Nghiêm Tam Thế đến ức hiếp nàng”.

Dương Thượng Bảo như cười như không nói: “Sao, con muốn tranh đoạt phụ nữ với ta?”

“Cháu trai không dám!”. Dương Tư Niệm nghe Dương Thượng Bảo nói thế, lưng đồ đầy mồ hôi lạnh, chỉ có thể ủ rũ cúi đầu lui ra.

Dương Thượng Bảo có tổng cộng năm người con trai, hai người con gái, hai con gái đã gả đi xa, không ở kinh thành, còn năm con trai đều lấy những tiểu thư nhà thế gia trong kinh thành. Năm người con dâu nghe nói Dương Thượng Bảo muốn lấy Vu Vĩ làm vợ, mặc dù chỉ là kế sách tạm thời, nhưng cứ nghĩ đến Vu Vĩ sẽ ở Dương gia làm mẹ chồng mình ba năm...

Đồng ý ư? Không ai bảo ai, mỗi người đều đùn đẩy cho tướng công mình, để bọn họ đi khuyên giải Dương Thượng Bảo. Chỉ là năm con trai của Dương Thượng Bảo cũng rất hiếu thuận, nghe xong lý do Dương Thượng Bảo đưa ra liền không có thuyết phục nữa, chỉ yên lặng lui ra.

Còn Vu Vĩ, nghe phụ thân nói sẽ gả nàng cho Dương Thượng Bảo thì kinh sợ đến mức không nói nên lời, đêm đó sai thị nữ Lam Nguyệt hẹn Thẩm Dự Nam đến gặp mặt, muốn giải thích vài câu. Thẩm Dự Nam đúng hẹn, ở sau hoa viên Vu phủ gặp Vu Vĩ. Không biết Thẩm Dự Nam nói gì mà Vu Vĩ lệ rơi đầy mặt quay về, chừng hai ngày sau thì tinh thần bất ổn.

Mọi người chỉ cho rằng nàng đau lòng vì phụ thân bị cách chức xuống Triều Châu, còn mình phải gả cho Dương Thượng Bảo để tránh nạn, động viên đủ kiểu nhưng nàng vẫn chẳng phân chân hơn nên cũng hết cách.

Đến sáng sớm ngày Dương Thượng Bảo đón dâu thì linh hồn Vu Vĩ đã về chốn mật mù, người bây giờ là Vu Vĩ ở hiện đại.

Biết được tình cảnh của nguyên chủ, Vu Vĩ liền bỏ ý định đào hôn trong đầu. Chỉ yên lặng thường thức hôn lễ cổ đại vừa long trọng vừa rườm rà này với tâm trạng tiếc nuối, ôi, nếu tân lang là một thiếu niên tuấn tú thì có phải lời rồi không, đằng này lại là một lão già khú để.

Đến khi vào Dương phủ, bá đường xong, được đưa vào tân phòng, Vu Vĩ mới tỉnh táo lại, rót nước mắt. Hu hu, ba, mẹ, con không biết mất đâu, chỉ gả tới cổ đại thôi!

Dương Thượng Bảo kéo khăn voan xuống, thấy một khuôn mặt đầy nước mắt thì ngẩn ra, sau đó trêu mếu nói: “Sao vậy, ai bắt nạt cháu à?”

Vu Vĩ nghe có tiếng nói thì ngẩng đầu, không khỏi há miệng cười như đóa hoa cúc, trời ạ, trời ạ, giọng nói và dáng vẻ của ông lão này giống bà ngoại mình y như đúc. Không sai, không phải là giống ông ngoại, mà là giống hệt bà ngoại đó.

Bạn đang đọc truyện *Vu Vĩ Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Diễm Phúc Sâu

Edit: Mộ Phong

Beta: Mộc

Nền đỏ chập chờn lay động, ánh nến hắt lên khuôn mặt mỹ nhân rơi lệ, môi hồng hé mở, không nói nên lời làm xiêu lòng người, nhưng dù sao Dương Thượng Bảo tuổi đã cao, lại xem Vu Vĩ như cháu gái nên không có cảm giác gì, chỉ rút khăn tay ra đưa cho Vu Vĩ, ôn hòa nói: “Lau nước mắt đi nào”.

Vu Vĩ nhận lấy khăn tay rồi lau nước mắt, nhưng càng lau nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn, rửa sạch cả lớp hóa trang trên mặt. Lúc bà ngoại qua đời, nàng đang ở nước ngoài nên không kịp trở về gặp mặt bà lần cuối, chuyện đó là điều tiếc nuối nhất trong lòng nàng, không ngờ sau khi xuyên qua lại gặp được một người có dáng vẻ và giọng nói âm áp giống bà ngoại đến thế.

Dương Thượng Bảo nhìn Vu Vĩ yên lặng rơi lệ, chỉ cho là nàng đang lo lắng việc gì đó liền trấn an: “Yên tâm đi, Nghiêm gia không hống hách được lâu nữa đâu. Cha cháu có thể sẽ sớm hồi kinh cũng không chừng”.

Ở cổ đại, ảnh hưởng của chính trị có thể lớn, có thể nhỏ, có kẻ bị giáng chức, có kẻ thậm chí còn bị tru di tam tộc. Điều mà Vu Vĩ đang lo lắng thật ra chính là an nguy của Dương Thượng Bảo, nhưng nghe ông nói vậy liền ngưng khóc, thấp giọng nói: “Cháu vào Dương gia sẽ không làm liên lụy đến cả

gia tộc họ Dương chứ?”

Dương Thượng Bảo lắc đầu, cười híp mắt nói: “Trẻ nhỏ không cần suy nghĩ nhiều, mọi chuyện đã có ta đây!”

Nếu như Dương Thượng Bảo kinh qua ba triều mà vẫn trụ vững, tất nhiên là có sự nhạy cảm nhất định với chính trị và những thủ đoạn riêng, hẳn là phải chắc chắn thì mới dám đề mình vào Dương phủ này tránh nạn! Vu Vĩ lục lọi những mảnh vụn ký ức của nguyên chủ, nhận ra rằng đối với chính sự, nguyên chủ hoàn toàn không biết gì cả thì đành thôi.

Nàng đứng dậy nói: “Đề cháu hầu lão gia đi nghỉ!”.

Dương Thượng Bảo cười một tiếng, khoát tay nói: “Ta ngủ ở thư phòng, từ nay về sau đây sẽ là phòng của cháu, nghỉ sớm đi, đừng suy nghĩ nhiều quá”.

Lúc Dương Thượng Bảo nói chuyện, Vu Vĩ để ý một chút, cảm thấy ông đúng là già càng già càng cay, ở tuổi này mà răng vẫn còn, lại nói chuyện rõ ràng, không hề hăm hồ giống một ông già chút nào.

Đội Dương Thượng Bảo đi rồi, Lam Nguyệt đẩy cửa bước vào, đỡ lấy Vu Vĩ nói: “Tiểu thư không sao chứ?”.

Sau khi gặp mặt Thẩm Dụ Nam, tiểu thư liền chẳng màng cơm nước, gầy yếu hẳn đi khiến Lam Nguyệt cứ lo lắng mãi. Đến tận sáng hôm nay, Lam Nguyệt thấy thần thái Vu Vĩ bất thường thì không yên tâm đến tận bây giờ.

Vu Vĩ cảm tay Lam Nguyệt, kéo nàng ngồi xuống cạnh mình rồi mới nói: “Lam Nguyệt à, từ giờ trở đi, ta không còn là Vũ Nương trước kia nữa, mà là một Vũ Nương hoàn toàn mới, lời nói, cử chỉ, tính cách so với trước đây đều đã khác, người đừng quá ngạc nhiên”.

Mặc dù Lam Nguyệt cảm thấy Vu Vĩ không giống hồi trước, nhưng chỉ cho rằng vì tiểu thư gặp chuyện trở trêu nên tính cách thay đổi mà thôi, khỏe mặt bỗng ươn ướt, chỉ lặng lẽ chớp chớp mắt mấy cái cho khô rồi mới nói: “Tiểu thư, xinh đẹp không phải lỗi của tiểu thư, bây giờ gả vào Dương phủ, Dương lão gia có thể bảo vệ tiểu thư mà, tiểu thư đừng lo lắng”.

Vu Vĩ gạt đầu, đỡ tay Lam Nguyệt đứng lên, sau đó ngồi xuống trước bàn trang điểm tháo trang sức, đến tận lúc này nàng mới thấy rõ toàn bộ dung mạo của mình, nhất thời kinh ngạc tròn tròn mắt.

Tóc đen như mây, mày thanh như liễu, mắt biếc tựa nước hồ thu, mũi cao tinh tế, đôi môi hồng hơi hé mở, dù không lên tiếng cũng đẹp say lòng người.

Lam Nguyệt giúp Vu Vĩ cời hỉ quan, lúc ngẩng đầu nhìn vào gương, thấy Vu Vĩ đang tròn tròn mắt liền an ủi: “Tiểu thư bệnh mấy ngày, nhan sắc hiển nhiên là không bằng trước đây, bảo dưỡng mấy hôm lại ổn ngay thôi”.

Được rồi, ta đã hiểu tại sao cái tên Nghiêm Tam Thế kia không giành được nguyên chủ thì không chịu bỏ qua rồi! Thật đúng là hồng nhan họa thủy mà! Vu Vĩ đỡ trán, dung mạo như thế này mà không có chỗ dựa vững chắc thì chắc chắn sẽ rước vào rất nhiều bông hoa đào thối nát.

Lam Nguyệt thấy Vu Vĩ không đáp lại, liền dè dặt liếc nàng một cái, muốn nói lại thôi.

Vu Vĩ thấy thế, tiện miệng nói: “Lam Nguyệt, em có chuyện gì thì cứ nói, ta chịu được mà”.

Lam Nguyệt hơi do dự, rồi thấp giọng nói: “Tiểu thư, những gì Thẩm công tử nói hôm đó chỉ là những lời lúc tức giận mà thôi, tiểu thư không nhất định phải để trong lòng. Khi nào Thẩm công tử chịu tang xong thì sẽ đến Vu phủ chính thức cầu hôn”.

Rốt cục Thẩm Dụ Nam kia đã nói gì với nguyên chủ mà khiến nguyên chủ lưu luyến mãi đây? Vu Vĩ cố gắng nhớ lại, nhưng trong đầu không để lại một chút ấn tượng nào, nhất thời lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Hắn nói cái gì chứ? Ta quên cả rồi!”.

“Tiểu thư không để trong lòng là tốt nhất”. Lam Nguyệt vui vẻ ra mặt, giúp Vu Vĩ cời hỉ phục, đỡ nàng đến bên giường, vừa tháo giày vừa nói nhỏ: “Ba năm trôi qua rất nhanh, tiểu thư đừng buồn”.

Nhìn cái nha đầu này là biết toàn tâm toàn ý với Thẩm Dụ Nam đây. Vu Vĩ đánh giá Lam Nguyệt một chút, thấy dung mạo Lam Nguyệt mặc dù không bằng mình, nhưng cũng rất thanh tú, liền hiểu ngay tâm ý của Lam Nguyệt. Xem ra nha đầu này đã thầm yêu Thẩm Dụ Nam rồi!

Thế nhưng chắc chắn nguyên chủ và Thẩm Dụ Nam không thể cời bỏ được quan hệ. Khóe miệng Vu Vĩ nhếch lên thành một nụ cười lạnh, Thẩm Dụ Nam, người thật ra chỉ là kẻ giết người bằng lời nói thôi! Có lẽ nguyên chủ cũng không đồng ý ta gả cho người. Sau này gặp mặt, đương nhiên ta sẽ đòi lại công đạo cho nguyên chủ.

Dương Thượng Bảo đón dâu, khách khứa đến tất nhiên là không ít, người biết chút ít về quan hệ giữa Vu gia và Nghiêm gia thì âm thầm lắc đầu, kẻ không hiểu nội tình thì ngưỡng mộ điểm phúc của Dương Thượng Bảo.

Dương Tư Minh và Dương Tư Nghĩa lại thăm hặn, rõ ràng ta và Vu Vĩ tài mạo tương xứng, ông nội đã không nhường ta cưới Vu Vĩ thì cũng không nên cưới nàng, chẳng hiểu ông đang nghĩ gì nữa?

Dương Tư Niệm trầm vị tạp trần, nữ nhi Vu gia người cũng như tên, quả đúng là vu vật, ai lại không muốn cưới nàng? Chỉ cần cưới được nàng, ba năm che chở, cũng thành quen thuộc, đời nào còn viết hưu thư, để nàng lại gả cho Thẩm Dụ Nam? Ông nội cưới nàng, lại không thể hưởng thụ, rốt cục có âm mưu gì đây?

Ba huynh đệ đều có tâm sự riêng, nhất thời tụ họp một chỗ, cùng uống với nhau nhiều hơn mấy chén, nhanh chóng say khướt.

Sáng sớm hôm sau, Vu Vĩ không cần kính trà cho trưởng bối, mà là chờ vẫn bối đến kính trà nàng.

Từ lúc vợ Dương Thượng Bảo qua đời, chương quản việc trong Dương phủ là con dâu trưởng Quách phu nhân, bây giờ trong phủ đột nhiên sinh ra một đứa trẻ lên làm mẹ chồng khiến bà ta không khỏi đau đầu. Sáng sớm, bà vừa mới rửa mặt chải đầu xong thì Tổng nhị phu nhân, Chu tam phu nhân, Mã tứ phu nhân và La ngũ phu nhân cùng tiến vào sân nhà bà, trình bày ý kiến với bà: “Đại tẩu, chúng ta thật sự phải đi kính trà thỉnh an sao?”

Là chị em dâu nhiều năm, Quách thị sao có thể không biết tâm tư khác của tứ thiếu phu nhân, có điều Vu Vĩ gả vào Dương phủ tránh nạn, không tình nguyện gọi một tiếng mẹ chồng, càng không tình nguyện kính trà, là muốn bà làm chìm đầu đàn đây mà. Chỉ cần chính phòng không đi kính trà, bọn họ tất nhiên sẽ làm theo, về sau Dương Thượng Bảo trách móc, các nàng sẽ đổ hết trách nhiệm lên người chính phòng.

Quách phu nhân có hai con gái và hai con trai, hai con gái đều đã xuất giá, cháu gái cũng đã bảy, tám tuổi, con trai cả cũng đã lấy vợ sinh con rồi, chỉ còn đứa út Dương Tư Minh là chưa đón dâu, người đã lên chức bà ngoại như bà nay lại phải gọi một tiểu cô nương mười sáu tuổi là mẹ chồng, sao có thể cam lòng cho được. Nhưng triều Đông Tông coi trọng nhất là đạo hiếu, hơn nữa Vu Vĩ và Dương Thượng Bảo đã chính thức bái đường thành thân, trên danh nghĩa, Vu Vĩ đúng là trưởng bối của các bà, nếu không kính trà mẹ chồng, đó chính là thất hiếu. Quách phu nhân không muốn nhận lấy tội danh này, liền nói: “Sao lại không đi chứ?”

Dương Thượng Bảo dậy khá sớm, cùng Vu Vĩ đi đến tiền đình, thấy hai bàn tay nhỏ bé của Vu Vĩ run nhẹ, biết nàng đang căng thẳng liền bảo: “Cháu là trưởng bối, thích thì nói mấy câu, không thích thì đừng nói gì cả, không phải e ngại bọn họ”.

Vu Vĩ nghe tiếng Dương Thượng Bảo thì cảm thấy vô cùng thân thiết, đáp lại: “Dạ, lão gia”.

Đang nói dở, bên ngoài bỗng truyền tới tiếng của Quách phu nhân: “Chúng con đến thỉnh an công công bà bà!”

Dương Thượng Bảo nhìn Vu Vĩ, mỉm cười không nói lời nào.

Vu Vĩ ngẫm hiểu, mở miệng đáp: “Vào đây đi!”. Từ hôm nay trở đi, phải làm quen với thân phận mẹ chồng này thôi.

Đám người Quách thị nghe thấy tiếng Vu Vĩ đều vụng trộm bĩu môi, hừ, thực sự coi mình là mẹ chồng chắc, nghe cái giọng kia, hợp lý hợp tình làm sao!

Đám người nói đuổi nhau vào phòng. Quách thị dẫn đầu bùng trà dâng lên Dương Thượng Bảo, rồi nhận lấy đĩa đựng trà trong tay thị nữ, dâng lên trước mặt Vu Vĩ, hạ thấp mình, giọng gao nói: “Mời dùng trà!”. Hai tiếng mẹ chồng quanh quẩn bên môi, cuối cùng cũng không thốt lên nổi.

Vu Vĩ liếc mắt nhìn Quách thị, có vẻ tuổi bà ta chừng bốn bảy, bốn tám, dung mạo đoan trang, cử chỉ có khí chất của danh gia vọng tộc, để người như vậy uốn gối gọi mình hai tiếng mẹ chồng quả là không dễ. Nhưng nếu Quách thị không gọi mình là mẹ chồng, địa vị của mình sau này ở Dương phủ sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Hơn nữa sau ba năm, có thể rời khỏi Dương phủ hay không còn chưa chắc chắn, bây giờ phải lập tức xác định địa vị của mình.

Quách thị thấy Vu Vĩ không tiếp nhận chén trà, bên kia Dương Thượng Bảo đang nhíu mày nhìn bà, đành phải cắn môi, mặt không biểu cảm nói: “Mời mẹ dùng trà!”

Mấy người con dâu còn lại thấy Quách thị buộc phải gọi hai tiếng mẹ chồng, sắc mặt mỗi người không giống nhau, không nói rõ được tâm trạng hiện thời.

Vu Vĩ nghe Quách thị gọi mình hai tiếng mẹ chồng, lúc này mới gạt đầu, nâng chén trà trong đĩa lên, mắt đảo qua, thấy Quách thị rũ mắt, khóe mắt giật giật, liền rút tay về, đỡ lấy chén trà, tay trái nhẹ nhàng mở nắp trà, đuôi ngón tay lướt qua lướt lại bên thành chén, thấy chén nóng hổi thì biết mình đoán không sai, không nói thêm gì nữa, chỉ cần thận nâng chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ rồi nhanh chóng đặt xuống, lúc này mới đưa một chiếc hà bao cho Quách thị, ôn hòa nói: “Vất vả rồi!”

Nếu Quách thị đã tiên phong kính trà như vậy, tứ phòng còn lại cũng kính trà theo, không hề giờ trò.

Con gái lớn của Tổng thị Dương Tư Ý đi theo người lớn đến phía sau tiền đình, nhất thời liếc mắt nhìn Vu Vĩ, rồi ghé vào người nữ mẫu nói: “Nàng ta xứng làm bà nội của chúng ta sao? Dựa vào vài phần tư sắc liền được an vị trên cao rồi ư?”

Nữ mẫu thấy Dương Thượng Bảo đang ngồi kia, sợ nghe thấy lời Dương Tư Ý liền nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, nàng ta và lão gia đã chính thức bái đường, tiểu thư không thể thất lễ như vậy”.

Dương Tư Ý bĩu môi, hồi lâu sau nói: “Cứ chờ xem! Muốn làm bà nội của chúng ta, dù sao cũng phải có chút bản lĩnh mới được”.

Ngũ thiếu phu nhân kính trà xong liền đến lượt tôn bối. Cháu trai lớn Dương Tư Xương cùng thê tử đến kính trà, sau đó là Dương Tư Minh. Dương Tư Minh vừa vào phòng liền bị nhan sắc của Vu Vĩ làm khuynh đảo, nhất thời hít sâu một hơi, bùng chén trà tiến lên, không cả dợ Vu Vĩ đón lấy đã nâng chén đặt lên tay Vu Vĩ, ngón trỏ khẽ lướt qua lòng bàn tay Vu Vĩ, ánh mắt dừng lại trên mặt Vu Vĩ, thấp giọng nói: “Mời bà nội dùng trà!”

Ha ha, nội à, sau này cháu trai nguyện hầu hạ bên gối người.

Chương 3: Trêu Ghẹo Bà Nội

Edit: Mộ Phong

Beta: Mộc

Vưu Vũ cảm giác được ngón tay Dương Tư Minh xẹt qua lòng bàn tay nàng, móng tay còn hơi gài nhẹ lòng bàn tay khiến trái tim bé nhỏ của nàng run khê, tiểu tử này giỏi lắm, lá gan lớn đấy, dám đùa giỡn bà nội à!

Ngón tay Dương Tư Minh chạm được vào lòng bàn tay Vưu Vũ, thật là mềm mại mịn màng, hắn cảm thấy tâm trạng rạo rực, có điều trước mặt bao nhiêu người, không thể để lộ ra bộ dạng ấy nên đành phải nhanh chóng rút tay về, nhìn Vưu Vũ nhấp trà, đưa cho hắn một chiếc hà bao, lúc này mới lui xuống.

Động tác nhỏ của Dương Tư Minh có thể qua mắt được người khác, cũng không thể gạt được những kẻ ở chung với hắn từ trước đến nay, Dương Tư Nghĩa và Dương Tư Niệm.

Dương Tư Nghĩa hơi bất mãn, Dương Tư Minh, người giỏi lắm, dám ở trước mặt bao nhiêu người sờ soạng tay của bà nội, đâu thể thế được?

Dương Tư Niệm cũng tức giận, bà nội vừa mới vào cửa, thẳng nhai Dương Tư Minh người đã thêm muốn rồi, còn đụng chạm ngón tay, xoa lòng bàn tay nữa, sao có thể chứ?

Vưu phủ và Dương phủ mặc dù có giao tình, nhưng từ sau khi Vưu lão gia và Vưu thái phu nhân qua đời, Vưu Văn Đạo cùng thê tử là Quý phu nhân không thường xuất môn, lại càng hiếm khi qua lại Dương phủ, dần dần, quan hệ của hai nhà không còn thân thiết như trước nữa. Năm Vưu Vũ mười tuổi, Quý phu nhân đính ước nàng với Thẩm Dự Nam, rồi quản thúc nàng, bình thường ít khi để nàng xuất môn, các phủ đệ có yến tiệc này nọ cũng không đưa nàng đi cùng, bởi vậy người trong Dương phủ, trừ Dương Thượng Bảo đã gặp Vưu Vũ bên ngoài, những người còn lại trước đây nghe nói Vưu Vũ nổi danh là xinh đẹp cũng chưa từng thấy mặt nàng.

Lúc này, người trong Dương phủ mượn việc kính trà, tỉ mỉ quan sát Vưu Vũ, thấy hôm nay nàng mặc bộ y phục đồ thẩm, tay áo có hoa văn, búi tóc gắn vào đóa mẫu đơn đoan trang, một chiếc trâm cài tóc đan phượng làm từ châu ngọc xuyên qua chính giữa, hai bên tóc mai điểm xuyết bằng vài bông hoa mai cài đầu nhỏ nhỏ, bộ dạng đúng chuẩn một quý phu nhân lớn tuổi. Thế nhưng, kiểu cách chừng chạc như vậy ở trên người Vưu Vũ lại càng làm nổi bật làn da trắng như ngọc của nàng, đôi mắt trong như nước mưa thu, để lộ tư thái phong tình đặc biệt. Nhất thời, ai ai cũng ngẫm than thở, lão thái gia không phải đang cười vợ, đây rõ ràng là cười hồng nhan họa thủy mà.

Vưu Vũ thấy rõ thần sắc mọi người, hơi cảm khái, đừng nói là Dương Tư Minh gài tay nàng giấu điểm giỏi, ít người thấy, kể cả hắn không lấp liếm, lẽ nào người Dương phủ sẽ chỉ trích hắn sao? Không, họ chỉ biết trách Dương Thượng Bảo lấy về một kẻ hồng nhan họa thủy như nàng, gán cho nàng tội không tuân thủ nữ tắc.

Tam phòng Dương Tư Đoan luôn tự phụ về mỹ mạo của bản thân, nay thấy Vưu Vũ, trái tim bé nhỏ bị đá kích cho tan nát, nói với tứ phòng Dương Tư Tinh: “Người nói xem, nàng ta ăn cái gì mà lớn lên mới được như vậy?”

“Ăn tiên được!”, Dương Tư Tinh thuận miệng đáp một câu, lại nói tiếp: “Trách không được Nghiêm Tam Thế chết mê chết mệt, thế phải lấy được nàng ta! Nếu ta là nam nhân, chắc chắn cũng sẽ động lòng!”

“Ta cũng nghĩ vậy”, Dương Tư Đoan thờ dãi nói: “Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao trước đây Quý phu nhân không dẫn nàng đi tham gia yến hội là điều đúng đắn. Nếu nàng ta xuất hiện, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?”

Quách phu nhân tuy bắt đầu dĩ gọi Vưu Vũ một tiếng mẹ chồng, nhưng thấy Dương Thượng Bảo không ép các con đến kính trà phải gọi Vưu Vũ là mẹ, trong lòng cũng được an ủi đôi chút. Vì nguyên nhân gì Vưu Vũ gả đến Dương phủ, trong lòng mọi người đều biết, bởi vậy nếu tất cả cùng nhau cô lập nàng thì cũng quá đáng.

Tổng phu nhân không phải vợ cả mà là vợ kế, trong mấy chị em dâu, có cảm giác bà ta thấp kém hơn. Vì nhà mẹ đẻ bà ta và nhà mẹ Quách phu nhân có quan hệ họ hàng thân thích, nên hồi đó có thể gả vào Dương phủ làm vợ kế cũng nhờ có Quách phu nhân, bởi thế cái gì cũng nghe Quách phu nhân như thiên lôi chỉ đâu đánh đó. Nếu Quách phu nhân không tỏ thái độ với Vưu Vũ, bà ta cũng án binh bất động, ra hiệu cho con gái Dương Tư Ý và con trai Dương Tư Nghĩa phải biết giữ ý, không nên làm chuyện mờ ám.

Đợi đến khi mọi người kính trà xong, đều lui ra hết, Dương Thượng Bảo tự mình đi đến thư phòng, Vưu Vũ liền gọi vú nuôi tới, cười nói: “Vú Cốc phải không?”

Vú Cốc vốn được Dương Thượng Bảo phân phó, không dám thất lễ với Vưu Vũ, khom người đáp: “Dạ phải!”

Vưu Vũ gật đầu, cười nói: “Vú Cốc ngồi đi! Ta mới vào phủ, chuyện trong phủ chưa biết nhiều, còn phải học hỏi vú nhiều”.

Vú Cốc vội nói một tiếng không dám, rồi mới nghiêng người ngồi ở bên dưới Vưu Vũ, vừa cười vừa đem hết chuyện trong Dương phủ nói cho Vưu Vũ biết.

Đợi vú Cốc lui ra, Vưu Vũ liền trầm ngâm hồi lâu. Cơ nghiệp của Dương phủ rất lớn, sợ sẽ rút dây động rừng, hơn nữa Dương Thượng Bảo đã già, chỉ đợi Hoàng đế ân chuẩn là có thể vui vẻ nghỉ ngơi, việc này rất đáng ngờ, việc đắc tội với Nghiêm gia, nghênh đón mình vào cửa có lẽ không đơn giản như mình tưởng.

Đang suy nghĩ, bỗng ngoài cửa, nha đầu tên Thạch Trúc tiến vào thưa: “Thái phu nhân, Lô thái di nương tới!”

Dương Thượng Bảo có hai con gái và năm con trai, trong đó con thứ ba Dương Trọng Lâu và con thứ năm Dương Trọng Sơn đều là thứ xuất, là Lô thái di nương sinh ra.

Từ sau khi lão thê của Dương Thượng Bảo qua đời, Lô thái di nương ngồi trên ngọn núi lớn, ngày ngày tự tại, còn con thứ ba Dương Trọng Lâu cũng rất chịu khó, sớm đã công thành danh toại, trong đám huynh đệ hấn lên triều làm quan sớm nhất, hiện tại tuy mới là quan ngũ phẩm nhưng cũng tiền đồ vô lượng. Có một đứa con trai như vậy, Lô thái di nương tất nhiên đắc chí mãn nguyện, tự coi mình nửa phần là nữ trưởng bối trong Dương phủ. Lúc này đột nhiên lại xuất hiện một vị chủ mẫu ngồi trên đầu bà nên bà ta đương nhiên muốn đếm xem thực hư thế nào.

Vưu Vũ nghe nói Lô thái di nương tới, liền sai Thạch Trúc mau mời vào.

Lô thái di nương mỉm cười tiến vào hành lễ với Vưu Vũ, sau khi ngồi xuống mới cười nói: “Phúc khí lão gia nhà ta thật là tốt, có thể lấy về một vị thái phu nhân như vậy về nhà”.

Sáng nay, Vưu Vũ bị bao nhiêu kẻ gọi mẹ chồng, bà nội rồi thái phu nhân, đối với vấn đề xưng hô đã sớm quen, chỉ mỉm cười mời Lô thái di nương ngồi uống trà nhưng không mở lời trước. Nhất thời đánh giá Lô thái di nương, thấy bà ta đã ngoài năm mươi tuổi, búi tóc vẫn lên gọn gàng, khuôn mặt phúc hậu, đúng là một người tính tình ôn hòa hiền dịu nhường nhịn một hơi.

Lô thái di nương thấy Vưu Vũ không tiếp chuyện, đành lên tiếng: “Thái phu nhân nếu có việc gì cứ dặn dò”.

Vưu Vũ thấy thái độ ân cần của Lô thái di nương liền nói: “Bà chỉ cần hầu hạ lão gia cho tốt là được rồi”.

Nói đến việc này, Lô thái di nương đột nhiên rơi lệ, lấy khăn tay ra chấm nước mắt nói: “Ta già rồi, không còn hữu dụng nữa, lão gia sớm không cần ta phải hầu hạ. Bây giờ đã có Cốc thái di nương và thái di nương ở bên hầu hạ lão gia mà”.

Vưu Vũ bị dọa giật mình, Dương Thượng Bảo từng này tuổi mà vẫn còn có mấy bà thiếp ra sức tranh giành sao? Lô thái di nương đây còn đến trước mặt chủ mẫu là mình đây khóc lóc nữa.

Thấy Vưu Vũ giật mình, Lô thái di nương nức nở mấy tiếng nói: “Cốc thái di nương vốn là cháu gái của vú Cốc, ý mình trẻ đẹp, luôn tìm cách dụ dỗ lão gia, thái phu nhân xin hãy làm chủ cho chúng ta”.

Ngất, cái gì cơ? Vưu Vũ không nói gì, làm sao có thể làm chủ được đây?

Đợi Lô thái di nương lui xuống, Lam Nguyệt chau mày nói: “Tiểu thư, bộ dạng vị thái di nương này nhìn thì có vẻ thành thật, nhưng lòng dạ cũng chẳng tốt đẹp gì! Giới lắm, dám gây bất hòa giữa tiểu thư và mấy vị di nương khác”.

Vưu Vũ không khỏi nở nụ cười, thấy Thạch Trúc vào hỏi có muốn dùng cơm trưa hay không, nàng liền gật đầu rồi sai Lam Nguyệt đi mời Dương Thượng Bảo tới ăn cùng.

Thực ra, Dương Thượng Bảo biết Lô thái di nương đã tới, nhưng không hề nhắc đến chuyện này, thế nên Vưu Vũ cũng không nhiều lời.

Đến chiều, vú Cốc đến xin phép, nói rằng sáng mai các phòng muốn đến thỉnh an, không biết có làm phiền Vưu Vũ hay không.

Vưu Vũ biết mọi người đang thăm dò mình, liền cười nói: “Không cần thỉnh an, nếu có chuyện gì, ta sẽ cho người mời bọn họ tới”.

Vú Cốc nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm, nếu Vưu Vũ dám đùa giỡn với uy phong của trưởng bối, chỉ sợ các phòng mỗi sớm tối thỉnh an lại muốn ồn ào đến mức náo loạn cả nhà.

Nghe Vưu Vũ nói không cần các bà đến thỉnh an, Quách phu nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, còn Tổng phu nhân nói: “Nàng ta cũng biết thân biết phận đấy”.

Tổng phu nhân thấy trong phòng không còn ai, liền sán đến nói nhỏ: “Nghe nói nàng ta vốn đã hứa hôn với con trai Thẩm gia, nay lại gả vào Dương phủ, Thẩm gia có thể nhận được sao?”

Quách phu nhân đáp: “Mẫu thân hấn vừa mới qua đời, đang để tang giữ đạo hiếu sao có thể cưới vợ, nàng ta nếu muốn tránh nạn thì đành phải từ hôn với Thẩm gia, sau đó gả vào Dương gia chúng ta”.

Tổng phu nhân thấp giọng nói: “Sao ta lại nghe nói, nàng ta chưa từ hôn với Thẩm gia mà chỉ đang chờ khi nào Nghiêm gia thất thế, lão gia sẽ viết hưu thư, lúc đó nàng ta lại tái giá với con trai Thẩm gia đó”.

“Người nghe ở đâu vậy?”, Quách phu nhân bị dọa giật mình, lắc đầu nói: “Điều đó là không thể. Ai cũng biết đám người Thẩm gia coi trọng nhất là thể diện, tuy lúc đó Nghiêm gia đã thất thế, nhưng Thẩm gia sao có thể đồng ý lấy một kẻ đã gả đi một lần về làm vợ chứ?”

Tổng phu nhân cũng không nói mình nghe được tin này ở đâu, chỉ chau mày nói: “Vậy nàng ta và Thẩm gia rốt cục không hề từ hôn? Nếu không từ hôn với Thẩm gia mà đã gả cho Dương gia, chẳng phải đến lúc đó lão gia sẽ mất hết mặt mũi sao”.

Thần sắc Quách phu nhân trở nên nghiêm trọng, hồi lâu sau mới nói: “Chiều nay ta và lão gia đã nói chuyện một lát, ta nói rằng ông ấy không nên vì một nữ nhân mà làm tất cả người trong Dương gia phải chịu thiệt thòi”.

Đến tối, Dương Trọng Đình nghe thấy điều Quách phu nhân nói liền đi tìm Dương Thượng Bảo hỏi, biết Vu Vu chỉ tạm hoãn hôn sự với Thẩm gia mới gả vào Dương gia thì yên lòng.

Tối ngày thứ ba lại mặt, đúng lúc Dương Thượng Bảo bị ho khan, ông liền sai Dương Tư Minh và Dương Tư Nghĩa đưa Vu Vu về nhà mẹ đẻ, còn mình ở nhà tĩnh dưỡng.

Quý phu nhân trước đưa Vu Vu xuất giá, sau lại tiễn bước Vu Văn Đạo nên khóc liền hai ngày, hai mắt khóc sưng cả lên, đợi đến ngày Vu Vu lại mặt, bà vừa ôm nàng vừa gào khóc.

Vu Vu thấy Quý phu nhân chỉ biết khóc, liền biết tại sao trước khi đi Vu Văn Đạo lại đưa nàng lên kiệu hoa. Hiện giờ Vu gia nhân lực đơn bạc, Quý phu nhân thì quá nhu nhược, em trai em gái tuổi còn nhỏ, một ngày Vu Văn Đạo không ở nhà, Nghiêm gia chỉ cần tùy ý lấy một lý do, chỉ sợ mình phải làm thiếp ở Nghiêm gia ngay.

“Mẹ à, đừng khóc nữa!”, Vu Vu không nhịn được khuyên vài câu.

Quý phu nhân vừa nghe Vu Vu nói thì càng khóc to hơn, nghẹn ngào nói: “Ta xin lỗi con, hôm ấy đáng lẽ không nên đưa con đi dâng hương. Nếu không đi dâng hương thì đã không bị Nghiêm Tam Thế nhìn thấy, cũng sẽ không xảy ra những chuyện như vậy”.

“Mẹ, con không trách mẹ, đó là số mệnh rồi”. Vu Vu bất đắc dĩ đành phải nói: “Hơn nữa việc đã xảy ra rồi, khóc cũng vô ích. Nếu mẹ khóc quá sẽ tổn hại thân thể, em trai em gái phải làm sao bây giờ?”

Quý phu nhân nghe xong mới ngừng khóc, nhưng nước mắt vẫn từng giọt rơi xuống, kéo Vu Vu nói: “Mẹ còn muốn nói cho con một chuyện, con nghe xong đừng có để trong lòng đấy”.

“Mẹ cứ nói, con chịu được mà”.

Quý phu nhân lau khô nước mắt, thấp giọng nói: “Người của Thẩm gia đến, nói con đem trà đồ cho Thẩm Dụ Nam”.

Bạn đang đọc truyện *Vu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Long Phượng Thủ Trạc

Edit: Mộ Phong

Beta: Mộc

“Vậy trả lại cho hấn!”, Vu Vu lập tức vào phòng tìm kiếm, lôi ra một cái tráp, mở ra nhìn thì thấy một bộ vòng tay long phượng được chế tác tinh xảo, liền đóng tráp lại, đưa cho Quý phu nhân, thấp giọng hỏi: “Là cái này phải không?”

Quý phu nhân mở tráp nhìn một cái, gật gật đầu, thấy Vu Vu cúi đầu không nói liền an ủi: “Dựa vào tài mào của con, sau này chắc chắn...”. Bà vốn muốn nói sau này chắc chắn sẽ tìm được một vị hôn phu còn tốt hơn Thẩm Dụ Nam, nhưng chợt nhớ rằng từ khi mười tuổi Vu Vu đã đính ước với Thẩm Dụ Nam, mấy năm nay một lòng hướng về hấn, hiện giờ dù có nói gì cũng đều vô ích thì liền dừng lại.

Quý phu nhân buồn bã, vành mắt không khỏi đỏ lên, lại sợ khiến Vu Vu thương tâm nên đành cố kìm nén, gọi một bà tử tâm phúc vào dặn dò: “Người đến Thẩm gia một chuyến, nói rằng vật kia ban đầu là Thẩm công tử đưa tới, bây giờ muốn đòi lại thì phải tự đến đây mà lấy về”.

Đợi bà tử đáp lại một tiếng rồi lui xuống, Quý phu nhân mới quay đầu nói với Vu Vu: “Chiếc vòng tay long phượng này vốn là Thẩm Dụ Nam tự mình tặng cho con, bây giờ người Thẩm gia muốn lấy về nhưng không rõ Thẩm Dụ Nam có biết hay không. Nếu Thẩm Dụ Nam tới, con...”.

Trước khi Vu Vu gả vào Dương phủ, bề ngoài là qua lại với Thẩm gia, nhưng thực ra hai nhà đã ước định, đợi Thẩm Dụ Nam chịu tang xong sẽ bàn

chuyện hôn sự, bởi vậy lúc Thẩm Dụ Nam tặng Vu Vũ vòng tay long phượng làm tín vật, Vu gia đương nhiên không trả lại. Không ngờ Vu Văn Đạo mới đi được hai ngày, Thẩm gia đã đòi lại vòng tay. Tuy nói là đòi vòng tay, nhưng thực chất là muốn rũ bỏ ước định trước đây, không thừa nhận hôn sự đó nữa.

Quý phu nhân sợ việc Thẩm gia không thừa nhận hôn sự này khiến Vu Vũ bị đả kích, đồng thời hy vọng sau khi Thẩm Dụ Nam tới gặp Vu Vũ có thể làm tiêu tan ý định từ hôn, giữ nguyên ước định ban đầu. Dù sao dung mạo Vu Vũ đẹp như vậy, phàm là nam nhân, ai thấy mà không kinh tâm động phách. Nhưng Quý phu nhân không biết rằng, trước khi Vu Vũ xuất giá đã lên gặp Thẩm Dụ Nam, chính vì gặp mặt nên mới hương tiêu ngọc vẫn.

Một nữ tử cô đại bị người yêu từ hôn, thậm chí còn muốn đòi lại tín vật, nhất định là đau khổ đến tột cùng. Vu Vũ sợ bị Quý phu nhân nhìn ra sơ hở, liền cúi thấp đầu, lại nhớ tới bản thân mình chẳng hiểu sao lại xuất hiện ở đây, không biết cha mẹ không tìm thấy mình sẽ thương tâm đến thế nào, nhất thời không khống chế được nước mắt, từ giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay, thấm ướt vạt váy.

Quý phu nhân thấy Vu Vũ khóc, không khỏi luống cuống lấy khăn tay ra cho nàng lau nước mắt, nói: “Có lẽ vẫn có thể挽回 được mà?”. Nếu Thẩm gia không thừa nhận hôn sự này, Thẩm Dụ Nam chịu tang xong cưới người khác. Vu Vũ cứ như vậy gả cho Dương gia, trở thành vợ kế của Dương Thượng Bảo thì chẳng phải trở thành trò cười hay sao?

Quý phu nhân vừa nghĩ tới tương lai của Vu Vũ liền cảm hận nói: “Thẩm gia muốn thất hứa, đã không nói sớm lại còn chờ đến khi con gả vào Dương gia mới trở mặt. Nếu sớm nói rõ ràng ngay trước mặt cha con thì con chưa chắc đã phải gả cho Dương lão gia, tùy tiện chọn một công tử gả đi cũng tốt hơn hiện giờ”.

Vu Vũ thấy Quý phu nhân oán thán một hồi cũng không đưa ra được biện pháp nào giải quyết vấn đề liền biết mình không thể dựa vào bà, không khỏi trầm lắng đầu, nhất thời dừng khóc, gọi Lam Nguyệt vào ra lệnh: “Sai người chuẩn bị cơm trưa cho Dương Tư Minh và Dương Tư Nghĩa dùng, ăn xong thì bảo họ cứ về Dương phủ trước, sáng mai lại đến đón ta về”.

Lam Nguyệt vâng dạ, thấy mặt Quý phu nhân và Vu Vũ đều hồng hồng, lộ rõ vẻ mất tinh thần thì hơi lo lắng, quay sang Quý phu nhân thì lễ rồi hỏi: “Phu nhân, Dương gia tặng nhiều lễ vật, chúng ta dù sao cũng phải đáp lại, có nên chuẩn bị không ạ?”.

Quý phu nhân gật đầu nói: “Sớm chuẩn bị đi, nhân lúc có người Dương phủ đến”.

Lam Nguyệt thấy thấy hai mẹ con nàng mặc dù đau lòng nhưng chưa quên lễ tiết, thế mới yên tâm cúi chào rồi lui xuống.

Chiều tà, Thẩm Dụ Nam im hơi lặng tiếng đến nhà họ Vu. Dù sao đi nữa, tuy Thẩm gia đã ngầm tính toán êm đẹp sau lưng Vu gia, nhưng hiện nay Vu Vũ là dâu của Dương gia, Thẩm Dụ Nam đến nhà họ Vu vẫn là nên che giấu tai mắt mọi người, tránh để truyền ra lời đồn đại.

Quý phu nhân biết Thẩm Dụ Nam tới, đầu tranh tinh thần dūr đội một hồi, cuối cùng dứt khoát hạ quyết tâm, sai bà tử tâm phúc dẫn Thẩm Dụ Nam đến lương đình ở hậu hoa viên.

Lúc Vu Vũ tay xách đèn lồng, bê theo cái tráp đến lương đình, trên trời sao thưa thớt, ánh trăng đã ló ra một nửa.

Thẩm Dụ Nam nghe thấy tiếng bước chân, bất giác đứng lên, đúng lúc thấy Vu Vũ chậm rãi đi đến, ánh trăng chiếu vào mái tóc như mây của nàng, đoá san hô xanh biếc nạm ngọc trai cài trên búi tóc lóe sáng, phản chiếu khuôn mặt rạng rỡ của Vu Vũ, đẹp không thể tả, nhất thời tay nắm chặt thành quyền, dôi mắt đi chỗ khác, bình thần nói: “Muội đến rồi?”

Dựa vào ánh đèn lồng, Vu Vũ tỉ mỉ quan sát Thẩm Dụ Nam, thấy tư thái của hán đường hoàng đình đặc, mày rậm mắt sáng, cũng coi như là một thiếu niên vô cùng anh tuấn, không khỏi thầm than một tiếng, chẳng trách nguyên chủ yêu hán đến khắc cốt ghi tâm, hóa ra tương mạo Thẩm Dụ Nam như thế này.

Thẩm Dụ Nam đợi một hồi không thấy Vu Vũ nói gì liền tự mình ngồi xuống, nhắc ấm trà đổ ra hai chén, lại tự mình bung một chén lên nhưng không uống, chỉ thờ dãi nhàn nhạt.

Vu Vũ thuận tay treo đèn lồng, ngồi đối diện với Thẩm Dụ Nam, đem cái tráp để xuống bàn đá, rồi đẩy về phía Thẩm Dụ Nam, khàn giọng nói: “Tra cho huynh!”.

Thẩm Dụ Nam không nhận lại tráp, chỉ cúi đầu uống trà, uống được vài ngụm mới ngẩng đầu lên nói: “Ta cũng không biết là bọn họ đòi lại tín vật!”

“Sao?”. Vu Vũ hơi kinh ngạc, lẽ nào Thẩm Dụ Nam muốn tới đây để nói với mình rằng, hán nguyện ý thủ ước?

Thẩm Dụ Nam liếc mắt nhìn Vu Vũ, rồi rất nhanh lại rời mắt đi, thấp giọng nói: “Mười tuổi muội đã đính ước với ta, sao ta có thể phụ muội được? Huống hồ hôm ấy muội lên chùa dâng hương vốn là để cầu phúc cho ta, nếu không đã không gặp phải Nghiêm Tam Thế. Có trách thì chỉ trách ta không đủ bản lĩnh bảo vệ muội mà thôi”.

Nghe xong lời này, Vu Vũ đơ ra.

Tâm trạng không cam lòng thay cho nguyên chủ đột nhiên biến mất hơn phân nửa, ôn nhu nói: “Việc này sao có thể trách huynh chứ? Muốn trách phải trách cái tên Nghiêm Tam Thế phách lối kia mới phải”.

Thẩm Dụ Nam thờ dãi nói: “Vũ muội, lần trước vì ta quá nóng vội nên nói hơi nặng lời, muội đừng để trong lòng”.

“Ừm!”. Mặc dù Vu Vĩ không nhớ nổi lần trước đối phương từng nói gì nhưng vẫn đáp lại một tiếng rồi nói tiếp: “Ta sớm quên rồi”.

“Vậy thì tốt”. Thẩm Dụ Nam chăm chú nhìn Vu Vĩ, khẽ đẩy lại cái tráp nói: “Vũ muội, chiếc vòng tay long phượng này là di vật của mẫu thân ta, chỉ có muội mới xứng với nó, muội hãy nhận lại đi!”.

“Hôn sự của chúng ta...?”. Vu Vĩ chắc chắn nếu nguyên chủ nghe vậy, nhất định sẽ cảm động đến mức luống cuống tay chân, nhưng mình không phải là nguyên chủ, đối phương mới chỉ nói qua loa mấy câu, cũng chưa hứa hẹn điều gì, không thể vui vẻ quá sớm.

“Vũ muội, trong lòng ta chỉ có muội, muội đừng suy nghĩ nhiều”. Thẩm Dụ Nam đứng lên, dùng tay áo che miệng, khẽ sờ hờ khan hai tiếng, nhú mày nói: “Ta vì thân bất do kỷ, không thể làm chủ chuyện của mình, thực sự bất đắc dĩ”.

Thẩm Dụ Nam biết Vu Vĩ là người nhẹ dạ, nghe thấy mình ho khan, nhất định sẽ quên hết mọi thứ, chỉ lo lắng cho sức khỏe của mình, ai ngờ đợi một hồi vẫn không được Vu Vĩ đoái hoài, không khỏi liếc mắt nhìn một cái, thấy nàng yên ổn ngồi đó, thần thái hơi ngơ ngác, nhất thời lại thờ dài, mỹ nhân như vậy bảo sao mình có thể buông tay cho được?

Vu Vĩ thấy Thẩm Dụ Nam không hề trả lời thẳng vào vấn đề của mình, liền biết ngay đáp án, quả nhiên sau một hồi nghe Thẩm Dụ Nam nói: “Vũ muội, muội có nguyện ý đồng cam cộng khổ cùng ta không?”

Vu Vĩ có hơi kinh ngạc, trong hồ lô của tên này rốt cuộc là đang đựng cái gì đây? Miệng nàng lại nói: “Thẩm đại ca nói vậy là sao?”

Thẩm Dụ Nam thờ dài nói: “Bà nội và phụ thân bàn bạc với nhau rằng đợi chịu tang xong lập tức định hôn sự khác cho ta. Tất nhiên ta không nghe theo, liền tranh cãi với bà nội một hồi. Bà tức giận đến mức ngã bệnh, ta, ta cũng thật quá bất hiếu!”. Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Sau đó, nhờ thẩm thẩm đứng ra giảng hòa, lại nhận tội thay cho ta trước mặt bà nội, đồng thời đưa ra một biện pháp toàn vẹn, bà mới xuôi, chỉ là...”

Ồ, kịch hay đến rồi! Vu Vĩ thầm cảnh giác, nhưng bề ngoài vẫn bắt lộ thanh sắc hỏi: “Biện pháp gì vậy?”

Thẩm Dụ Nam hồ thẹn cúi đầu, chột vật nói: “Theo ý thẩm thẩm thì đợi chịu tang xong, sau khi đón con gái Lã gia vào cửa liền đón muội. Chỉ là, như vậy quá uất ức cho muội rồi, ta sao có thể đồng ý? Nếu làm âmĩ cũng không xong, có lẽ tương lai phải bỏ nhà dẫn muội cùng bỏ đi. Chủ yếu vẫn là muội có chịu đồng cam cộng khổ với ta không mà thôi”.

Thẩm gia vốn là thế gia đại tộc, nấy đời làm quan, Thẩm Dụ Nam mới mười chín tuổi đã thi đỗ tiến sĩ, mặc dù bởi mẫu thân mới qua đời mà không thể đi nhậm chức, chỉ ở nhà giữ đạo hiếu, nhưng dựa vào gia thế của Thẩm gia, kể cả khi Thẩm Dụ Nam chịu tang xong thì vẫn có tiền đồ sáng lạn chờ đợi hắn. Quả thực là một thiếu niên tài mạo song toàn, tương lai lại cưới người từng là vợ kế của Dương Thượng Bảo làm chính thê, người Thẩm gia suy đi tính lại, ai cũng khuyên Thẩm Dụ Nam vài câu.

Thẩm Dụ Nam là người biết phân biệt phải trái, tất nhiên sẽ tiếp thu ý kiến của người khác, nhưng bất hấn buông tha cho một vu vật như Vu Vĩ thì hắn thực sự không cam lòng, thế nên mới diễn một màn kịch vừa rồi. Dựa vào những gì hắn hiểu về Vu Vĩ, chỉ cần Vu Vĩ nghe vậy, nếu vì tiền đồ của hắn mà suy nghĩ thì nhất định sẽ để mình chịu ảm ức, bằng lòng làm thiếp.

Vu Vĩ nghe đến đó, rốt cuộc hiểu rõ ý tứ của Thẩm Dụ Nam, nhất thời suýt thì bật cười, được đẩy, tên này nghĩ nữ nhân đều là kẻ ngốc hết hay sao?

Thấy Vu Vĩ cúi đầu không nói, Thẩm Dụ Nam tưởng là nàng đang đấu tranh tâm lý dữ dội, không khỏi mừng thầm, lại ôn nhu nói tiếp: “Vũ muội, nhất định ta sẽ nói tốt cho muội với bà nội”.

Vu Vĩ cuối cùng cũng ngẩng đầu, đẩy cái tráp lại nói: “Thẩm đại ca, cái tráp này huynh cứ lấy lại trước đi, tránh để người của Thẩm gia cứ liên tục truy đòi, khiến mẫu thân ta thêm đau lòng”.

Thẩm Dụ Nam ngẩn ra, đưa tay ra chặn lại cái tráp, không cho Vu Vĩ đẩy về phía mình, làm bộ khờ sờ nói: “Vũ muội, đến muội cũng ham mê phú quý, không chịu đồng cam cộng khổ với ta hay sao?”

“Thẩm đại ca sao lại nói vậy?”. Vu Vĩ cười nhẹ như hoa xuân chớm nở, dung mạo tuyệt trần.

“Vậy muội có ý gì?”. Thẩm Dụ Nam không tin Vu Vĩ sẽ từ chối mình, tâm trạng vô cùng kinh ngạc.

Vu Vĩ ôn nhu nói: “Thẩm đại ca, sau này người có bỏ nhà đi thì định đi nơi nào? Ta muốn đến Giang Nam thăm thú qua một chút! Nghe nói nơi đó non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình, quả là một điểm đến lý tưởng”.

Bạn đang đọc truyện *Vu Vĩ Giữa Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tranh Giành Tình Nhân

“Được, sau khi làm trọn đạo hiếu với bà nội và phụ thân, được bọn họ cho phép, ta sẽ đưa nàng đến Giang Nam một chuyến”. Thẩm Dụ Nam thấy khẩu khí Vu Vĩ không có chút ý định nào hy sinh vì mình, càng kiên định rằng không chọn Vu Vĩ làm chính thê là đúng đắn, chỉ là tiểu mỹ nhân như vậy, lại còn từng là hôn thê của mình, cứ buông tha như vậy thật là không cam tâm, vì vậy tiếp tục dụ dỗ: “Nàng cứ nhận lại vật này đi, đợi ta thu xếp xong chuyện với bà ngoại và phụ thân, nhất định sẽ cho nàng một câu trả lời hợp lý”.

Vu Vĩ lại khẽ cười, đây chắc là đồ trẻ con hả? Trong khoảng thời gian ngắn, tâm trạng nàng hơi cảm khái, nguyên chủ mà gả cho tên tra nam như vậy, sớm muộn gì cũng bị ăn đến không còn một mẩu vụn. Vì vậy liền nói: “Không, huynh đem nó về đi. Nếu là vì ta mà huynh và mọi người bất hòa, lại còn ép huynh làm việc bất nghĩa, khiến người đời thóa mạ, ta không nhận nổi cái tội danh này đâu”.

“Vũ muội, sao nàng không hiểu cho nỗi khổ tâm của ta?”. Thẩm Dụ Nam dụ dỗ nửa buổi thấy Vu Vĩ ngọt nhạt không nghe, nhất định không nhượng bộ mà bằng lòng làm thiếp, trong lòng y, ngọn lửa tức giận vọt thẳng lên đầu, cố gắng đè ép lại, thấp giọng nói: “Đương Thượng Bảo tuổi cao, không bảo vệ cho nàng thêm được mấy năm nữa. Tương lai, lúc lão nhắm mắt xuôi tay thì nàng tính sao?”

“Cảm ơn Thẩm đại ca đã quan tâm, đó là chuyện của ta mà, kiểu gì thì vẫn còn cha mẹ làm chủ”. Vu Vĩ không muốn tiếp tục dây dưa cùng Thẩm Dụ Nam, chủ động cầm trái đặt vào tay Thẩm Dụ Nam nói: “Thẩm đại ca giữ lấy đi, sau này người Thẩm gia có đến đòi tín vật, chúng ta cũng đỡ phải tốn nước bọt”.

“Vũ muội...”. Thẩm Dụ Nam tay phải cầm trái, tay trái đặt lên mặt trái, định cầm tay Vu Vĩ, không ngờ Vu Vĩ rút tay lại, hắn cố vươn ra nắm lấy, đang muốn nói thì ngoài đình viện chợt có giọng nam nhân vang lên: “Vô si!”

Thẩm Dụ Nam nghe có tiếng nói, không khỏi cả kinh, quay đầu nhìn về phía ngoài đình, dưới ánh trăng, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi kiêu ngạo đứng đó, không khỏi bật thốt lên: “Nghiêm Tam Thế, sao ngươi lại ở đây?”

“Ngươi ở đây thì được, sao ta lại không thể?”. Nam tử trẻ tuổi mặc trường sam màu xanh nhạt bước vào đình viện, hướng về phía Thẩm Dụ Nam trừng mắt.

Vu Vĩ vì dính dáng với Nghiêm Tam Thế mới bắt đầu đi gả vào Dương phủ, trong tiềm thức càng dễ liên tưởng tượng tá Nghiêm Tam Thế giống một tên đầu sỏ ác ôn, thế nên bây giờ nhìn thấy Nghiêm Tam Thế trường thân ngọc lập, mày rậm mắt sáng, diện mạo không hề thua kém Thẩm Dụ Nam, không khỏi ngẩn người, xoa xoa mi tâm hỏi: “Ngươi vào đây bằng cách nào?”

Nghe thấy giọng Vu Vĩ, Nghiêm Tam Thế lập tức hạ mắt, si ngốc nhìn về phía Vu Vĩ, thành thật đáp: “Leo tường vào”.

Trời ạ, ai tới nói cho ta biết đây là tình huống gì được không? Vu Vĩ thầm oán.

Thẩm Dụ Nam để trái xuống, bước tới trước một bước, chắn ánh mắt của Nghiêm Tam Thế, tức giận nói: “Nghiêm công tử, ngươi tự ý xông vào nhà dân là muốn gì?”

Nghiêm Tam Thế không để ý đến Thẩm Dụ Nam, bước sang trái một bước, qua vai Thẩm Dụ Nam, chăm chú nhìn Vu Vĩ nói: “Vu tiểu thư, lần trước nàng làm rơi đĩa châu hoa này, ta mang đến trả lại”. Nói xong, đưa tay vào ngực sờ sờ, lấy ra một tấm khăn lụa được bọc lại cẩn thận, lật giờ từng lớp từng lớp, lộ ra một đĩa châu hoa nhỏ, nâng lên.

Thẩm Dụ Nam tức giận, nghiêng đầu nhìn về phía Vu Vĩ nói: “Nàng đi trước đi, ở đây đã có ta”.

Nghiêm Tam Thế nghe Thẩm Dụ Nam nói vậy, hắn mặc kệ, lớn tiếng nói: “Không phải ngươi và Vu tiểu thư đã từ hôn sao? Dựa vào cái gì mà Vu tiểu thư lại nghe lời ngươi nói? Nếu không dám lấy nàng thì rút sang một bên”.

Con giận của Thẩm Dụ Nam xông lên đầu, cả nửa ngày mới đè ép được nộ khí suốt chút nữa thì bùng nổ, chỉ tìm mọi cách để nhịn xuống, mở miệng nói: “Nghiêm công tử, ngươi hành xử kiểu gì vậy?”

Nghiêm Tam Thế nhìn về phía Vu Vĩ nói: “Vu tiểu thư, ta nguyện ý hưu thê tái giá, đón nàng vào cửa như là chính thê, nàng hãy suy nghĩ một chút đi”.

Thẩm Dụ Nam bỗng nhiên cười nói: “Nghiêm công tử lẽ nào đã quên, hiện tại Vũ muội là vợ kế của Dương đại nhân, không phải cô nương chốn phòng khuê nữa rồi, đâu phải ngươi cứ muốn lấy là có thể lấy được”.

Vu Vĩ lặng lẽ rời bước, ra khỏi đình viện, sau đó khom lưng, hai tay áp hai bên môi, gào thật lớn: “Này, các ngươi nói nửa ngày có thấy khát không? Là nam nhân thì đánh một trận, đừng chỉ khua môi múa mép”.

Thẩm Dụ Nam và Nghiêm Tam Thế cùng lúc ngẩn người, đang định nói gì thì chợt nghe Vu Vĩ kêu tiếp: “Có trộm, ngươi đâu mau tới đây! Có hai tên trộm leo tường vào, nhanh báo cho quan phủ!”

Vu Vĩ thừa biết là Thẩm Dụ Nam sĩ diện, không muốn mất mặt trước nhiều người, càng không muốn để người khác biết hắn còn dây dưa với vị hôn thê cũ, vừa nghe tiếng la tất sẽ chạy lấy người. Về phần Nghiêm Tam Thế, hắn vốn là leo tường vào, cũng càng không muốn bị bắt tại trận. Quả nhiên, nàng vừa la một tiếng, Thẩm Dụ Nam và Nghiêm Tam Thế không hẹn mà cùng nhảy dựng lên, chạy vút qua tường.

Quý phu nhân không quan tâm đến ánh mắt thất thế, sắp xếp cho Vu Vĩ một mình gặp Thẩm Dụ Nam, vì muốn Thẩm Dụ Nam thấy Vu Vĩ có thể niệm tình cũ, tuân theo ước định, để Vu Vĩ có thêm hy vọng. Không ngờ đột nhiên lại nghe tin trong vườn có trộm, biết là hồng chuyện, bà liền vội vàng

dẫn người chạy vào vườn, thế nhưng chỉ thấy Vưu Vũ đơn độc đứng ngoài đình, bóng dạng kẻ trộm thì chẳng thấy đâu, vội hỏi: “Kẻ trộm đâu?”

Vưu Vũ thấy Quý phu nhân cùng mấy bà tử và tráng đinh theo sau nên không tiện nhiều lời, chỉ nói: “Chỉ là có hai con mèo con nhảy tường vào, con tưởng là kẻ trộm, sợ quá mới kêu loạn lên thôi”.

Quý phu nhân không thấy bóng dáng Thẩm Dụ Nam đâu, trong lòng biết có chuyện bất thường, liền phát tay cho bà tử lui xuống, lúc này mới hỏi: “Thẩm Dụ Nam đâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vưu Vũ nghe Quý phu nhân hỏi vậy thì day day hai mắt, ngẩng đầu nói: “Thẩm Dụ Nam muốn con làm thiếp, con không đồng ý”.

“Cái gì?”. Quý phu nhân ngồi trên băng đá, thì thào nói: “Cha con trước là quan tứ phẩm, nay dù bị giáng xuống làm thất phẩm, tốt xấu gì cũng còn có chức tước, sao lại để con làm thiếp người ta được? Thẩm Dụ Nam thật quá đáng”.

“Đừng, Thẩm Dụ Nam và Nghiêm Tam Thế thực ra cũng chẳng khác gì nhau”. Vưu Vũ thấy Quý phu nhân âu sầu khổ não, sợ bà lo lắng nên không nói đến chuyện Nghiêm Tam Thế leo tường vào, chỉ lặng lẽ nắm chặt đóa châu hoa Nghiêm Tam Thế đưa trong tay, thấp giọng nói: “Nương, ngày mai sai người đem vòng tay long phượng này trả cho Thẩm gia thôi”

Thái độ của Vưu Vũ càng bình tĩnh bao nhiêu, Quý phu nhân càng sợ hãi bấy nhiêu, nhỏ giọng nói: “Con gái à, con cũng đừng nghĩ quẩn trong lòng, con mà có mệnh hệ gì ta làm sao sống nổi”.

Vưu Vũ bất đắc dĩ, an ủi: “Nương, yên tâm đi, con sẽ không làm việc gì ngốc nghếch đâu. Con còn muốn chờ phụ thân về, lại tìm cho con một chàng rể tốt nữa kia mà!”

Nghe Vưu Vũ cam đoan, Quý phu nhân thở dài một hơi, rồi bỗng nghĩ tới tuổi tác Dương Thượng Bảo, muốn bảo vệ cho Vưu Vũ cũng không được mấy năm. Nếu không chờ được đến khi Vưu Văn Đạo trở về, Vưu Vũ đột nhiên trở thành quả phụ, vậy thì phải làm sao?

Quý phu nhân nghĩ ngợi một lát, cuối cùng nói: “Con ạ, chuyện hôm nay hãy đem nói cho Dương lão gia biết, để ông ấy nghĩ cách. Cha con không ở đây, người có thể giúp chúng ta cũng chỉ có Dương lão gia thôi”.

“Nương, Nghiêm gia hung hăng càn quấy thế nào chứ, vì sao Dương lão gia lại chịu mạo hiểm đắc tội với Nghiêm gia tộc lấy con qua cửa?”. Vưu Vũ nhỏ giọng nói: “Hơn nữa đối với việc Dương lão gia lấy con, mặc dù người Dương gia có chút bất mãn, nhưng cũng không có lời nói hay hành động bất thường nào cả, không phải có chút kì lạ sao.”

Quý phu nhân nghe vậy, hắng giọng nói: “Năm đó Dương lão gia bị người ta vu oan là cấu kết cùng Lễ vương gia, tất cả người trong Dương phủ suýt nữa thì bị đi lưu đày, nhờ có ông nội nhà ta không quản việc bị Dương lão gia liên lụy, hết sức lo liệu, cuối cùng cũng tìm ra bằng chứng chứng minh Dương lão gia không hề liên quan đến Lễ vương gia, chính là bị người khác vu oan giá họa, người Dương phủ mới tránh được một kiếp. Chuyện đó lớp trẻ trong Dương phủ thì không biết, còn đám người Quách phu nhân cũng không biết tường tận. Hôm nay nhà ta gặp nạn, cha con đến tận cửa thỉnh cầu giúp đỡ, đương nhiên Dương lão gia phải che chở cho con để báo đáp ân nghĩa năm xưa.

“Thì ra là còn có chuyện này nữa”. Vưu Vũ gật đầu, lòng thầm thở phào một hơi, nếu như người Dương gia đã chịu ơn thì nhất thời sẽ không dễ gì làm khó mình.

Quý phu nhân lại nhẹ nhàng nói với Vưu Vũ: “Ta đã viết thư cho cậu cậu con rồi, đợi ông ấy nhận được thư, tất sẽ lên kinh một chuyến để trợ giúp. Có cậu ở đó, bên ngoài có người thu xếp, nhất định sẽ không để người khác lấn lướt”.

Ngày hôm sau, Dương Tư Minh và Dương Tư Nghĩa tới đón Vưu Vũ về Dương phủ, vào bái kiến Quý phu nhân, truyền lại lời của Dương Thượng Bảo: “Ông nội nói, nếu Vưu gia có chuyện gì, cứ báo với Dương gia một tiếng, đều là người thân thích, không phải khách khứa”.

Quý phu nhân vội vàng tạ ơn, nhất thời nhìn Dương Tư Minh, rồi lại nhìn Dương Tư Nghĩa, thấy hai người hần anh tuấn tiêu sái, không khỏi thầm hỏi hận, nếu sớm biết Thẩm gia sẽ từ hôn, lúc đó nên để Vưu Vũ chọn lấy một người trong hai bọn họ chứ không nên gả cho Dương lão gia.

Trở lại Dương phủ, Vưu Vũ liền đem chuyện Thẩm Dụ Nam đến Vưu gia nói với Dương Thượng Bảo, Dương Thượng Bảo nghe xong không tức giận, chỉ chấp tay sau lưng nói: “Thằng nhóc họ Thẩm đó tầm nhìn hạn hẹp, cháu không lấy hắn cũng được!”

Vưu Vũ hơi khó hiểu, liền nói: “Nhưng mẫu thân cháu lo lắng đủ thứ, chỉ sợ...”.

Dương Thượng Bảo khoát khoát tay, cười nói: “Yên tâm đi, trừ thằng nhóc họ Thẩm đó ra, trên đời này còn có cả trăm chàng trai tốt hơn. Dựa vào danh phận thái phu nhân Dương phủ, lúc dự tiệc, cháu có thể mặc sức nhìn ngắm những thiếu niên anh tuấn, vừa ý ai thì nói với ta, ta sẽ an bài ổn thỏa”.

Điều này cũng có thể sao? Vưu Vũ choáng váng.

Dương Thượng Bảo nhìn thấy thái độ của Vưu Vũ, không nhịn nổi cười, vuốt râu nói: “Chúng ta đang sống ở Đông Tống triều, dân chúng anh dũng, nữ tử coi mở là chuyện bình thường. Hàng năm, cứ đến hội hoa đào vào tháng ba, nam nữ đi du xuân, nữ tử nhìn trúng thanh niên nhà ai thì sẽ bẻ một cành đào đến bày tỏ với người đó, nếu được đáp lại thì quả thực là nhân duyên mỹ mãn. Bà nhà ta năm đó cũng bẻ cành đào đến trước mặt ta, sau đó mới có những chuyện sau này đây chứ”.

Dương Thượng Bảo chìm dần vào hồi ức, một hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, cười nói: “Đông Tống triều từ khi lập nước đến nay mới được năm mươi năm nhưng đã loại bỏ hết mọi hủ tục xưa cũ, chỉ học hỏi tiền triều những quy củ lễ nghi, có điều lại quên mất đạo lý làm người, thật là...”. Nói rồi nhìn về

phía Vưu Vũ đầy triu mến: “Lúc con chọn hôn phu cho mình, nhất định phải nhớ kĩ, chọn nam tử có năng lực bảo vệ cho con, không sợ hãi Nghiêm tộc, rõ chưa?”

Đang nói dở, bên ngoài có một bà tử đi vào báo: “Lão gia, thái phu nhân, Nghiêm công tử đến chơi, muốn gặp hai người”.

“Nghiêm công tử ư?”. Vưu Vũ không khỏi kinh ngạc, lẽ nào Nghiêm Tam Thế còn dám tới Dương phủ làm ầm ỹ?

Sắc mặt bà tử hơi kì dị, lén liếc mắt nhìn Vưu Vũ thật nhanh rồi lại cup mắt xuống đáp: “Đúng là tam công tử Nghiêm phủ, Nghiêm Tam Thế”.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tuyển Chọn Hôn Phu

Edit: Mộ Phong Nghiêm Tam Thế ở phòng khách Dương phủ đợi một lúc lâu, trà qua mấy lần mới có một bà tử đến nói: “Nghiêm công tử, lão gia nhà ta mấy hôm nay mắc chứng ho khan, thái phu nhân đêm qua cũng bị cảm lạnh, do hơi khó chịu nên không tiện gặp khách! Nếu Nghiêm công tử có việc gấp thì hãy nói với Tam công tử nhà ta”.

Dương Tư Minh tiếp khách nửa ngày, lòng thầm nghĩ, Vưu Vũ đã gả vào Dương gia rồi, Nghiêm Tam Thế còn dám tìm đến cửa, thực sự là lớn mật, đợi khi bà tử nói xong liền thuận thế nói: “Nghiêm công tử có chuyện gì cứ nói với ta, ta sẽ truyền lời cho ông bà nội”.

Nghiêm Tam Thế thấy Dương Thượng Bảo và Vưu Vũ không chịu ra gặp mình, bao nhiêu lời đã chuẩn bị sẵn đều bay mất hơn nửa, đợi bà tử lui xuống, chỉ còn Dương Tư Minh ở đại sảnh liền nói: “Xin hãy chuyển lời cho Vưu tiểu thư rằng, chỉ cần nàng hồi tâm chuyển ý, ta sẽ hưu thê lấy nàng, đồng thời lo chuyện của cha nàng thật chu toàn, để cha nàng sớm ngày được phục chức. Còn nữa, nói với ông nội người, lão đã bảy mươi có lẽ rồi, nếu ngày nào đó nhắm mắt xuôi tay, Vưu Vũ phải làm sao đây? Nếu muốn tốt cho Vưu Vũ thì mau viết hưu thư, để Vưu Vũ gả vào Nghiêm gia. Từ nay về sau, Nghiêm gia, Dương gia và Vưu gia sẽ như là thân thích, quan hệ vĩnh viễn hòa hảo”.

Nghiêm Tam Thế đi rồi, Dương Tư Minh vào gặp Dương Thượng Bảo, thuật lại lời của Nghiêm Tam Thế. Dương Thượng Bảo nghe xong nói: “Xem ra Nghiêm Tam Thế quyết tâm đoạt cho được Vũ Nương, không tiếc hưu thê tái giá. Nhưng thứ nhất, Nghiêm gia chưa chắc đã cho phép hân hưu thê. Thứ hai, nhà ngoại của thê tử Nghiêm Tam Thế cũng không phải gia đình bình thường, nhất định sẽ không ngồi yên nhìn nữ nhi bị đuổi về mà không làm loạn. Thứ ba, ngày hôm nay Nghiêm Tam Thế vì Vưu Vũ không tiếc hưu thê, ai biết được một ngày nào đó sẽ không vì một nữ nhân khác mà bỏ Vũ Nương chứ? Thứ tư, Vưu Văn Đạo đem Vũ Nương giao cho ta, ta sẽ không để Vũ Nương rơi vào miệng cọp”.

Trong lúc Dương Thượng Bảo nói, Quách phu nhân lại đang khẩn cấp triệu tập mấy chị em dâu, đuổi đám bà tử và nha hoàn ra ngoài, đóng cửa ở trong phòng bí mật bàn bạc.

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của mọi người, Quách phu nhân lên tiếng nói: “Nghiêm Tam Thế hôm nay đến cửa nói những lời đó có thể thấy rằng, để đoạt được thái phu nhân, hân không tiếc bất kì thủ đoạn nào. Nhưng chúng ta cũng biết, lão gia vì muốn báo ân, nhất định sẽ không bỏ mặc Vưu gia, lại càng không để thái phu nhân rơi vào tay Nghiêm Tam Thế. Chỉ là vì một nữ nhân mà Dương gia chúng ta rất có thể sẽ gặp tai ương ngập đầu!”.

Tam phòng Chu phu nhân nói: “Đúng vậy. Nghiêm Tam Thế mới dùng chút thủ đoạn nhỏ mà Vưu Văn Đạo lập tức từ quan tứ phẩm bị giáng xuống thất phẩm Huyện lệnh, nếu hân bắt tay với người Nghiêm gia, đã tâm nhằm vào lão gia nhà ta, chỉ sợ lão gia cũng...”

Mã tứ phu nhân oán hận nói: “Tóm lại, lão gia đã rước một kẻ họa thủy vào nhà rồi!”

La ngũ phu nhân lo lắng: “Thái phu nhân ban đầu có đính ước với công tử Thẩm gia Thẩm Dụ Nam, Thẩm gia còn không vì thái phu nhân ra mặt, vậy mà lão gia chúng ta lại muốn gánh vác chuyện này, haizz!”

Nói đến Thẩm gia, Tổng nhị phu nhân nói: “Ta nghe nói, Thẩm Dụ Nam còn đang chịu tang, không thể lấy thái phu nhân, Vưu Văn Đạo không biết làm sao đành cầu xin lão gia. Nhưng Thẩm gia cũng tỏ ý rằng trước hết phải từ hôn, đợi Thẩm Dụ Nam chịu tang xong sẽ đến Vưu gia cầu hôn. Lúc đó lão gia liền viết một bức hưu thư cho thái phu nhân, để thái phu nhân gả cho Thẩm Dụ Nam”.

Chu phu nhân tiếp lời: “Đợi Thẩm Dụ Nam chịu tang hết ba năm, hoàng hoa khuê nữ cũng trở thành bà già rồi!”.

Chưa kể đến Dương Thượng Bảo đã bảy ba tuổi, không biết sống được thêm ba năm không, mà dù có sống thêm được mấy năm đi nữa, Nghiêm Tam Thế sẽ ngồi yên đợi ư? Hơn nữa, phải nói tới vị thế của Nghiêm gia hiện nay, chỉ cần Thái hậu còn tại vị ngày nào, Nghiêm gia còn phách lối ngày ấy. Huống hồ Thái hậu tuổi mới ngoài tứ tuần, so với Dương Thượng Bảo thì còn sống lâu lắm.

Mọi người đương nhiên hiểu ý Chu phu nhân, ai cũng cau mày nói: “Chúng ta không thể ngồi chờ chết, nhưng cũng không thể phụ ân nghĩa của Vưu gia, để thái phu nhân rơi vào tay Nghiêm Tam Thế, thật là khó nghĩ mà!”

Quách phu nhân xuất thân thế gia, lại là dâu trưởng, trước đây luôn cẩn trọng tuân thủ phép tắc, không dễ nói ra những lời không nên nói, nhưng cứ nghĩ tới Dương gia rất có thể vì tai họa của Vu Vũ mà lụn bại, bà sớm đã vứt ra sau đầu những phép tắc mình luôn luôn coi trọng, chỉ nhìn mọi người một cái rồi nói một câu long trời lở đất: “Tìm cho thái phu nhân một vị hôn phu tuấn tú hơn Thẩm Dự Nam, gia thế có thể trấn áp Nghiêm Tam Thế, sớm đem thái phu nhân gả ra ngoài thì chúng ta sẽ được cứu”.

Tổng phu nhân luôn bám theo Quách phu nhân, nghe vậy liền nói thêm: “Nhan sắc của thái phu nhân đẹp vào loại nhất nhì thiên hạ, kẻ tầm thường khó mà nuốt trôi, đương nhiên phải tìm một công tử nhà quyền quý. Chỉ có kẻ như vậy mới trấn áp được Nghiêm Tam Thế. Hơn nữa, thái phu nhân mà có một mối hôn sự tốt, Dương gia chúng ta cũng được nhờ”.

Chu phu nhân chờ người mở miệng trước, thật lâu sau cũng phải thừa nhận rằng Quách phu nhân nói không sai, Tổng phu nhân nói lại càng không sai.

Mã phu nhân nói: “Nói cách khác, nếu chúng ta mai mối cho thái phu nhân thì đúng là vẹn cả đôi đường”.

Quách phu nhân đáp: “Không sai, nếu thái phu nhân và đối phương lưỡng tình tương duyệt thì lại càng viên mãn”.

Tổng phu nhân gật đầu: “Nghiêm Tam Thế đang như hổ đói rình mồi, chuyện rất cấp bách, chúng ta phải nhanh chóng an bài, đem thái phu nhân gả đi ngay mới có thể ăn ngon ngủ kỹ được”.

Mã phu nhân có chút học vấn, trước nay luôn lo xa liền nói: “Tướng mạo vượt qua Thẩm Dự Nam, gia thế trấn áp được Nghiêm Tam Thế, kẻ như vậy chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay! Hơn nữa với điều kiện đó, phần lớn đều đã định ra hôn sự rồi, có ai mười mấy tuổi mà chưa đính ước chứ?”

Chu phu nhân vốn là đính ước với phu quân từ hồi năm tuổi, rất được phu quân thương yêu, đã vậy lại thích làm mai, lúc này cười nói: “Cũng không hẳn là phải chọn người nhỏ tuổi, chỉ cần chưa đến ba mươi tuổi thì có thể xem xét”.

La phu nhân cũng cười: “Chưa đến ba mươi tuổi có thể xem xét ư? Có một người mới từ biên quan thắng trận trở về, được phong là Uy Viễn hầu Phùng Yên, năm nay hai mươi lăm tuổi, thật sự là người rất thích hợp”.

Ông nội của Phùng Yên là khai quốc công thần, Phùng gia trước nay luôn được Hoàng đế tin tưởng. Huống hồ Phùng Yên lại vừa lập chiến công, được phong Hầu gia, dù Nghiêm gia có phách lối đến đâu, đụng tới Phùng gia cũng phải nhường nhịn ba phần.

Mọi người cùng chung một suy nghĩ, mặc dù cảm thấy mặt nào của Phùng Yên cũng có thể trấn áp Nghiêm Tam Thế, nhưng gia thế của hắn như vậy, liệu có đồng ý lấy một nữ tử từng là kẻ thất của người khác làm chính thê không?

Chu phu nhân lại nói: “Tân khoa trạng nguyên Vệ Chính năm nay hai mươi hai tuổi, là họ hàng thân thích với nhà ngoại của Hoàng hậu, tướng mạo lẫn gia thế đều không tầm thường, hơn nữa thê tử của hắn ba năm trước lúc sắp xuất giá bị bệnh chết, danh gia vọng tộc biết việc ấy đều có chút kiêng kị, mấy gia đình bình thường thì không dám treo cao, thế nên đành phải trì hoãn hôn sự. Nói đi nói lại, điều kiện của hắn không bằng Phùng Yên, nhưng chính vì vậy mà chúng ta càng chắc ăn hơn”.

Ánh mắt mọi người đều sáng lớn, nhất thời đều cảm thấy Phùng Yên là võ tướng, quá uy nghiêm, không dễ lấy lòng, còn Vệ Chính vừa tuấn tú vừa có tài, lại là thân thích của Hoàng hậu, dựa vào mấy điểm đó thôi người Nghiêm gia sẽ không dám chọc vào hắn, quả là một lựa chọn tốt.

Quách phu nhân trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu nói: “Tháng sau là sinh thần của Phùng thái phu nhân, nếu đoán không nhầm thì Phùng Yên nhất định sẽ đi theo hầu, Vệ Chính cũng sẽ đến đó, thậm chí còn gặp cả Thẩm Dự Nam và Nghiêm Tam Thế nữa. Chúng ta hãy đi dự tiệc cùng với thái phu nhân! Đến lúc ấy chúng ta thừa nước đục thả câu, lợi dụng thời điểm đó mà tác hợp, tóm lại, chính là muốn Nghiêm Tam Thế hiểu lầm Phùng Yên hoặc Vệ Chính có ý với thái phu nhân, cho hắn ta biết khó mà lường”.

Chu phu nhân lại lo lắng nói: “Nhưng chẳng may đến lúc đó, trước mặt mọi người Nghiêm Tam Thế lại giở trò với thái phu nhân...”.

Quách phu nhân đáp: “Vậy thì càng tốt chứ sao, để thái phu nhân khóc ngã trước mặt Phùng thái phu nhân, cầu xin Phùng thái phu nhân làm chủ”.

Mọi người bàn bạc mãi cho đến giờ cơm tối mới giải tán.

Ngày hôm sau, Quách phu nhân liền dẫn người đến phòng Vu Vũ thỉnh an, nhắc đến sinh thần của Phùng thái phu nhân, nhẹ nhàng nói với Vu Vũ: “Thái phu nhân, mặc dù Phùng gia chức cao vọng trọng, nhưng đối đãi với Dương gia ta không tệ, sinh thần của Phùng thái phu nhân, mong thái phu nhân hãy đưa chúng ta cùng đi dự tiệc!”.

Vu Vũ gả vào Dương phủ mới có mấy ngày, là nữ nhân mới gả đi, theo lý thì không cần dự tiệc, hơn nữa nàng nghĩ mình tuổi còn nhỏ, đi theo đám người Quách phu nhân dù sao cũng cảm thấy hơi kì lạ, đang muốn mở miệng từ chối thì bỗng nhớ tới lời Dương Thượng Bảo từng nói, muốn chọn hôn phu thế nào cũng phải ra ngoài đi lại, ngồi yên trong phủ, có vị hôn phu nào từ trên trời rơi xuống chứ, nhất thời liền đồng ý ngay.

Thấy Vu Vũ chấp nhận, Quách phu nhân nghiêm túc nói: “Sinh thần của Phùng thái phu nhân, nhất định sẽ có rất nhiều mệnh phụ phu nhân đến, thái phu nhân thì khác, y phục, cách đi đứng đều phải cẩn trọng”.

“À, cái đó ta không thạo cho lắm, bà giúp ta chọn một bộ y phục và ít nữ trang, xem xem phải ăn mặc thế nào để đi dự tiệc mới thích hợp”. Vu Vũ thấy mặc dù Quách phu nhân đã gần năm mươi tuổi, y phục trên người đoan trang tao nhã, là một người hiểu biết về trang điểm, thuận tiện nói: “Nếu những bộ xiêm y này không thích hợp thì làm một bộ khác cũng được”.

Quách phu nhân nghe xong liền cùng Tổng phu nhân xem qua y phục của Vu Vũ lượt, sau đó lắc đầu nói: “Xiêm y của thái phu nhân cái nào cũng có vẻ

già dặn quá”.

Vuru Vũ hơi ngại, Lam Nguyệt liền đáp: “Mấy bộ xiêm y này đều là làm trong lúc cấp bách, còn những bộ trước kia mặc hồi còn ở Vuru phủ thì không tiện mang đến đây mặc tiếp a”.

Quách phu nhân gật đầu, Vuru Vũ gả vào Dương phủ làm thái phu nhân, đương nhiên không thể mặc đồ trẻ quá, kiểu dáng xiêm y và nữ trang đều theo phong cách người lớn, nhưng đến Phùng phủ dự tiệc, dù sao đi nữa vẫn nên ăn mặc lộng lẫy một chút, có đẹp thì mới thu ọng hút bướm được.

Chu phu nhân kiểm tra đồ trang sức của Vuru Vũ, thấy kiểu dáng không được mới mẻ cho lắm, nghĩ một lúc rồi nói: “Phải đặt làm thêm đồ trang sức thôi, nhưng sợ thời gian gấp gấp quá, đã vậy thì thế này đi, ta đem trang sức của ta tới, sau đó chọn mấy thứ cho thái phu nhân đeo, được không?”

Nhà mẹ đẻ của Chu phu nhân chuyên buôn bán châu báu, của hồi môn của bà có rất nhiều đồ quý giá, nếu bà ta đồng ý cho Vuru Vũ mượn để đeo thì tốt hơn là gấp gấp đi làm mấy món trang sức nhiều, mọi người liền nói: “Vậy cũng được!”

La phu nhân gần đây làm một bộ xiêm y mới, lúc này quay sang Quách phu nhân nói: “Đại tẩu, sáng mai tỳ đến xem mấy bộ xiêm y mới làm, thái phu nhân cũng đến xem qua đi, đến lúc đó lại để cho tợ lựa cửa hàng tặng mới tới có kiểu thượng Dương phủ, mọi người chọn một chút, các tổ hai bộ đồ mới thường, có thể khiến cho?”

Quách phu nhân chường quản mọi việc, mỗi quý đều làm một bộ đồ mới cho người trong phủ, nhưng mọi người không vừa ý vì mỗi quý một bộ là không đủ, muốn mua thêm đồ mới thì dùng tiền riêng mua, ngân quỹ không chi ra. Nay nếu làm cho Vuru Vũ xiêm y mới, những người khác kiểu gì cũng thừa dịp mà đòi hai bộ cho mình. So sánh giữa hai bộ đồ cho mỗi phu nhân và tương lai Dương phủ, đương nhiên cái sau quan trọng hơn. Quách phu nhân không chút do dự đồng ý nói: “Nếu làm đồ mới thì cho mỗi người thêm hai bộ đi!”

Đến Phùng phủ dự tiệc không chỉ vì hôn sự của Vuru Vũ mà còn có mấy cô nương đang tuổi cập kê trong Dương phủ, cũng đến lúc phải chọn rể rồi, đương nhiên phải đưa ra ngoài cho xuất hiện trước mặt mọi người.

Nói đến xiêm y và trang sức, chúng phu nhân đặc biệt có tiếng nói chung, trong chốc lát, phòng Vuru Vũ vô cùng náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Vuru Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Diễm Quang Chiếu Nhân

Edit: Mộ Phong

Beta: Mộc

Đội đám người Quách phu nhân ra ngoài hết, Vuru Vũ trầm tư một lúc lâu, sau đó liền nói với Lam Nguyệt: “Em đi dò la xem hai ngày nay, trừ Nghiêm Tam Thế ra còn có ai từng vào Dương phủ không?”

Lam Nguyệt thấy đám người Quách phu nhân niềm nở quá mức, Chu phu nhân thậm chí còn cho Vuru Vũ mượn đồ trang sức đeo để đến tham dự tiệc mừng sinh thần Phùng thái phu nhân cũng cảm thấy vô cùng kì lạ, nghe vậy liền nói: “Hôm ấy lúc kính trà, thái độ mấy người bọn họ đều không cam lòng, hôm nay đột nhiên lại nhiệt tình như vậy, chỉ sợ là có chuyện gì đó!”

Vuru Vũ gật đầu, không dung lầy lòng, không gian tức đạo (không có việc mà bợ đỡ nịnh nọt, không phải kẻ gian cũng là phường trộm cắp), đám người Quách phu nhân muốn nàng ăn mặc trang diễm lộng lẫy đến tham gia sinh thần Phùng thái phu nhân nhất định là có mục đích khác.

Lam Nguyệt đi một lát thì trở lại, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, hôm qua và hôm nay, trừ Nghiêm công tử ra thì không còn ai đến bãi phóng cá. Em lên đưa cho bà lão quét sân một túi hà bao, bà ta liền nói với em rằng, hôm qua Nghiêm công tử vừa đi khỏi, đại phu nhân đã triệu tập các phu nhân khác, đóng cửa bí mật bàn bạc, mãi đến trưa mọi người mới giải tán. Hôm nay bọn họ lại không hẹn mà cùng đến thỉnh an...”

“Nói vậy, việc họ muốn ta đi dự tiệc và việc Nghiêm Tam Thế đến phủ có liên quan?”. Vuru Vũ đứng dậy mở cửa sổ, hít sâu một hơi, nhếch môi nói: “Phùng thái phu nhân có vị tôn tử nào chưa thành gia lập thất không?”

Lam Nguyệt giật mình ngăn người nói: “Trong đám cháu chất của Phùng thái phu nhân, chỉ còn lại một vị tôn tử đích tôn, cũng là tân hầu gia, tướng quân Phùng Yến chưa lập gia đình”.

Vuru Vũ nghe xong, lui đến trước gương, ngắm kĩ dung mạo tuyệt mỹ của mình lần nữa, đoán rằng phải chăng vị Phùng Hầu gia kia sau khi gặp mình liền kinh vì thiên nhân (thần nữ chỉ sự ngỡ ngàng trước sắc đẹp của người con gái), sau đó không quan tâm đến sự thật mình từng gả cho người khác làm kẻ thất, nhất quyết đón mình vào cửa làm chính thê chăng.

Lam Nguyệt nghe Vu Vũ hỏi vậy liền hiểu ra, thấp giọng nói: “Năm nay Phùng tướng quân hai mươi lăm tuổi, chưa lập gia thất, nhưng nghe nói vì tính tình y quá kì dị nên khó tiếp cận”. Hơi do dự một chút lại tiếp tục nói nhỏ: “Tiểu thư, vậy Thảm công tử...”

Vu Vũ đột nhiên xoay người, nhìn Lam Nguyệt nói: “Tối hôm trước Thảm Dụ Nam đã gặp ta, nói Thảm phủ nhìn trúng nữ nhi nhà họ Lã, chờ hấn chịu tang xong Thảm phủ sẽ đến Lã gia cầu hôn. Nhưng hấn không muốn phụ ta, hy vọng ta có thể theo Lã tiểu thư gả vào Thảm gia”.

“Thảm công tử muốn tiểu thư làm thiếp?”. Lam Nguyệt biến sắc, ấp úng mãi không nói nên lời.

Vu Vũ cười khê nói: “Lam Nguyệt, chờ Thảm Dụ Nam chịu tang xong, nếu như em muốn làm thiếp của hấn, ta sẽ đưa em đến Thảm phủ”.

Lam Nguyệt vừa nghe liền quỳ sụp xuống chân Vu Vũ, lập tức khóc lớn: “Tiểu thư, em sai rồi!”

Vu Vũ đỡ Lam Nguyệt đứng dậy, cau mày nói: “Được rồi, đi rửa mặt rồi vào hầu hạ ta”.

Lam Nguyệt không thấy Vu Vũ trách mắng mình mới thờ phào một hơi, lau nước mắt rồi lui xuống. Nhất thời lại cảm khái, từ lúc tiểu thư gả vào Dương gia dường như biến thành một người khác vậy, không động một chút là khóc nữa, nói năng hành động đều có chính kiến riêng. Một người gặp đại biến, quả nhiên tính tình cũng thay đổi theo.

Ngày hôm sau, Chu phu nhân thực sự mang đồ trang sức tới cho Vu Vũ chọn, còn làm mấy kiểu tóc cho Vu Vũ, lấy vài chiếc trâm nạm đá quý cài lên đầu nàng, cảm thán: “Da thái phu nhân đẹp thật, cài trâm màu gì nhìn cũng hợp”.

La phu nhân cũng dẫn người đến lấy số đo của Vu Vũ về may y phục, vừa khen ngợi tư thái của Vu Vũ vừa cười nói: “Dựa vào dung mạo của thái phu nhân, làm nương nương cũng có thể, cứ như vậy...”

Ừ, đến, đến thăm dò thử đi! Vu Vũ thần nhiên, chỉ cười không nói.

Trong chốc lát, Chu phu nhân liền đuổi đám người Lam Nguyệt ra ngoài, đồng thời nháy mắt với La phu nhân.

Trong mấy chị em dâu, kể ra La phu nhân là người có tài ăn nói nhất, vì vậy mọi người đều nhất trí để bà ta làm thuyết khách. La phu nhân bắt gặp ánh mắt của Chu phu nhân chỉ liếc mắt ra bên ngoài một cái, cân nhắc ngôn từ, sau đó mới nói: “Thái phu nhân chắc hẳn đã biết chuyện hôm kia Nghiêm Tam Thế đến Dương phủ rồi phải không?”

Vu Vũ gật đầu, thờ dãi nói: “Ngũ tẩu có chuyện gì cứ nói thẳng, ta đang nghe đây”.

La thị bình tĩnh nói: “Ân nghĩa của Vu gia đối với Dương gia, không chỉ có lão gia ghi nhớ mà chúng ta cũng vậy. Nhưng dù sao lão gia tuổi tác cũng lớn rồi, chỉ sợ không thể bảo vệ cho thái phu nhân lâu dài. Mà tên Nghiêm Tam Thế kia chức vị tuy không cao, nhưng đằng sau lại có đám người phò mã làm chỗ dựa, không thể khinh thường, chúng ta nghĩ đi nghĩ lại mãi mới tìm ra một biện pháp...”. Vừa nói vừa liếc nhìn sắc mặt của Vu Vũ, thấy nàng không nổi giận mà chỉ yên lặng lắng nghe, tâm trạng bà ta liền ổn định hơn vài phần, lại nói tiếp: “Theo lý mà nói, thái phu nhân đã có vị hôn phu, sau này đương nhiên phải gả vào Thảm gia. Nhưng hiện giờ Thảm Dụ Nam lại đang chịu tang, không thể lo chuyện của thái phu nhân ngay được, hơn nữa ba năm sau, không biết hoàn cảnh đổi thay thế nào, lòng dạ cũng thay đổi theo, liệu rằng có chịu đón thái phu nhân đã từng xuất giá một lần vào cửa hay không? Kế sách của chúng ta chính là, chỉ bằng thái phu nhân hãy tìm một vị hôn phu khác, như vậy sẽ giữ được nửa đời bình an”.

Vu Vũ cúi thấp đầu, mở miệng nói: “Ta cũng không muốn làm liên lụy Dương gia, nhưng hiện giờ, ta đã cùng lão gia bái đường thành thân thì ta chính là nữ nhân Dương gia, sao thể tìm vị hôn phu khác? Như vậy thật không hay, vừa mất hết danh tiếng vừa khiến người đời chê cười Dương gia”.

Bị người đời dèm pha mấy câu so với việc phá gia bại nghiệp thực sự không đáng là gì. La phu nhân thâm oán trong lòng, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười vẫn đậm phong khinh nói: “Xin thái phu nhân yên tâm, tất cả đã có chúng ta lo liệu! Chỉ cần thái phu nhân đồng ý, việc tìm hôn phu chúng ta cũng sẽ sắp xếp”.

Vu Vũ phồng má, thấp giọng nói: “Đã vậy thì chuyện này giao lại cho mấy tẩu vậy. Nhưng chẳng hay mấy tẩu đã chọn được ai chưa? Nếu người đó không trân áp được Nghiêm Tam Thế thì cũng bằng không thôi”.

La phu nhân trầm ngâm một lát rồi nói: “Sinh thân của Phùng thái phu nhân ấy mà, kiểu gì cũng có rất nhiều công tử danh gia vọng tộc đến chúc mừng, thái phu nhân bối phận cao, đương nhiên sẽ được ngồi cạnh Phùng thái phu nhân, khi ấy có thể nhìn kỹ tướng mạo lẫn cử chỉ của những vị công tử đó, nếu vừa ý ai, thì liền...”, đến đây thì dừng lại, cúi xuống nói nhỏ vào tai Vu Vũ: “Lúc đó thái phu nhân hãy đặc biệt để ý tân khoa trạng nguyên Vệ Chính, còn có Uy Viễn hầu Phùng Yên nữa nhé”.

Đến sinh thân của Phùng thái phu nhân, đám người Quách phu nhân sớm đã dùng cơm trưa, sau đó đồng loạt tập trung ở sân viện Vu Vũ, thấy Vu Vũ còn chưa đi ra, liền bảo một nha hoàn đi xem đám người Dương Tư Ý đã chuẩn bị xong chưa, nhũn mày nói: “Sinh thân của Phùng thái phu nhân, tân khách đến chúc mừng không phú cũng quý, tiểu thư nhà chúng ta đương nhiên không thể thất lễ, bề ngoài mặc dù không lẫn át người khác nhưng cũng không thể bôi tro trát trấu vào mặt để người khác chê cười được”.

Dương Tư Ý và Dương Tư Đoan trang điểm xong xuôi liền nhanh chóng chạy tới, đám người Quách phu nhân thấy các nàng ăn mặc thanh tú đoan trang, không có gì phải bắt bẻ thì gật gật đầu.

Ngay sau đó, Vu Vũ cũng ăn mặc chỉnh tề đi ra, mọi người vừa nhìn đều ngỡ người trong chốc lát, được rồi, mỹ nhân thì khoác lên người trang phục gì đi nữa thì vẫn xinh đẹp động lòng người thôi.

Đoàn người đi đến trước đại môn Phùng phủ, gia nhân Phùng phủ nhận ra xe ngựa của Dương phủ nên không dám thất lễ, vội vã nghênh đón các nàng vào phủ.

Phùng thái phu nhân năm nay sáu mươi sáu tuổi, liếc đôi mắt hẹp dài, mặc dù già đi một tuổi nhưng nhan sắc được bảo dưỡng rất kỹ lưỡng, thấp thoáng còn nhìn thấy nét đẹp khi còn xuân sắc.

Vưu Vũ từng nghe Quách phu nhân nói, năm đó Phùng lão gia phò tá Thái tổ tranh đấu giành thiên hạ, tri hoãn hôn sự, đợi đến khi nước Đông Tống được thành lập, Phùng lão gia đã ba mươi tuổi rồi vẫn chưa đón dâu. Sau đó thì lấy Phùng thái phu nhân nhỏ hơn mình mười mấy tuổi vào cửa, sủng ái không sao kể hết, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Sau khi Phùng lão gia qua đời, Phùng thái phu nhân đau lòng đến mức gần như muốn đi theo, nhờ có mọi người trong phủ ngày đêm túc trực mới dần dần hòa hoãn lại.

Khi còn sống, Phùng lão gia rất sủng ái Phùng thái phu nhân, mặc dù Phùng thái phu nhân chỉ sinh được hai người con trai nhưng ông cũng không lấy thêm tiểu thiếp, vì vậy người nhà họ Phùng khá ít ỏi. Phùng Yến mới được phong Hầu này thực ra là con trai trưởng dòng chính.

Thời điểm Phùng Yến ra đời, mẫu thân vì khó sinh mà chết, đúng lúc đó phụ thân cũng tử trận trên chiến trường, từ nhỏ hẳn được Phùng thái phu nhân nuôi dưỡng, do đó vô cùng thân thiết với Phùng thái phu nhân. Vì phòng lớn chỉ có mình hắn là huyết mạch, Phùng thái phu nhân khó tránh khỏi thiên vị Phùng Yến, đối với con cháu nhị phòng có chút lơ là, lâu dần, phía nhị phòng thường có những lời bàn ra tán vào, Phùng Yến nghe xong không nói một tiếng nào. Đợi tròn mười sáu tuổi, liền lên rồi phủ tòng quân, làm một tên lính quen ở quân doanh. Phùng Yến dùng chín năm, từ một tiểu binh phần đầu lên cấp tướng, đánh thắng trận trở về, được phong Uy Viễn hầu, trải qua bao nhiêu đắng cay ngọt bùi cũng không nói với bất kỳ một ai.

Phùng thái phu nhân thấy đoàn người Quách phu nhân đi đến, phía trước lại là một cô nương tuyệt sắc, vị cô nương này búi tóc kiểu hoa đào, trên mặt vẽ mấy đóa châu hoa, bên đầu cài một cây trâm bằng vàng ròng, tai đeo hoa tai bằng đá mặt mèo, mặc y phục màu hồng cánh sen, chân đi đôi hài thêu hoa, dáng vẻ vô cùng thanh lịch trang nhã, nhưng trang phục như vậy khoác lên người nàng lại sinh ra vài phần phong tình. Nhất thời liền đoán đây chính là cô vợ kế vừa xinh đẹp vừa thú vị của Dương Thượng Bảo rồi.

Vưu Vũ mới ra mắt Phùng thái phu nhân, sau khi tặng quà chúc thọ thì nói mấy câu tốt lành. Phùng thái phu nhân cũng từng nghe nói qua cảnh ngộ của Vưu Vũ, thấy hơi thương tiếc cho nàng, vẫy tay nói: “Vũ Nương đến ngồi cạnh ta đi!”

Quách phu nhân và Tống phu nhân nghe thấy vậy liền trao đổi ánh mắt cho nhau, tốt lắm, chưa được gặp Phùng Yến nhưng trước tiên vừa mắt Phùng thái phu nhân là vui rồi.

Dương Tư Ý và Dương Tư Đoan theo sau Vưu Vũ, thấy ánh mắt mọi người chỉ đặt trên người Vưu Vũ, hoàn toàn bỏ quên các nàng, không khỏi cảm thấy bất mãn, thế nhưng không biểu hiện ra ngoài, hành lễ xong liền đến ngồi sau Quách phu nhân và Tống phu nhân.

Bên cạnh Phùng thái phu nhân đã có mấy mệnh phụ phu nhân ngồi đó, thấy đoàn người Vưu Vũ đi đến, đương nhiên cũng đánh giá một phen, trong lòng thầm sáng tỏ, xì xào bàn tán nói: “Dương đại nhân lấy vị phu nhân này, vốn là nữ nhi nhà họ Vưu đó, người cũng như tên, thật đúng là một vưu vật”.

“Đáng tiếc, một mỹ nhân như vậy nhưng số mệnh lại chẳng ra sao, vì không muốn làm thiếp mà phải trở thành vợ kế của Dương đại nhân”.

“Vậy à”. Một vị mệnh phụ phu nhân về thăm quê hai năm, gần đây mới hồi kinh không khỏi hiếu kỳ, hỏi nhiều vài câu. Có người nói cho bà biết tình cảnh của Vưu Vũ, nghe xong liền thờ dài.

Yến hội đã bắt đầu, mọi người yên vị, mấy nha hoàn bưng dầu hoa quế đến cho các vị phu nhân rửa mặt, rửa tay, sau đó mới nối tiếp nhau mang thức ăn lên.

Vì Vưu Vũ là vợ kế của Dương Thượng Bảo nên có bồi phận khá cao, lại được ngồi cạnh Phùng thái phu nhân dự tiệc. Nàng vốn dĩ có đôi chút lo lắng, nhưng thấy rằng yến hội thời cô đại phục vụ cũng không khác lắm so với hiện đại thì mới dần yên tâm trở lại, lúc lại liếc nhìn cử chỉ của Phùng thái phu nhân rồi bắt chước theo.

Trong bữa tiệc, Phùng thái phu nhân uống vài chén rượu, tửu lượng chịu không nổi liền đứng lên nói: “Ta đi thay y phục, mọi người cứ tự nhiên”.

Hai nha hoàn đứng sau Phùng thái phu nhân định đến đỡ bà thì bà nói: “Các người hầu hạ mấy vị phu nhân đây cho tốt, không cần đi theo ta”.

Quách phu nhân nghe thấy Phùng thái phu nhân nói vậy liền nháy nháy mắt với Vưu Vũ. Vưu Vũ ngẩn người một chút, sau đó cũng đứng lên đỡ Phùng thái phu nhân, cười nói: “Để ta đưa thái phu nhân đi!”

Ngồi cùng với Phùng thái phu nhân đều là những mệnh phụ phu nhân đã có tuổi, dù muốn lấy lòng Phùng thái phu nhân nhưng kiểu gì cũng bị đánh đồng với hành động của bọn nha hoàn. Vưu Vũ thì khác, tuy nàng là vợ kế của Dương Thượng Bảo nhưng tuổi còn nhỏ, thế nên giúp đỡ Phùng thái phu nhân như vậy sẽ không ai thấy khó coi.

Phùng thái phu nhân không hiểu sao lại có thiện cảm với Vưu Vũ, thấy nàng đến đỡ mình thì không từ chối mà cười nói: “Được mỹ nhân như vậy điu đi, có khi ta lại trẻ ra vài tuổi cũng nên”.

Mọi người đều cười, rồi nhân cơ hội nịnh hót vài câu.

Vưu Vũ cảm thấy tính tình Phùng thái phu nhân rất đối thẳng thắn nên liền nảy sinh sự thân thiết. Dọc đường đi đỡ bà ra ngoài còn cười nói vui vẻ.

Lúc đi ngang qua khu vườn, đang định rẽ vào, đột nhiên nghe thấy động sột soạt cách đó không xa truyền lại, một nam tử cầm cung tên đang nhắm thẳng

vào con chim ưng trên bầu trời, bỗng thấy Phùng thái phu nhân và một mỹ nhân đang đến gần, tay hần khẽ run, mũi tên trong tay mất đi độ chính xác, bắn thẳng về phía Vưu Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đường Cong Lả Lướt

Edit: Mộ Phong

Mọi người đều kêu lên sợ hãi, người đứng bên cạnh nam tử cầm cung bắn ra một mũi tên ngay lập tức, dây cung vừa buông ra, một mũi tên như sao băng cũng vọt theo.

Ánh sáng lóe lên, mũi tên thứ hai đuổi theo mũi tên thứ nhất, hung hãn cắm vào đuôi tên, chính xác đánh bật mũi tên thứ nhất, hai mũi tên lướt qua làm cho bụi tóc của Vưu Vũ rơi xuống.

Vưu Vũ ngỡ ngàng, sau đó chân mềm nhũn, cả người nghiêng về phía sau, “bịch” một tiếng ngã xuống đất, bất tỉnh.

“Vũ Nương, Vũ Nương...”. Phùng thái phu nhân kinh hãi, hơi hơi tỉnh rượu, gọi Vưu Vũ hai tiếng rồi quát: “Là ai bắn tên, nếu xảy ra án mạng thì phải làm thế nào hả?”

Vài nam tử chạy đến, thấy mỹ nhân mềm mại nằm dưới mặt đất, dung mạo như tranh vẽ, nhất thời tim đập nhanh hơn vài nhịp, muốn dời mắt đi chỗ khác nhưng lại luyến tiếc, không nhìn được nhìn thêm vài lần rồi nói: “Là trạng nguyên bắn tên, vừa thấy mỹ nhân thì giật mình nên bắn trượt. May nhờ có tướng quân nhanh tay, lập tức bắn ra một mũi tên khác cứu cánh. Mà không phải không bắn trúng mỹ nhân ư? Sao nàng lại ngã xuống đất vậy?”

“Mỹ nhân bị dọa ngất chứ sao nữa”.

Một giọng nói trầm thấp vang lên: “Nội à, nội không sao chứ?”. Đội Phùng thái phu nhân nói không sao, hần mới hô: “Người đâu, đem ít nước lạnh đến vẩy lên mặt mỹ nhân này, nàng ta sẽ tỉnh lại nhanh thôi”.

Lúc Vưu Vũ ngã xuống đất, lưng nàng bị mấy hòn đá nhỏ cạ vào đau nhức, biết da thịt mềm mại trên lưng mình nhất định sẽ tím bầm rồi, ngay cả cánh tay cũng bị mặt đất chà sát, kiểu gì cũng rách da luôn. Lại vừa nghe thấy giọng đàn ông trầm thấp gọi Phùng thái phu nhân là bà nội, nàng lập tức biết người này chính là Phùng Yến, lại nghe hần nói tiếp câu sau thì không nhìn được nguyên rủa, thấy mỹ nhân đang hôn mê, điều đầu tiên cần làm không phải là nên đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân, ôm mỹ nhân về phòng sao? Lại còn sai người vây vào, còn muốn giới nước nữa?

Vẫn là Phùng thái phu nhân sáng suốt nhất, Vưu Vũ tuy là vợ kế của Dương Thượng Bảo nhưng dù sao tuổi vẫn còn trẻ, cứ nằm dưới đất như vậy bị nam tử trẻ tuổi vây xem dù sao cũng không ổn chút nào, bà liền dặn dò Phùng Yến: “Mau gọi mấy bà từ tới đây đưa nàng vào sương phòng”.

Vệ Chính càn đang cầm cung tên trong tay, biết mũi tên kia không bắn trúng Vưu Vũ mới hết hoảng hồn bình tĩnh lại, lúc này liền hỏi Phùng thái phu nhân: “Xin hỏi thái phu nhân, đây là tiểu thư nhà ai vậy?”

“Nàng là tiểu thư Vưu gia”. Phùng thái phu nhân đáp một câu, nhìn lên thấy là Vệ Chính liền trách móc: “Trạng nguyên lang học bắn tên sao không tìm một nơi yên tĩnh, chỗ này người qua kẻ lại, bỗng nhiên có mũi tên vọt tới, suýt nữa thì xảy ra tai nạn chết người rồi”.

Vệ Chính mặt đỏ tai hồng, cười nói: “Lần sau nhất định sẽ chú ý hơn”. Nói rồi lại nhìn Vưu Vũ, một lần nữa bị dung mạo của Vưu Vũ làm cho khuynh đảo, trong lòng thầm nói: Quả là một tiểu thư xinh đẹp!

Không chờ bà từ đến đưa Vưu Vũ, đi, Phùng Yến cúi đầu nhìn thoáng qua Vưu Vũ rồi lại ngẩng đầu lên ngay, điềm nhiên như không nói: “Chỉ là bị hoảng sợ ngất xỉu thôi, ấn vào huyệt nhân trung một chút là tỉnh, hay là hát cho một bát trà nguội hoặc tát hai cái cũng tỉnh mà”.

Vưu Vũ muốn bùng cháy, dựa vào quyền thế nhà họ Phùng, bản thân mình muốn kết thân với Phùng Yến quả thật khó hơn lên trời. Nhưng nếu mình bị thương ở Phùng phủ, kiểu gì cũng có thêm một cơ hội tiếp xúc với Phùng thái phu nhân, lại có cơ hội tiếp xúc với Phùng Yến nữa, không chừng có thể thoát khỏi Nghiêm Tam Thế cũng nên. Hiện tại tuy đang gờ vờ bất tỉnh nhưng lí trí vẫn liên tục suy tính, không ngờ Phùng Yến lại muốn tát nàng hai cái, nghe vậy liền bị chọc tức, bản thân mình không đi gây họa thì thôi, vậy mà lại bị hại sao?

Phùng Yến nói xong liền nhận lấy một chén trà từ tay một hạ nhân, hất mạnh lên mặt Vưu Vũ, trong lòng hừ lạnh, ở trước mặt ta lại dám giả vờ bất tỉnh, trò hề này ta thấy nhiều rồi, nhìn phát ngán.

Mặt Vưu Vũ mát lạnh, cảm thấy có vài giọt nước lọt vào mũi, ngửi thấy có vị trà, không khỏi hắt hơi một cái, mở mắt ra, đập vào mắt chính là Phùng thái phu nhân đang lo lắng nhìn nàng, vây quanh là một đám nam tử, mắt đảo tới đảo lui trên người nàng, nhất thời nổi giận đùng đùng, chống tay ngồi dậy, thấy Phùng thái phu nhân vươn tay ra đỡ liền vịn vào tay bà đứng lên.

“Vưu tiểu thư không sao rồi, chúng ta đi được chưa?”. Phùng Yến thấy Vưu Vũ cau mày, càng thêm động lòng người nhưng lại dòi mắt đi, trong lòng thầm khinh bỉ, tiểu thư Vưu gia này tuy đẹp mà thủ đoạn trên bàn tiệc cũng không khác gì những tiểu thư khác, nên biết rằng Phùng Yến ta muốn cưới vợ thì đó phải là một người ngay thẳng trong sáng, sao có thể lấy kẻ có vẻ ngoài như cái bình hoa di động được? Tuy bà nội nói là mở tiệc chúc thọ, nhưng thực chất chính là muốn để ta xem mặt mấy vị tiểu thư, chỉ là hôm nay nhìn qua một lượt, tất cả đều dong chi tục phẩn, có một người đẹp thì đẹp thật, thế mà lại mặt dày giả vờ bất tỉnh, nằm dưới đất mặc cho người khác nhìn ngắm hồi lâu, nhất định cũng không phải dạng tốt đẹp gì.

Bị Phùng Yến tạt cho một bát nước trà, Vưu Vũ càng khẳng định chắc chắn, lớn lên có khuôn mặt đẹp không phải lỗi của mình, nhưng vì lớn lên có khuôn mặt đẹp mà bị đủ loại nam nhân ức hiếp nhưng không dám phản kháng lại, thật sự là quá hèn nhát. Nàng ngược mắt nhìn Phùng Yến, thấy hán khoảng chừng hai tư, hai lăm tuổi, vóc dáng cao lớn, dưới hàng lông mày sắc như lá trúc là đôi mắt sáng hữu thần, tướng mạo tuy không thể nói là vô cùng anh tuấn nhưng càng nhìn càng thuận mắt, tràn đầy khí thế hơn nhiều so với những nam tử khác, nhất thời tim đập nhanh hơn vài nhịp, được lắm, tai họa như vậy mới đủ vị.

Phùng Yến nói xong liền cất bước bỏ đi, nhưng lại thấy mỹ nhân kia đột nhiên đi theo, đứng trước mặt hán, tựa như muốn nói gì đó, chưa kịp mở miệng thân thể đã mềm nhũn, ngã vào lòng hán. Phùng Yến vô thức muốn tránh ra, cánh tay mới khẽ động liền phát hiện tay áo mình đã bị mỹ nhân nắm chặt lấy, rốt cục mỹ nhân kia lại giả vờ bất tỉnh trong lòng hán trước mắt bao người.

Vưu Vũ cảm khái, khụ, trước giờ đọc tiểu thuyết cảm thấy màn khó coi nhất chính là nữ phụ giả vờ hôn mê, sau đó ngã vào lòng nam chủ, không ngờ rằng hôm nay mình phải dùng tới biện pháp đó. Phụ thân bị cách chức, mẫu thân chỉ biết khóc, Nghiêm Tam Thế từng bước ép buộc, Thẩm Dụ Nam không có thiện ý, Dương Thượng Bảo giả cả không bảo vệ được mình, nếu không muốn trở thành đồ chơi thì đành phải làm nữ phụ vô si một phen thôi.

Không lâu sau, có một bà tử nhận lệnh Phùng thái phu nhân, đi tìm Quách phu nhân và Tống phu nhân, nói rằng Vưu Vũ bị ngã ở trong vườn, hiện giờ đang nghỉ ở sương phòng. Phùng thái phu nhân đã mời đại phu đến bắt mạch cho nàng, mời Quách phu nhân và Tống phu nhân đến đó xem sao.

Quách phu nhân vừa nghe xong, lòng thầm biết có chuyện không ổn, ngoắc tay gọi bà tử lại một nơi yên tĩnh, kín đáo đưa cho bà ta một túi hà bao rồi hỏi: “Bà còn nghe thấy điều gì nữa không?”

Chuyện xảy ra trong vườn, nhiều người đều đã biết, Quách phu nhân tuy không biết, chờ một lúc rồi cũng biết, bà tử cảm thấy không cần thiết phải giấu diếm với Quách phu nhân liền nói: “Thái phu nhân nhà phu nhân và thái phu nhân nhà ta đi ngang qua vườn, đúng lúc trạng nguyên Vệ đang học bắn tên, nhất thời mất chính xác liền lỡ tay bắn thẳng vào người thái phu nhân nhà phu nhân. Tướng quân nhà ta nhanh tay lẹ mắt cũng bắn một mũi tên đuổi theo, làm lệnh mũi tên của trạng nguyên Vệ, hai mũi tên bay sượt qua đầu thái phu nhân. Không ngờ thái phu nhân vì quá kinh hãi nên ngã xuống đất ngất đi. Tướng quân nhà ta cầm bát trà hắt vào mặt thái phu nhân nhà phu nhân, nàng liền tỉnh lại, nhưng đứng cũng không vững, lại ngã vào lòng tướng quân ngất tiếp. lát sau chúng ta đến liền đưa thái phu nhân đến sương phòng...”

Đội bà tử nói xong, Quách phu nhân và Tống phu nhân liếc nhau một cái, hai người đều khó nén nổi hưng phấn, vội vã đi qua một bên bàn bạc mấy câu. Quách phu nhân nói: “Ta sẽ đi tìm lão gia, báo ông mau định đoạt. Muội đến sương phòng xem thái phu nhân thế nào, để nàng...”. Nói thầm mấy câu nữa.

Tống phu nhân nghe xong liền tục gật đầu, nhanh chóng che lấp sự vui vẻ, ra ngoài gọi một bà tử đến để bà ta dẫn mình tới sương phòng thăm Vưu Vũ.

Quách phu nhân hít sâu một hơi, gọi người đi ra ngoài tìm Dương Thượng Bảo.

Dương Thượng Bảo đang nói chuyện cùng khách khứa, nghe nói Quách phu nhân có chuyện tìm ông, liền đi tới bàn tiệc nữ quyến bên đó, thấy Quách phu nhân đang đứng ở hành lang, ông hỏi: “Có việc gì?”

“Lão gia, nguy rồi!”. Quách phu nhân cân nhắc ngôn từ rồi đem chuyện Vưu Vũ ngã vào lòng Phùng Yến nói ra.

Dương Thượng Bảo nghe nói Vưu Vũ vừa ý Phùng Yến, giả vờ ngất ở trong lòng hán thì giật mình nói: “Được lắm, mắt nhìn của Vưu Vũ khá đấy, Phùng Yến chắc chắn là một người tốt”.

Quách phu nhân nghe Dương Thượng Bảo nói vậy liền nói: “Thái phu nhân đúng là nhất kiến chung tình, chỉ sợ Phùng Yến không chấp nhận thôi ạ!”.

Dương Thượng Bảo phát tay áo một cái nói: “Vũ Nương vừa nhu thuận vừa xinh đẹp, có điểm nào không xứng với cậu ta?”

Quách phu nhân thận trọng đáp: “Vay cha tính thế nào?”

Dương Thượng Bảo trầm ngâm một lát rồi nói: “Con phao tin rằng, Phùng Yến vừa ý Vũ Nương, cố ý bắn tên ở trong vườn thực chất là vì liếc mắt thấy Vũ Nương. Đợi khi nào lời đồn đại truyền đến tai ta, ta liền uống rượu, giả vờ say rồi viết một bức hưu thư. Con đem hưu thư đưa cho Vũ Nương, bảo Vũ Nương tìm một cái hồ sen, làm bộ muốn nhảy xuống. Sau đó con sai người đến ngăn cản, đồng thời tìm người báo cho Phùng Yến. Ta không tin làm lớn chuyện như vậy, Phùng Yến lại có thể chỉ biết lo thân mình mà không xuất đầu lộ diện khuyên bảo Vũ Nương vài câu. Chỉ cần hán ra mặt giải thích thì đúng là càng bôi càng đen, không muốn lấy Vũ Nương cũng phải lấy thôi”.

Quách phu nhân tròn mắt há miệng, từ trước đến nay bà không hề biết thủ đoạn của cha lại vô si đến vậy!

Dương Thượng Bảo khụ một tiếng, ngượng ngùng giải thích: “Ta chỉ là sợ không bảo vệ nổi Vũ Nương, lại làm liên lụy đến mọi người mà thôi. Phùng Yến không thể không thiếp, dù có lạnh nhạt với Vũ Nương thì vẫn tốt hơn Nghiêm Tam Thế và Thẩm Dụ Nam nhiều. Huống hồ dung mạo Vũ Nương đẹp như vậy, trừ ông trời ra, cũng chỉ có Phùng phủ mới có khả năng bảo vệ nó. Hơn nữa, mọi chuyện trong Phùng phủ đều đơn giản, Phùng thái phu nhân thì phúc hậu nên rất dễ chung sống, Vũ Nương sẽ không phải chịu quá nhiều uất ức”.

Tin đồn luôn luôn truyền đi rất nhanh, huống hồ chuyện bát quái này còn liên quan đến nam nữ, mà đôi nam nữ đó lại là Phùng Yến và Vu Vũ nổi danh là xinh đẹp. Trong chốc lát, các phu nhân và tiểu thư đến Phùng phủ dự tiệc đã hay tin Phùng Yến tình cờ thấy Vu Vũ, giống như Nghiêm Tam Thế cũng kinh diễm đến nỗi không thể kìm nén được. Hôm nay, để gặp được Vu Vũ đã sớm mai phục ở trong vườn vân vân...

Đội Phùng Yến đổi một bộ trang phục khác đi ra, đến sảnh trước dạo qua một vòng liền nghe được vài chuyện bát quái rằng Dương Thượng Bảo nghe nói hấn và Vu Vũ lưỡng tình tương duyệt, liền viết hưu thư để thành toàn cho hấn và Vu Vũ. Phùng Yến ban đầu còn tưởng là chuyện cười, không hề coi là thật, đợi đến khi gã tiểu đồng chạy đến báo lại, nói Dương Thượng Bảo quả thực đã viết hưu thư, Vu Vũ nhận được liền khóc lóc chạy vào vườn kêu tên hấn, muốn nhảy xuống hồ sen, sắc mặt hấn không khỏi trở nên nghiêm trọng, quát: “Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Họa Thủy Đông Dẫn

Edit: Mộ Phong “Tướng quân, tất cả đều là chuyện tốt do tên Nghiêm Tam Thế kia gây ra”. Gã tiểu đồng vô cùng cảm phẫn, dùng lời thô tục nhất mắng Nghiêm Tam Thế hai câu liên tục, sau đó mới nói: “Tiểu thư Vu gia đúng là một người đáng thương, sợ phải làm thiếp của Nghiêm Tam Thế cho hấn chơi đùa, đành phải từ hôn với Thẩm Dự Nam, gả vào Dương phủ tránh nạn. Không ngờ Nghiêm Tam Thế vẫn không buông tha cho nàng ấy, hôm nay còn mượn cơ hội đặt điều, khiến Dương đại nhân tin rằng Vu tiểu thư và tướng quân có tình cảm với nhau, Dương đại nhân trong lúc say rượu đã viết hưu thư. Phụ thân Vu tiểu thư bị cách chức đến Triều Châu, mất đi Dương đại nhân làm bình phong, nhất định nàng sẽ rơi vào tay Nghiêm Tam Thế mất”.

“Nghiêm Tam Thế lớn gan như vậy? Dám bịa đặt trong Phùng phủ này, kéo ta xuống nước chỉ vì muốn giành được mỹ nhân sao?”. Phùng Yến cảm thấy hơi khó tin, trừng mắt hỏi: “Người nghe được tin đồn nhảm nhí này ở đâu hả?”

Gã tiểu đồng thấy Phùng Yến không tin thì không khỏi nóng vội, lập tức biện minh: “Tướng quân, người khác có thể không dám, nhưng Nghiêm Tam Thế thì khác. Trước kia, Nghiêm Tam Thế thấy Vu tiểu thư một lần ở trong chùa, về nhà liền không màng cơm nước, hỗn bay phách lạc. Mẫu thân hấn thấy không ổn nên mới đến Vu gia cầu hôn, Vu gia nghe nói họ muốn cho Vu tiểu thư làm thiếp thì đương nhiên không đồng ý. Chính vì vậy, Nghiêm Tam Thế đem một vạn lượng bạc trắng đến phủ Phò mã, bắt tay cùng Phò mã gán cho Vu lão gia một tội danh “có lẽ có*”, khiến lão gia bị cách chức đến Triều Châu làm thất phẩm Huyện lệnh. Vu lão gia cũng cứng rắn, trước khi đi đã đưa Vu tiểu thư lên kiệu hoa, gả nàng vào Dương phủ làm kế thất, không cho Nghiêm Tam Thế thực hiện được âm mưu”.

(*Có lẽ có: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ)

“Vậy à!”. Phùng Yến gật đầu tán thưởng: “Vu lão gia quả là người có khí phách”.

Gã tiểu đồng cũng ra vẻ đồng ý, nói tiếp: “Nhưng tên Nghiêm Tam Thế kia thật quá phách lối, Vu tiểu thư gả vào Dương gia rồi mà hấn vẫn còn tìm tới Dương gia, muốn đòi Vu tiểu thư từ tay Dương đại nhân, kháng cự hấn liền đe dọa. Dương đại nhân dù sao cũng là đại thần trải qua ba triều, đương nhiên sẽ không dễ dàng sợ hãi. Nghiêm Tam Thế không chịu bỏ qua, nói năng bừa bãi, hấn ra sức tìm cách khiến Dương đại nhân viết hưu thư, để Vu gia buộc phải đưa nữ nhi vào Nghiêm gia”.

“Vậy nghĩa là hôm nay Nghiêm Tam Thế mượn cơ hội bịa đặt để Dương đại nhân viết hưu thư?”. Phùng Yến nhíu mày, “Mặc dù Dương đại nhân tuổi đã cao nhưng đâu phải kẻ hồ đồ, chưa hỏi rõ ràng mà cứ viết hưu thư sao? Chuyện này có quá nhiều sơ hở”.

Gã tiểu đồng thất vọng nói: “Dương đại nhân uống say rồi! Hơn nữa đúng là Dương đại nhân đã viết hưu thư, Vu tiểu thư cũng chạy đến hồ sen, đứng trên bờ hồ định nhảy xuống đòi chết”.

“Nghiêm Tam Thế to gan!”. Phùng Yến không nghĩ tới những điểm đáng ngờ nữa, hấn cho rằng việc này nhất định có liên quan đến Nghiêm Tam Thế, sau này phải trừng trị tên tiểu tử đó thật thích đáng mới được.

Nghiêm Tam Thế không biết hấn đã bị Phùng Yến nhắm đến, vẫn thầm vui vẻ, ai da, không ngờ lão già Dương Thượng Bảo kia uống say lại viết hưu thư, lần này Vu Nương không trốn vào đâu được, kiểu gì cũng phải chấp nhận bước vào Dương phủ thôi! Có điều, rốt cuộc kẻ nào gan lớn như vậy, dám loan tin vệt, nói ta vì muốn có được Vu Nương liền bịa chuyện Vu Nương và Phùng Yến có tình cảm, khiến lão Dương viết hưu thư. Sau này nhất định phải giải thích với Phùng Yến, đặc tội với tên tiểu tử này không phải chuyện đùa đâu.

Vu Vũ nghe đám người Quách phu nhân và Tống phu nhân nói, rất nhiều nữ nhân muốn gả cho Phùng Yến, nhưng Phùng Yến tựa hồ vô cùng chán ghét nữ nhân, chọn tới chọn lui, nữ nhân nào đến trước mặt hấn, hấn đều có thể chỉ ra khuyết điểm. Phùng thái phu nhân thấy hấn đã hai lần tuổi rồi, thế thiếp không có, gấp đến mức đứng ngồi không yên, hôm nay chuẩn bị tiệc chúc thọ, thực ra cũng là muốn chọn cháu dâu, chỉ cần Phùng Yến vừa ý ai, bà đều chấp nhận, không quan tâm đến xuất thân hay tướng mạo của người đó.

Vưu Vũ phỏng đoán, lòng thầm nghĩ ngờ tâm tư Phùng Yến có vấn đề, thế nhưng so với những nam nhân tai họa khác thì Phùng Yến còn đỡ hơn nhiều! Tuy nhiên, nàng không ngờ Dương Thượng Bảo lại hành động nhanh như vậy, chưa gì lời đồn đã truyền đi khắp nơi, nói nàng là hồng nhan họa thủy, còn viết hưu thư, khiến nàng buộc phải ra về muốn nhảy xuống hồ sen tìm đến cái chết, ép Phùng Yến ra mặt tỏ thái độ rõ ràng.

Đứng trên bờ hồ sen, Vưu Vũ cảm khái vạn phần. Nhớ lại trước đây đọc sách, lúc thấy nữ phụ dùng đủ mọi thủ đoạn để giành được nam chủ, mình nhất định hận không thể ra sức phi nhỏ vào mặt cô ta, còn muốn gọi người đến đánh cô ta nữa, khiến tác giả phải ngược nữ phụ một cách tàn bạo, tuyệt đối không được nhân nhượng dù chỉ một chút. Nhưng bây giờ bản thân mình lại dùng chính thủ đoạn ấy...

Khụ, dừng lại dừng lại, chuyện đã rồi không thể lùi bước được. Cũng đâu thể ngồi chờ phá gia bại nghiệp, làm liên lụy tới Dương gia, rồi lại bị Nghiêm Tam Thế bắt làm thiếp để chơi đùa, lúc đó biết xoay sở thế nào? Bị nam nhân khác ức hiếp mình còn đối phó được, nhưng muốn lừa Phùng Yến vào tròng thì không phải chuyện dễ dàng. Có điều, thứ nhất là, hắn không thể không thiếp nên sẽ không dây dưa với những nữ nhân khác, thứ hai, tức nước vỡ bờ, lẽ nào không còn kẻ sách nào khá thi ư?

Làm một nữ nhân vô dụng, bị nam nhân dồn tới chân tường chỉ biết khóc lóc, khoanh tay chịu chết hay là làm một nữ nhân mạnh mẽ, tam quan lệch lạc, ra sức bày mưu tính kế vì lợi ích của bản thân mình đây? Giữa lương tâm đạo đức và tình cảnh của mình hiện giờ, Vưu Vũ đấu tranh tâm lý dữ dội một hồi, cuối cùng vẫn giữ vững lập trường, quyết định làm một nữ nhân mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, Phùng Yến gấp gấp chạy vào vườn, từ xa đã thấy một đám người vây quanh bờ hồ sen, hình như đang khuyên bảo gì đó, hấn dừng bước, đột nhiên tỉnh ngộ, mình chạy đến đây thế này, chỉ sợ là càng bôi càng đen, ồn ào không hay, lại còn rơi vào miệng lưỡi người đời. Nghĩ vậy, hấn liền xoay người định bỏ đi, không ngờ bị hai người ngăn cản, hai người kia vô cùng tức giận nói: “Bà nội, không, Vưu tiểu thư vì tương quân ngài mà muốn nhảy xuống hồ sen, vậy mà ngài lại có thể khoanh tay đứng nhìn, thật là quá bạc tình”.

Hai người Phùng Yến thấy là Dương Tư Minh và Dương Tư Nghĩa, hấn không thêm biện bạch, hừ một tiếng nói: “Loạn thất bát tao!”

Quách phu nhân ở đằng xa nhìn lại, thấy bóng dáng Phùng Yến đi vào vườn, Dương Tư Minh và Dương Tư Nghĩa đang cãi hấn liền lớn tiếng nói: “Tướng quân tới rồi!”

Theo tiếng kêu này, những người đang vây quanh hồ sen lập tức tản ra hai bên, đổ dồn mắt vào Phùng Yến nói: “Tướng quân mau đến khuyên Vưu tiểu thư đi!”

Ha ha, n năm nay kinh thành chẳng có một mẩu tin hồng phấn nào, hôm nay nhờ một bữa thọ yến vô vị lại gặp được chuyện như vậy, về nhà có đề tài để bàn tán rồi. Mọi người thấy dáng người nổi bật của Vưu Vũ, lại xét đến chuyện Phùng Yến lần lừa không chịu đón dâu, bỗng thấy tin vào lời đồn đãi. Người nói xem, tướng quân đang độ trai tráng, sao mãi không chịu cưới thì nạp thiếp, không ham mê nữ sắc chứ? Thì ra là thâm yêu tiểu thư Vưu gia, thế nhưng nàng đã đính ước, lại chộc phải Nghiêm Tam Thế nên phải gả cho Dương Thượng Bảo làm vợ kế, tướng quân hữu duyên vô phận rồi! Hôm nay quả là cơ hội tốt, để tác thành cho hai người có tình, Dương Thượng Bảo đã viết hưu thư trước mặt mọi người. Lần này tướng quân đi lên ngăn cản Vưu tiểu thư, bày tỏ tấm chân tình, quả thật sẽ trở thành giai thoại.

Đồng Tổng quốc lập nước chưa được năm mươi năm, một số nơi vẫn còn giữ phong tục cũ, mỗi khi đến tiết hoa đào, nam nữ sẽ bày tỏ với nhau, nhân dân đều rất cởi mở phóng khoáng. Những gia đình quyền quý ở kinh thành mặc dù học lễ nghi quy củ của tiền triều, nam nữ đa số là cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, nhưng thỉnh thoảng cũng có đôi nam nữ mạnh dạn làm theo phong tục trước đây, tự do yêu đương. Hôm nay lời đồn Phùng Yến thâm yêu Vưu Vũ bị truyền ra, mọi người không những không thấy phản cảm mà còn rất hào hứng, có trò hay để xem á!

Phùng Yến vô cùng ảo não, nhưng không thể hiện ra mặt, thậm chí khóe miệng còn nở một nụ cười, đi thẳng về phía bờ hồ sen, nhìn Vưu Vũ đang giả vờ muốn nhảy xuống nói: “Người muốn nhảy hồ?”. Hôm nay là thọ yến của bà nội ta, người đã đến đây chúc thọ, không góp vui thì thôi lại còn muốn nhảy hồ ở Phùng phu này? Nào có cái lẽ ấy?

Quách phu nhân đang đứng bên cạnh làm bộ ngăn cản Vưu Vũ, không cho nàng nhảy xuống hồ, thấy Phùng Yến đến gần, vừa kéo Vưu Vũ vừa hướng về phía Phùng Yến, nói bằng giọng bất mãn: “Sao tướng quân có thể nói như vậy?”

Phùng Yến không để ý tới Quách phu nhân, một mực nhìn Vưu Vũ, hỏi lần nữa: “Người muốn nhảy hồ?”

Vưu Vũ giãy ra khỏi tay Quách phu nhân, cúi thấp đầu, muốn ép ra mấy giọt nước mắt, nhưng ép mãi cũng không ra được giọt nào, đành lấy tay che mặt, hơi co vai, ra vẻ đang khóc.

Phùng Yến vừa thấy bộ dạng đó của Vưu Vũ, trong mắt thoáng qua sự hứng thú, cất bước đến bên bờ hồ sen, nhìn Quách phu nhân đứng cạnh Vưu Vũ nói: “Xin phu nhân hãy bước xuống, để ta tới khuyên nàng ấy”.

Quách phu nhân không chút hoài nghi, vừa mừng vừa sợ bước xuống bờ hồ.

Vưu Vũ lại hơi ngờ vực, lên nhìn Phùng Yến qua khe hở.

Phùng Yến nhìn Vưu Vũ, đột nhiên cất giọng nói: “Chẳng phải Vưu tiểu thư muốn nhảy xuống hồ sen sao? Ta không cản, người nhảy đi!”

Người vây xem bên dưới không thể tin vào tai mình, nhất thời xung quanh trở nên yên tĩnh.

Nhảy thì nhảy, ai sợ ai? Vưu Vũ biết bơi, lòng thầm phấn khích, nghe vậy liền gạt sạch nước mắt, lại làm bộ chuẩn bị nhảy, bỗng một tiếng kêu vang lên: “Vưu tiểu thư, chậm đã!”

Vưu Vũ day day mắt, cố gắng biến mắt mình hồng một chút, lúc này mới nhìn về phía người nói, thì ra là trạng nguyên Vệ Chính anh tuấn, nàng nhìn người chào, chờ xem đối phương nói gì.

Vệ Chính và Phùng Yên khá thân thiết, biết trước đây Phùng Yên chưa từng gặp Vưu Vũ, dựa vào tính tình của Phùng Yên, nhất định sẽ không thương hương tiếc ngọc, vì tình thế cấp bách, hắn bắt giác mở miệng ngăn cản, giờ thấy Vưu Vũ nhìn mình thì lại không biết nên nói gì tiếp.

“Trạng nguyên Vệ...”, Vưu Vũ nhẹ nhàng nói, đầu hơi cúi thấp.

Gió nhẹ phát phơ, hương sen tỏa khắp mặt hồ, mỹ nhân như ngọc, Vệ Chính đột nhiên nổi máu anh hùng, cất tiếng nói: “Vưu tiểu thư xin đừng tìm đến cái chết, Vệ Chính nguyện ý đến Vưu gia cầu hôn, cưới Vưu tiểu thư về làm vợ”.

“Hả, không nghe lầm chứ?”. Mọi người cả kinh, không phải Vưu tiểu thư và Phùng tướng quân có tình ý với nhau sao? Giờ lại kéo thêm cả trạng nguyên vào là thế nào?

Nhất thời, Vưu Vũ cũng không thể tin vào tai mình, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Vệ Chính.

Tai Vệ Chính đỏ ửng, bắt đầu bộc bạch: “Vưu tiểu thư không sợ cường quyền, không cam lòng làm thiếp khiến ta vô cùng kính nể”.

Vưu Vũ hơi động lòng, xem xem, trạng nguyên đây vừa tuấn tú vừa lương thiện, lại biết thương hương tiếc ngọc, đã vậy gia thế còn ngang ngửa với Nghiêm Tam Thế, bây giờ đồng ý gả cho hắn, vậy là vấn đề được giải quyết rồi!

Vưu Vũ chưa kịp đáp lại, phía khác lại có tiếng nói xen lẫn tiếng thở hỗn hển vang lên: “Vũ Nương vốn là hôn thê của ta, chỉ vì ta còn đang chịu tang, không thể cưới vợ, lúc này...”. Người nói chính là Thẩm Dụ Nam vừa mới chạy đến.

Thẩm Dụ Nam nghe được lời đồn, biết Dương Thượng Bảo viết hưu thư, cũng sợ Vưu Vũ rơi vào tay Nghiêm Tam Thế liền vội vàng tới đây, nhìn thấy Vưu Vũ sắp nhảy xuống hồ, mọi người vây xem xung quanh, hắn liền muốn mượn số đông để chen ép Nghiêm Tam Thế, bảo vệ Vưu Vũ.

Thẩm Dụ Nam còn chưa nói xong, Nghiêm Tam Thế đã chạy đến, không để ý ánh mắt thế tục, tiến lên phía trước nói: “Vũ Nương, ta thật lòng yêu nàng. Ta tình nguyện vì nàng mà hưu thê tái giá, đón nàng qua cửa như chính thê, cả đời này sẽ không phụ nàng”.

Oa, bốn nam tranh một nữ! Mọi người nín thở tập trung, chờ đợi màn kịch hay * sắp tới.

(* Nguyên văn: 重头戏 (trọng đầu hí). Đây là một loại kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng)

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Âm Thông Xã Giao

Edit: Mộ Phong

“Tướng quân, ta...”. Vưu Vũ cúi đầu gọi một câu, giọng nói đầy bối rối thấp thòm, muốn khóc không dám khóc, muốn nói cũng không dám nói, ần giấu vô vàn tình ý.

Mọi người thất kinh, xem ra tâm tư mỹ nhân đúng là đặt trên người Phùng tướng quân rồi!

Vưu Vũ nhanh chóng cân nhắc, vẫn cho rằng so với Vệ Chính, Phùng Yên cường đại hơn một chút, khả năng đối phó với Nghiêm gia cao hơn, không những vậy, nam nhân lạnh lùng cứng rắn như vậy sẽ không dễ bị tổn thương, vì vậy nàng quyết định tiếp tục đồ thừa cho Phùng Yên, tạm thời không thay đổi mục tiêu.

Phùng Yên vừa nghe thấy ngữ điệu của Vưu Vũ, mắt lóe sáng, khóe miệng nhếch lên cười nhạt, nhưng không nói lời nào.

Vệ Chính nghĩ dựa vào biểu hiện của mình, hắn cho rằng Vưu Vũ nhất định sẽ rất cảm động, lập tức đồng ý, không ngờ Vưu Vũ lại bất vi sở động, dịu dàng gọi Phùng Yên một tiếng, nhất thời không khỏi suy đoán, có lẽ Vưu Vũ sợ Vệ gia hắn không đối kháng nổi với Nghiêm gia, không muốn làm liên lụy đến hắn nên lúc này mới kiên quyết ngó lơ hắn.

Thẩm Dụ Nam tuy đã thoát hôn với Vưu Vũ, thế nhưng hôm nay lại mở miệng thừa nhận Vưu Vũ là hôn thê của mình trước mặt bao nhiêu người, một lòng cho rằng Vưu Vũ sẽ niệm tình cũ, hòa theo lời của hắn, chỉ trích Nghiêm Tam Thế, cho mọi người ở đây phân xử, không ngờ Vưu Vũ không hề để ý đến hắn khiến hắn không khỏi buồn bã, lẽ nào nàng muốn trèo cao, bám lấy Phùng Yên sao? Thật đúng là hồ đồ mù quáng *, Phùng Yên là loại người gì, sao có thể chấp nhận nàng chứ?

(* Nguyên văn: 猪油蒙了心 (trư du mông liễu tâm). Đại khái là chỉ người suy nghĩ không thông suốt, làm việc không phân rõ đúng sai phải trái, đánh mất lương tâm. Xuất xứ của câu này là từ lời Phụng tử mắng Triệu di nương trong Hồng Lâu Mộng)

Lần trước Nghiêm Tam Thế đến Dương gia đã nói nguyên ý vì Vu Vĩ hứa thê tái giá, còn nói sẽ giúp Vu Văn Đạo trở về kinh thành, hẳn tưởng là Vu Vĩ nghe tin nhất định sẽ khuất phục. Không ngờ đợi mãi đợi mãi, đến một câu Vu Vĩ cũng không hồi âm. Hẳn liền nghi ngờ Dương Tư Minh không đem lời của hắn chuyển cho Vu Vĩ. Hôm nay trước mặt mọi người, hắn tuyên bố hứa thê tái giá lần nữa, những tưởng nếu Vu Vĩ nghĩ cho Vu Văn Đạo thì sẽ cân nhắc tới lời của hắn. Vậy mà lại thấy Vu Vĩ nững nịu gọi Phùng Yên, mắt không thèm liếc hắn lấy một cái làm hắn run rẩy cả người.

Nghiêm Tam Thế đã thề là phải lấy được Vu Vĩ, nhất thời háng giọng nói: “Vũ Nương, bây giờ ta phải đi viết hưu thư, sau đó đến Vu gia cầu hôn”.

Đường đệ của Phùng Yên, Phùng Cảnh khó khăn lắm mới chạy tới nơi, vừa nghe Nghiêm Tam Thế nói xong liền nôn nóng, để đoạt được Vu Vĩ, Nghiêm Tam Thế dám mượn danh Phùng Yên để bịa chuyện, khiến Dương Thượng Bảo trong lúc say rượu viết hưu thư, rõ ràng không liên quan gì đến Phùng gia. Nhưng cảnh tượng hiện giờ, ai ai cũng cho là bốn nam tranh một nữ, Phùng Yên đã bị kéo xuống nước, kiểu này mà tin Nghiêm Tam Thế có được Vu Vĩ truyền đi, chẳng phải gián tiếp nói Phùng gia không giành giật nổi với Nghiêm gia, Phùng Yên không bằng Nghiêm Tam Thế sao?

Phùng Cảnh sốt ruột, chen lên phía trước nói: “Đại ca, mấy hôm trước bà nội nói, huynh...”.

Phùng Yên vừa nghe thì sắc mặt hơi biến đổi, liếc mắt nhìn Vu Vĩ, rồi lại nhìn xuống ba nam tử đang tranh nhau muốn kết hôn với Vu Vĩ, ánh mắt xoáy sâu vào Nghiêm Tam Thế, mũi hừ một tiếng, dựa theo lời đồn đại, tiểu thư Vu gia có tình cảm với mình, nếu bây giờ mình không ra tay, trái lại để Nghiêm Tam Thế đắc thủ, chuyện này truyền ra đúng là tổn hại anh danh!

Phùng Cảnh thấy sắc mặt Phùng Yên hơi biến đổi liền biết lời mình nói có tác dụng rồi, không khỏi thầm thở phào một hơi.

Phùng Cảnh nhỏ hơn Phùng Yên ba tuổi, năm nay hai mươi hai, thế nhưng đã lấy vợ sinh con từ lâu, sinh ra một trai một gái. Khi còn nhỏ, giao tình giữa y và Phùng Yên cũng không tệ, thậm chí khi cha mẹ hắn oán trách bà nội, Phùng thái phu nhân bắt công, khiến Phùng Yên trốn đi tòng quân, y còn lo lắng một hồi. Nay Phùng Yên thắng trận trở về, Phùng gia càng vì sự cố của Phùng Yên, nước lên thì thuyền lên, đương nhiên Phùng Cảnh cực lực khắc phục quan hệ giữa nhị phòng và Phùng Yên. Vừa đúng lúc bên cạnh Phùng Yên không có lấy một nữ nhân nào, còn lần nữa mãi không chịu cưới vợ, không nhận được phải hỏi han tiểu đồng tên Bình An vẫn hay đi theo Phùng Yên.

Dựa vào lời Bình An, trong khoảng thời gian Phùng Yên nhập ngũ từng trải qua một nỗi đau lớn, đó là mất đi một vị phó tướng tài ba. Có lần, vị phó tướng đó bị thương, một nữ quân y trong quân đội được điều đến, hết lòng chăm sóc hắn ta, sau khi vết thương khỏi hẳn, phó tướng liền có tình cảm với nữ quân y đó. Nhưng thật không ngờ, nàng ta lại chính là gian tế mà quân địch phái tới, lấy được tin tình báo từ phó tướng, nửa đêm bỏ trốn. Sau chuyện đó, phó tướng bị xử lý theo quân luật, đánh cho đến chết. Phùng Yên nhặt xác của vị phó tướng đó, ba ngày liền không nói một câu nào. Khi Phùng Yên thăng lên làm tướng quân, một thủ hạ đắc lực nhất của hắn lại bỏ mạng nơi chiến trường chỉ vì cứu một nữ nhân. Từ đó về sau, Phùng Yên hề thấy thiếu nữ nào thì mặt mũi đều sa sầm.

Lại thêm lần này, Phùng Yên thắng trận trở lại kinh thành, Hoàng Đế phá lệ phong hắn thành Uy Viễn hầu, các vị phu nhân từ họ xa đến họ gần thỉnh thoảng lại đưa con gái đến Phùng phủ làm khách, mấy tiểu thư đó lượn lờ xung quanh Phùng Yên, giờ đủ mọi hoa chiêu hồng trần thu hút sự chú ý của hắn, hắn thấy phiền phức, càng không buồn liếc mắt nhìn mấy vị tiểu thư đó.

Sau khi Phùng Cảnh hiểu rõ nguyên nhân Phùng Yên ghét nữ nhân thì thở dài, ghét nữ nhân thì ghét nữ nhân, dù sao thì Phùng Yên cũng nhiều tuổi rồi, sớm muộn gì cũng phải lấy vợ sinh con, kéo dài hậu đại! Y đem việc này nói với Phùng thái phu nhân, Phùng thái phu nhân nghe xong cũng rất lo lắng, đành nói rằng, chỉ cần là nữ nhân Phùng Yên thích, bất luận gia thế tướng mạo ra sao đều cho phép hắn cưới vào nhà. Mặc dù vậy, suốt từ mùa xuân đến tận bây giờ, đến một nữ nhân Phùng Yên cũng chẳng để vào mắt.

Phùng thái phu nhân thấy Phùng Yên không quan tâm đến chuyện lấy vợ, cuối cùng nổi giận nói rằng nếu qua tiệc chúc thọ của bà, Phùng Yên còn chưa chọn được nữ nhân nào thì bà sẽ làm chủ, ép Phùng Yên cưới biểu muội Hứa Minh Châu.

Lúc này Phùng Yên vừa nghe Phùng Cảnh nói xong, trong lòng thầm so sánh giữa Hứa Minh Châu và Vu Vĩ, nếu thật sự phải lấy một người, vẫn là Vu Vĩ khá hơn Hứa Minh Châu một chút.

Quách phu nhân ở một bên thấy biểu hiện của Vệ Chính như vậy, lòng thầm vui vẻ, hận không thể thay Vu Vĩ nhận lời, đến khi nghe thấy Vu Vĩ gọi một tiếng tướng quân, biết nàng vẫn muốn dựa vào Phùng Yên thì không tránh khỏi nóng vội, Phùng Yên không nhẹ dạ, dễ thao túng như Vệ Chính. Thế chẳng bằng công cốc* sao. Như vậy, Dương lão gia lại phải nhắc đến chuyện mình say rượu đến hồ đồ, viết hưu thư không làm sổ. Cứ thế thì chẳng phải Dương gia không thể thoát khỏi kẻ họa thù Vu Vĩ ư? Không được, ngày hôm nay đã gạt lương tâm sang một bên để nói những lời giả dối này, không thể nào để thất bại trong gang tấc. Bà cất giọng nói: “Mới có tin đồn rộ lên, nói tướng quân và thái phu nhân nhà ta có tình ý, thế nên dẫn đến chuyện lão gia viết hưu thư. Giờ đây thấy thái độ của tướng quân thì dường như không có liên quan đến việc này, vậy xin hỏi, rốt cuộc là ai bịa đặt? Thậm chí còn dám mượn danh tiếng của tướng quân để hại người? Việc này liên quan đến tướng quân, dù sao ngài cũng nên điều tra xem”. Bà vừa nói vừa liếc về phía Nghiêm Tam Thế.

Nghiêm Tam Thế thấy Quách phu nhân nhìn hắn, liền cau mày nói: “Cái tin đồn nhảm đó không liên quan đến ta”.

Quách phu nhân cười lạnh nói: “Vậy liên quan đến ai đây? Lẽ nào là chúng ta tự bịa ta, đẩy thái phu nhân vào tình cảnh như vậy để người đoạt được nàng một cách dễ dàng chắc?”

Trong số những người vây xem có khá nhiều người biết để đoạt được Vu Vĩ, Nghiêm Tam Thế đã hăm hãi Vu Văn Đạo, có thể khiến Vu Văn Đạo bị cách chức, Vu Vĩ rơi vào đường cùng phải gả vào Dương gia tránh nạn. Nếu nói hắn vì muốn Dương Thượng Bảo viết hưu thư, bịa đặt sinh sự cũng

không phải là không thể.

Phùng Yến vốn dĩ còn bán tín bán nghi, nay nghe lời Quách phu nhân nói thì tin ngay là lời đồn do Nghiêm Tam Thế bịa ra, trong lòng giận dữ, nếu hôm nay Nghiêm Tam Thế thực hiện được âm mưu, Phùng gia còn thể diện gì nữa?

Từ sắc mặt của Phùng Yến, Vu Vũ thấy có vẻ chuyển biến tốt thì càng được khích lệ, yếu ớt gọi: “Tướng quân, ta...”.

Phùng Yến nghiêm mặt, hai hàng lông mày chậm rãi nhú lại, dùng âm thanh chỉ đủ để Vu Vũ nghe thấy nói: “Ngươi nhảy xuống hồ sen thì ta sẽ lấy ngươi!”.

Vu Vũ nhìn thẳng vào mắt Phùng Yến, thấy bóng mình phản chiếu trong đó, nháy mắt liền dời đi, khom lưng uốn gối, thả mình nhảy xuống hồ sen.

Nhảy thế này, một là chứng minh cốt cách liệt nữ, không e sợ cường quyền, để lại trong lòng mọi người ấn tượng về một nữ tử đáng kính trọng và khâm phục, hai là có thể tẩy sạch vết nhơ do Nghiêm Tam Thế thường xuyên quấy rối, cuối cùng là xóa đi ảnh hưởng của vị hôn phu cũ Thẩm Dự Nam và Dương Thượng Bảo.

Mọi người vừa chớp mắt một cái, sau đó liền thấy Vu Vũ tung người nhảy xuống, bọt nước bắn lên tung tóe, không khỏi kinh hô: “Không xong rồi, Vu tiểu thư nhảy xuống rồi!”.

Phùng Yến đứng bên bờ hồ sen, dường như hơi ngẩn người, nhưng lập tức cũng nhảy xuống, nhanh chóng đỡ được Vu Vũ, phi thân nhảy lên, không đợi mọi người nhìn rõ, hần đã ôm Vu Vũ phóng về phía sương phòng.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến mọi người sửng sốt một lúc mới phản ứng lại, chợt nghe tiếng một vị phu nhân ngượng ngùng kinh hô: “Vệ trạng nguyên, y phục của ngươi đâu?”

Vệ Chính ôm cánh tay, đỏ bừng mặt nói: “Phùng Yến cường chế lột y phục của ta choàng lên người Vu tiểu thư rồi”.

“Thân thủ nhanh đã man, chúng ta còn chưa kịp nhìn rõ”.

Quách phu nhân lăm bầm nói: “Toàn thân thái phu nhân đều ướt sũng, để các người nhìn rõ mà được à?”

Lại nói đến Phùng thái phu nhân từ lượng kém, uống canh giải rượu xong, nằm một lúc đã khá hơn thì muốn ra ngoài, nha hoàn thiếp thân Lục Thái vén rèm đi vào, cúi đầu thi lễ rồi nói: “Thái phu nhân, trong vườn đang vô cùng náo nhiệt, không chừng thái phu nhân sắp được đón cháu dâu vào cửa rồi! Chúc mừng thái phu nhân, chúc mừng thái phu nhân!”.

Vừa nghe mấy chữ cháu dâu, mắt Phùng thái phu nhân liền sáng lên, cảm giác chéng choáng hoàn toàn biến mất, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Thái cười nói: “Mới có lời đồn truyền đi, nói tướng quân và Vu tiểu thư có tình cảm với nhau, đúng lúc Dương đại nhân đang ngà ngà say, nghe vậy liền tin ngay, lập tức viết hưu thư, bảo rằng muốn thành toàn cho tướng quân và Vu tiểu thư. Vu tiểu thư nhận được hưu thư, chạy đến hồ sen nhảy xuống, tướng quân đến chân mây cũng không nhần, nhảy xuống ao cứu Vu tiểu thư, tiện tay lột y phục của trạng nguyên Vệ choàng lên người Vu tiểu thư, ôm đến sương phòng. Đại phu xem mạch cho Vu tiểu thư, nói chỉ ngâm nước một chút, không đáng lo ngại, uống bát canh gừng để bài trừ hàn khí là được. Hiện giờ Quách phu nhân và Tổng phu nhân đang đứng bên ngoài sương phòng, họ bảo lão gia nhà họ tuy đã viết hưu thư, nhưng dù sao Vu tiểu thư cũng từng là trưởng bối của họ, trước mắt có chuyện như vậy, dù sao họ cũng nên ra mặt vì Vu tiểu thư. Vì vậy tướng quân phải cho họ một câu trả lời hợp lý. Trước mặt mọi người, tướng quân nói sẽ cưới Vu tiểu thư vào cửa”.

“À!”, Phùng thái phu nhân vừa mừng vừa sợ. Sợ là vì, mới phút trước Vu Vũ còn là thái phu nhân Dương gia, ngang vai phải vế với bà, lúc này đột nhiên lại quay trở về làm Vu tiểu thư, biến thành tiểu bối. Còn mừng là vì cuối cùng Phùng Yến cũng đồng ý lấy vợ rồi.

Lục Thái hiểu tâm sự của Phùng thái phu nhân, nàng liền nói: “Tướng quân mãi không chịu gần gũi với nữ nhân. Hôm nay khó khăn lắm mới có dịp ngài ấy chịu mở miệng nói sẽ lấy Vu tiểu thư, thái phu nhân nên vui vẻ mới phải”.

Phùng thái phu nhân gật đầu nói: “Vu tiểu thư mặc dù từng gả cho Dương Thượng Bảo làm kế thất, nhưng Dương Thượng Bảo tuổi đã cao, chắc chắn con bé vẫn còn trong sạch, Yến Nhi đồng ý cưới nó thì thật quá tốt”.

Lúc này, Dương Thượng Bảo nghe Dương Tư Minh bẩm báo, mắt hơi híp lại, khuôn mặt già nua hiện lên nụ cười tươi như hoa cúc, gồ gồ thành ghế nói: “Hay lắm, Phùng Yến nhảy xuống hồ cứu Vũ Nương, hai người đã có đụng chạm thân thể, đây là sự thật rành rành trước mặt mọi người, quả đúng là không đánh mà thắng, đẩy lùi được Nghiêm Tam Thế rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Vu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chuyển Biến

Edit: Mộ Phong

Chuyện thành ra như vậy, thực sự nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng những người khác đều tặc lưỡi cho qua, riêng Thẩm Dụ Nam và Nghiêm Tam Thế thì không hề cam lòng.

Thẩm Dụ Nam và Vu Vũ đính ước sáu năm, hắn luôn coi Vu Vũ là đồ trong túi mình, từ trước đến nay chưa từng nghĩ rằng ngoài hắn ra, Vu Vũ sẽ yêu một nam nhân nào khác. Hôm nay Vu Vũ vừa nhảy xuống hồ sen, Phùng Yến liền lập tức lao xuống cứu, hai người tựa như một đôi tình nhân, còn vị hôn phu là hắn lại trở thành người ngoài cuộc, hắn lập tức cảm thấy không cam lòng, rõ là xấu hổ, hồn thể của mình mà lại bị cướp đi ngay trước mặt mọi người, nhất thời không suy xét liền cất bước đi tìm Dương Thượng Bảo.

Mặc dù Dương Thượng Bảo đã viết hưu thư, nhưng tờ hưu thư đó vẫn chưa trình lên quan phủ nên có thể cứu vẫn được. Chỉ cần Dương Thượng Bảo thừa nhận mình khi đó say rượu nên hồ đồ, rút lại hưu thư, Vu Vũ sẽ tiếp tục là kẻ thất của Dương Thượng Bảo, những nam nhân khác đừng hòng chấm dứt.

Nghiêm Tam Thế cũng nghĩ như vậy, nếu Vu Vũ ở trong tay Dương Thượng Bảo, hắn còn có khả năng đoạt được, nhưng nếu rơi vào tay Phùng Yến, chỉ sợ không còn hy vọng. Vì vậy cũng chạy đi tìm dương kim Phò mã Tô Vị Đạo.

Tô Vị Đạo nghe Nghiêm Tam Thế nói xong, liền đặt chén xuống trầm ngâm. Nếu để Phùng Yến cưới Vu Vũ, dựa vào bản lĩnh Phùng gia, Vu Vũ hẳn sẽ nhất định sẽ sớm hồi kinh. Đến lúc đó, Vu Vũ hẳn sẽ có chỗ dựa là Phùng gia, kiểu gì cũng đối kháng với Nghiêm gia. Mà bản thân mình cũng không thể tránh khỏi việc đứng về phía Nghiêm gia, chống lại Phùng gia. Nói chung, chuyện Phùng Yến cưới Vu Vũ chính là tát vào mặt Nghiêm gia, tát vào mặt mình, tuyệt đối không thể để cho chúng thành công.

“Lời đồn kia không phải do người truyền ra, vậy thì rất có thể là do người Dương gia truyền ra, mục đích là giúp Vu Vũ bám vào Phùng Yến, buộc người phải chùn bước”. Tô Vị Đạo phân tích tỉ mỉ một phen, phe phẩy quạt nói: “Chuyện này cũng không khó thực hiện. Khiến Dương Thượng Bảo thừa nhận mình say rượu hồ đồ, rút lại hưu thư ấy mà. Thà rằng giúp Thẩm Dụ Nam cưới Vu Vũ còn hơn là để Phùng Yến cưới Vu Vũ”.

“Khiến Dương Thượng Bảo rút lại hưu thư ư?”, Nghiêm Tam Thế sững sờ, vắt óc suy nghĩ mãi cũng vô kế khả thi, đành cười khổ nói: “Dương Thượng Bảo là kẻ khó nói chuyện, muốn lão rút lại hưu thư không dễ dàng chút nào”.

Tô Vị Đạo thu quạt, gõ lên vai Nghiêm Tam Thế: “Người đi tìm Vu Vũ, nói với nàng ta rằng sẽ lo chuyện của phụ thân nàng chu đáo, nhanh chóng giúp ông ấy hồi kinh, phục hồi nguyên chức. Điều kiện là nàng ta phải tiếp tục làm kẻ thất của Dương Thượng Bảo, đợi Thẩm Dụ Nam chịu tang ba năm nữa liền gả cho Thẩm Dụ Nam”.

“Vậy chẳng phải bao nhiêu công sức ta bỏ ra đều đổ sông đổ bể hay sao?”. Nghiêm Tam Thế liếm liếm môi, nghĩ đến chuyện mình khổ cực làm nhiều việc như vậy, cuối cùng Vu Vũ lại gả cho Thẩm Dụ Nam mà không phải là mình, sao có thể cam tâm được?

Tô Vị Đạo cười cười nói: “Chỉ cần không phải Vu Vũ gả cho Phùng Yến, kiểu gì người chẳng có cách giành lại nàng. Còn nếu nàng gả cho Phùng Yến thì người mới hoàn toàn vô vọng”.

Vu Vũ không ngờ mình lại có thể thuận lợi dựa hơi Phùng Yến như vậy, vì thế lòng thầm cảnh giác, sau khi uống xong bát canh gừng liền ngồi nghiêng trên tháp, suy ngẫm lại mọi chuyện từ đầu đến cuối một lần, thế nhưng vẫn không hiểu nổi vì sao Phùng Yến lại dễ dàng đồng ý lấy mình đến thế.

Phùng Yến là vì chính Vu Vũ.

Vừa rồi đáng vẻ nàng nhảy xuống hồ rất dứt khoát, không vướng chút bụi trần, nói nhảy liền nhảy, từ nàng toát ra phong thái phóng khoáng hiếm có, hắn thầm tán thưởng trong lòng. Giờ đã thay y phục, đẩy cửa sương phòng, đuổi đám nha hoàn ra ngoài, lúc này hắn mới ngồi xuống tháp nói với Vu Vũ: “Muốn gả cho ta, buộc phải đồng ý ba điều kiện”.

Biết ngay là chuyện không đơn giản như vậy mà! Vu Vũ vừa nghe Phùng Yến nhắc đến điều kiện, tâm trạng dần bình tĩnh lại, cười nói: “Người nói đi!”.

Sau khi Vu Vũ thay một bộ y phục màu xanh nhạt, tóc tùy tiện vấn thành một búi, gương mặt không tô điểm son phấn nhìn có vẻ trẻ con hơn một chút, cười lên tựa như một nụ hoa xuân chớm nở, mặc dù Phùng Yến không thích nữ nhân cũng không khỏi liếc mắt nhìn Vu Vũ vài lần.

Phùng Yến quan sát Vu Vũ, Vu Vũ cũng không khách khí đánh giá ngược lại. Đến lúc này, cuối cùng nàng cũng thừa nhận mình bám vào Phùng Yến còn có một tâm tư nhỏ nhỏ khác nữa. Phùng Yến lớn hơn đám người Thẩm Dụ Nam và Vệ Chính vài tuổi, vậy nên sẽ không khiến nàng có cảm giác mình đang gặm cỏ non. Vừa nghĩ đến chuyện linh hồn hai mươi sáu tuổi của mình phải ở chung với mấy thanh niên hai mươi tuổi, nàng liền có cảm giác khó thích ứng nổi. Còn Phùng Yến đã hai mươi lăm, tuổi tác vừa vặn, tương đối dễ chấp nhận.

Phùng Yến chống lại ánh mắt Vu Vũ, thấy nàng không có ý thoái lui, liền lộ ra ánh mắt đe dọa, lúc này mới nói: “Một, sau khi thành hôn phải hầu hạ bà nội ta chu đáo, giúp bà vui vẻ, làm một cháu dâu ngoan hiền. Hai, không được dính lấy ta, không được thăm dò chuyện của ta, không được khóc lóc trước mặt ta. Ba, trong vòng một năm đoạt được quyền quản gia từ tay nhị phòng”.

Vu Vũ lập tức tổng kết lại, một, Phùng thái phu nhân là một người hiền hậu, dễ ở chung, giúp bà vui vẻ không khó. Hai, làm một nữ tử tự lập ư, cái này cũng không khó. Ba, đoạt được quyền quản gia từ tay nhị phòng, nghĩa là muốn trạch đấu chứ gì? Ừm, tuy có hơi khó, nhưng đấu phải mình chỉ có một năm, có thể từ từ tiến hành.

Phùng Yến thấy Vưu Vũ trầm ngâm cũng không thúc giục nàng, chỉ chậm rãi uống trà.

Vưu Vũ suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Được, ta đồng ý. Có điều, ta cũng có ba điều kiện”.

“Gi?” Phùng Yến nhếch mày, thản nhiên nhìn Vưu Vũ.

Vưu Vũ không để ý tới vẻ mặt của Phùng Yến, chậm rãi nói: “Một, trước mặt mọi người, ngươi phải dịu dàng quan tâm ta, làm tốt bổn phận của một tướng công, không để người khác chê cười ta. Hai, không được chiến tranh lạnh, có việc gì thì phải nói thẳng với ta, mọi người cùng bàn bạc cách giải quyết. Ba, không được nạp thiếp, không được dây dưa với nha hoàn thông phòng”.

Tay phải Phùng Yến vốn đang bưng trà ổn định, nghe xong ba điều kiện này của Vưu Vũ lại hơi run rẩy, khóe miệng giật giật, hồi lâu sau mới nói: “Chiến tranh lạnh là gì?”

“Tức là chẳng có việc gì mà cứ đen mặt, không chịu nói với ai, khiến cho bầu không khí cả nhà lạnh ngắt, đó chính là chiến tranh lạnh”. Vưu Vũ giải thích, cẩn thận hỏi: “Từ trước đến giờ, lúc ở cùng mọi người ngươi vẫn luôn trung cái bản mặt đen đó ra hả?”

Mặt Phùng Yến vốn là không chút biểu cảm, vừa nghe Vưu Vũ nói xong thì thực sự chuyển sang đen.

Vưu Vũ thấy liền vờ về góc áo, nói nhỏ: “Chẳng trách ngươi không lấy được vợ, nữ nhân thấy dáng vẻ này của ngươi, chắc là đều bị dọa chạy đi hết!”.

“Nói bậy!” Phùng Yến hừ một tiếng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Tranh cãi với một nữ nhân làm gì chứ?

Vưu Vũ lại nhanh chóng quay về chủ đề chính, nghiêm mặt nói: “Vay ba điều kiện ta vừa nói, ngươi có đồng ý không?”

Phùng Yến chậm rãi nói: “Điều thứ nhất và thứ ba có thể đồng ý, còn điều thứ hai... Ngươi biết đấy, cái mặt đen này của ta muốn trở nên dễ coi thì hơi khó”.

Vưu Vũ thấy thu được chuyển biến tốt, vội vàng nói: “Không sao, ngươi cứ từ từ thay đổi cũng được mà, không phải quá gấp gáp”.

Giờ Thân, Phùng phủ dựng một sân khấu, mời tới một nhóm đào kép, bọn họ ở trên đó hát đến nhập tâm, vô cùng cảm động. Vờ diễn mặc dù không tồi, nhưng hôm nay, đám người dưới sân khấu lại không có tâm trạng xem, thỉnh thoảng thì thào đôi câu, khuôn mặt khó nén vẻ bất quá.

Vệ Chính đang cùng mấy người bạn thân ngồi một bên trên đài cao, nghe một người hỏi: “Phùng Yến thật sự đã nhảy xuống hồ ôm lấy vị tiểu nương tử kia? Không phải tên đó ghét nhất là nữ nhân sao, lẽ nào lần này cũng giống như Nghiêm Tam Thế, đều mê muội cả rồi?”

“Ta cảm thấy, tất cả là vì Phùng thái phu nhân hồi thúc dữ quá, vừa cưỡng ép vừa thuyết phục, hôm nay là thọ yến của bà, những tiểu thư chưa lập gia đình của các phủ hầu như đều đến cả, Phùng Yến mà không vừa nể người nào nữa thì bà liền làm chủ, lấy Hứa Minh Châu vào cửa làm cháu dâu. Phùng Yến hẳn là sợ lấy Hứa Minh Châu, liền dứt khoát ở chung với Vưu tiểu thư!”.

“Hứa Minh Châu cũng là một mỹ nhân, gia thế trong sạch, vì sao Phùng Yến lại bỏ nàng chọn Vưu tiểu thư nhỉ? Vưu tiểu thư đẹp thì đẹp thật, nhưng vướng vào quá nhiều thị phi, lại từng gả cho Dương Thượng Bảo làm kẻ thất nữ, việc này...”

“Hứa Minh Châu nhu nhược, động một chút là khóc, còn Phùng Yến thì ghét nhất là nhìn nữ tử khóc than, có lẽ vì thế mà Hứa Minh Châu không được lòng Phùng Yến”.

Trong lúc mọi người thảo luận, Hứa Minh Châu đang khóc lên khóc xuống trước mặt Phùng thái phu nhân.

Phùng thái phu nhân biết nàng thích Phùng Yến, chỉ là Phùng Yến không có tình cảm với nàng, điều này biết làm sao được, vì vậy bà đành an ủi: “Đừng khóc, Yến Nhi là một đứa lạnh lùng, không xứng với con. Hôm nay có không ít thiếu niên tài tử đến Phùng phủ chúc thọ ta, người nào cũng tốt hơn Phùng Yến, con...”.

Hứa Minh Châu nghe Phùng thái phu nhân nói vậy, biết sự việc không thể vẫn hồi liên che mặt khóc chạy vội ra ngoài.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Nha hoàn thiếp thân tên Hồng Mạt của Hứa Minh Châu đuổi theo, khó khăn lắm mới bắt kịp Hứa Minh Châu, liền chặn ngang nói: “Tiểu thư, khóc không giải quyết được vấn đề gì đâu”.

Hứa Minh Châu nước mắt nói đến thì đến, nói đi liền đi, thoáng cái liền ngưng khóc, kinh ngạc hỏi: “Vậy ngươi có ý gì?”

Hồng Mạt cắn răng nói: “Tiểu thư đi tìm trạng nguyên Vệ, bảo hắn...”. Ghé vào tai Hứa Minh Châu nói mấy câu.

Ba nhà Phùng, Vệ, Hứa đều có quan hệ thông gia với nhau, bàn về quan hệ thân thích, Hứa Minh Châu phải gọi Phùng Yến là biểu ca như gọi Vệ Chính là biểu ca. Hứa Minh Châu ngẫm nghĩ một lát, cũng cho rằng Vệ Chính sẽ giúp nàng ta, vì vậy liền lau sạch nước mắt, đưa tay cho Hồng Mạt đỡ rồi đi thẳng về phía sân khấu kịch.

Trong lúc này, Thẩm Dự Nam cuối cùng cũng tìm thấy Dương Thượng Bảo ở phòng khách Phùng phủ, nén giận nói: “Xin hỏi, vì sao Dương đại nhân lại hưu Vũ Nương? Vũ Nương vốn là hôn thê của ta, trước khi đi nạp phụ đã bàn bạc với ta, trước hết để Vũ Nương ở Dương phủ tránh nạn, đợi ta chịu tang xong sẽ đón Vũ Nương vào cửa. Hôm nay ta còn chưa chịu tang xong, đại nhân đã hưu Vũ Nương, chuyện này...”.

Dương Thượng Bảo thẳng thắn dứt khoát nói: “Vũ Nương bảo ta rằng bà nội người vừa ý Lã tiểu thư, có ý đợi người chịu tang xong sẽ đến Lã gia cầu hôn kia mà?”.

Thẩm Dụ Nam nghẹn họng, thấp giọng nói: “Ta và Vũ Nương đính ước đã sáu năm, sao có thể phụ nàng? Trước mặt bà nội đương nhiên ta sẽ đấu tranh đến cùng”.

“Nếu người không đấu tranh được thì sao?”. Dương Thượng Bảo lạnh lùng nhìn Thẩm Dụ Nam.

Thẩm Dụ Nam ngắc đầu nói: “Bà nội rất yêu chiều ta, nhất định sẽ nhượng bộ”.

Dương Thượng Bảo không chấp nhận, “Đương nhiên bà nội người yêu chiều người, nhưng chưa chắc bà ta sẽ yêu quý cháu dâu, đến lúc đó sẽ làm khó Vũ Nương, cuộc sống của Vũ Nương sẽ trôi qua khổ sở biết chừng nào.”

Thẩm Dụ Nam thấy không thuyết phục được Dương Thượng Bảo, hồi lâu sau nói: “Đương đại nhân, mặc dù Phùng Yên không sợ Nghiêm gia, chắc là sẽ bảo vệ được Vũ Nương, nhưng Phùng Yên đã hai mươi lăm tuổi mà bên cạnh đến một nữ nhân cũng không có, xưa này chỉ thích ở chung với những nam nhân tuần tú, lẽ nào đại nhân không nghĩ ngờ sao? Vũ Nương gả cho kẻ như vậy mới là làm lỡ cả đời”.

Dương Thượng Bảo nghe vậy thì không khỏi nhú mày, rất lâu sau mới nói: “Tin đồn vô căn cứ, điều đó chưa chắc đã tin được”.

Giọng điệu của Dương Thượng Bảo thấp dần, một giọng nói khác từ bên kia truyền đến: “Ta có thể làm chứng!”.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hồng Nhan Họa Thủy

Edit: Mộ Phong

Beta: Mộc

“Vệ Trạng nguyên!” Dương Thượng Bảo nhìn thấy Vệ Chính thì ngăn người, dựa vào giao tình giữa Vệ Chính và Phùng Yên, nếu Phùng Yên thực sự thích nam sắc, đáng lẽ hẳn nên che giấu giúp Phùng Yên mới phải, tại sao lại đứng ra làm chứng?

Vệ Chính chậm rãi bước vào phòng, liếc mắt nhìn Thẩm Dụ Nam nói: “Phùng Yên chắc chắn không thích nữ tử, nhưng cũng không có nghĩa là hẳn mê nam sắc. Yên hội hôm nay bất ngờ nổi lên tin đồn nhảm, nói Phùng Yên và Vưu tiểu thư có tình cảm, thế nên mới khiến Dương đại nhân viết hưu thư. Điều ta muốn làm chứng đó là giữa Phùng Yên và Vưu tiểu thư hoàn toàn trong sạch, không hề có tình cảm nam nữ. Xin Dương đại nhân rút lại hưu thư!”

Nếu Vệ Chính làm chứng việc Phùng Yên ham mê nam sắc, Dương Thượng Bảo chắc chắn sẽ không tin, nhưng hẳn lại chỉ nói Phùng Yên không thích nữ tử, trái lại khiến Dương Thượng Bảo hơi nghi ngờ.

“Ta tình nguyện gả cho Phùng Yên!” Vưu Vũ được Quách phu nhân dìu vào phòng, trước mắt Thẩm Dụ Nam và Vệ Chính nói: “Nghiêm Tam Thế không chịu bỏ qua, ta không thể tiếp tục ở lại Dương gia nữa, nếu bây giờ Phùng Yên đồng ý lấy ta, ta sẽ gả cho chàng!”.

Dù thế nào đi nữa thì Quách phu nhân cũng không hy vọng Dương Thượng Bảo rút lại hưu thư, đón cái kẻ họa thủy Vưu Vũ về Dương gia. Bây giờ Vưu Vũ đã tự nguyện gả cho Phùng Yên, thành hôn xong mới phát hiện Phùng Yên quả thực không thích nữ nhân thì cũng không thể oán trách Dương gia được.

Về phía Dương Thượng Bảo, ông vẫn luôn mong rằng Vưu Vũ có thể tìm được một chỗ dựa vững chắc, đồng thời còn là một hôn sự tốt, nếu không chỉ sợ phụ sự tầy vạ của Vưu Văn Đạo, vì vậy trầm ngâm không nói.

Thẩm Dụ Nam vừa nghe Vưu Vũ nói vậy thì giận run lên, chỉ tay về phía nàng nói: “Vũ Nương, thì ra muội là loại người ham mê vinh hoa phú quý như vậy! Ta nhìn lầm muội rồi!”.

Vệ Chính thấy dường như Vưu Vũ đã hạ quyết tâm, đành nhắc nhở: “Vưu tiểu thư, nàng đã nghĩ kỹ chưa? Phùng Yên hẳn...” Dựa vào tính tình của Phùng Yên, phỏng chừng Vưu tiểu thư sẽ chịu cảnh phòng không gối chiếu!

Vưu Vũ quay về phía Dương Thượng Bảo thì lễ, thần thái kiên quyết. Nàng gả cho Phùng Yên, thứ nhất là khiến Nghiêm Tam Thế không dám tiếp tục dây dưa, Dương gia cũng không cần lo lắng sợ hãi nữa. Thứ hai là dựa vào quyền thế Phùng gia, nhất định cũng có thể nhanh chóng đưa Vưu Văn Đạo hồi kinh. Thứ ba, dựa vào năng lực của Phùng Yên, tất có thể bảo vệ nàng chu toàn, không phải lo sẽ trở thành một món đồ chơi. Đúng là nhất cử lưỡng

tiện, còn về chuyện rốt cục Phùng Yến thích nam hay nữ thì không quan trọng.

Dương Thượng Bảo nghĩ một lúc, cũng cho rằng Vu Vũ gả cho Phùng Yến, lợi nhiều hơn hại, vì vậy gật đầu nói: “Nếu Vũ Nương và Phùng Yến thực sự tâm đầu ý hợp, lão phu viết xong hưu thư rồi, bây giờ rút lại thì không hợp đạo lý chút nào!”.

“Ta không đồng ý!” Hai mắt Thẩm Dụ Nam đỏ ngầu vì giận dữ, gằn giọng nói: “Vũ Nương là hôn thê của ta, ta sẽ không để nàng gả cho kẻ khác”.

“Thẩm công tử, ta và huynh sớm đã thoát hôn. Tín vật đôi bên cũng trao trả rồi, không phải huynh là người hiểu rõ nhất sao, ta đâu còn là hôn thê của huynh nữa?” Vu Vũ nhấn mạnh từng chữ một: “Huống hồ, không phải Thẩm công tử vừa ý nữ nhi Lã gia, định khi nào hết hạn chịu tang sẽ đến Lã gia cầu hôn sao?”

Thẩm Dụ Nam thấy Vu Vũ không gọi hắn là Thẩm đại ca, đổi cách xưng hô thành Thẩm công tử thì càng thêm tức giận, nhìn Vu Vũ nói: “Vũ nương, hãy tin huynh, Phùng Yến không phải người tốt lành gì. Muội mà gả cho hắn, sau này chắc chắn sẽ hối hận”.

Vu Vũ giấu cợt nhìn Thẩm Dụ Nam nói: “Thẩm công tử quá lo lắng rồi!”

“Vũ Nương, Phùng Yến hai mươi lăm tuổi còn chưa cưới vợ, nhất định là có chuyện, nàng cần gì phải tự làm khổ mình như vậy?” Nghiêm Tam Thế cũng bước vào, bình tĩnh nhìn Vu Vũ nói: “Nếu Vũ Nương không chịu gả cho ta, ta cũng không miễn cưỡng nữa. Qua một thời gian nữa, ta sẽ viết tấu cầu tính cho cha nàng, để cha nàng sớm ngày hồi kinh. Chỉ mong tương lai Vũ Nương tìm được phu quân như ý, ngẫu nhiên ngoảnh lại, sẽ nhớ đến ta mà thôi”.

“Hả?” Vu Vũ ngây người. Bao nhiêu dằn vặt giày vò bấy lâu chẳng phải là sợ Nghiêm Tam Thế đến làm phiền hay sao, bây giờ Nghiêm Tam Thế lại nói rằng sẽ buông tay, vậy thì mình còn cần gả cho Phùng Yến sao?

Quách phu nhân cũng không dám tin, run giọng hỏi: “Nghiêm công tử nói thật chứ?”.

“Ta biết là mọi người sẽ không tin lời ta. Tục ngữ có câu, dưa hấu xanh không ngọt, ta vốn cho rằng dựa vào gia thế và tướng mạo của mình, chỉ cần sẵn lòng hưu thê tái giá, Vũ Nương nhất định sẽ đồng ý hôn sự này. Không ngờ Vũ Nương tuyệt nhiên không đồng ý, đã vậy còn muốn gả cho Phùng Yến, khiến Phùng gia và Nghiêm gia đối địch nhau”. Nghiêm Tam Thế nói, sau đó cười khổ một tiếng: “Nếu Nghiêm gia và Phùng gia đối kháng với nhau thì sẽ khiến Thái hậu nương nương và Hoàng thượng khó xử, các người có hiểu không...đó là lý do ta muốn buông tay, Vũ Nương trở về Vu gia đợi gả đi thôi, không nhất thiết phải tránh ở Dương gia nữa đâu”.

Nghiêm gia là nhà mẹ đẻ của Thái hậu, còn Hoàng đế gần đây lại tín nhiệm Phùng gia, nếu Nghiêm gia và Phùng gia đối địch, chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương. Dương Thượng Bảo nghe xong liền tin lời Nghiêm Tam Thế nói, gật gật đầu: “Vũ Nương, đã vậy thì chuyện của con với Phùng Yến cứ từ từ cân nhắc đi!”.

Vu Vũ ngẫm nghĩ, nếu bây giờ mình lại từ chối Phùng Yến thì cũng đắc tội với Phùng gia. Chuyện này thật là nan giải, vì vậy bối rối nói: “Nhưng chỗ Phùng Yến...”.

Dương Thượng Bảo thở dài: “Cứ bảo là ta say rượu hồ đồ, lỡ nghe tin đồn nhầm nên viết hưu thư, tất cả là lỗi của ta”.

...

Phùng thái phu nhân trăm ngàn lần không ngờ rằng, rõ ràng đang êm đẹp, cháu dâu sắp tới tay đột nhiên lại vượt mặt, cả giận nói: “Dương Thượng Bảo sao có thể lật lọng như vậy? Hưu thư là thứ có thể muốn viết thì viết, muốn rút là rút chắc?”

Lục Thái vội vàng bung trà lên, nói: “Thái phu nhân, hôm nay là thọ yến của ngài, xin hãy bớt giận. Từ trước đến nay chỉ có nữ nhân bám lấy tướng quân, chưa từng có nữ nhân nói không muốn tướng quân. Bên trong e là có nội tình”.

“Người đi nghe ngóng chút xem sao”. Phùng thái phu nhân cũng bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, nghĩ một lát rồi nói: “Liệu có phải là Minh Châu chọc gây bánh xe không?”

“Thái phu nhân, đúng là biểu tiểu thư tìm trạng nguyên Vệ, bảo trạng nguyên Vệ nói với Dương thái gia gì đó, thế nên Dương thái gia mới đột ngột rút lại hưu thư”. Một nha hoàn vén rèm đi vào, ghé vào tai Phùng thái phu nhân nói mấy câu, còn nói thêm: “Ban nãy rất nhiều người trông thấy tướng quân nhảy xuống hồ cứu Vu tiểu thư, sau đó liền nói hai người là một đôi, giờ bỗng nhiên tình thế xoay chuyển, chỉ sợ tướng quân sẽ bị người ta chê cười, nói tướng quân bị Vu tiểu thư lừa giỡn vòng quanh”.

Phùng thái phu nhân hừ lạnh một tiếng, đứng lên nói: “Dương Thượng Bảo đâu, ta phải đi hỏi ông ta mới được”.

Đang nói dở, lại có người đến bẩm báo: “Thái phu nhân, tâu lượng của Dương thái gia chịu không nổi, lại thêm vừa nãy viết lầm hưu thư nên cảm thấy mặt mũi, vì vậy đã dẫn cả nhà lớn nhỏ về phủ rồi”.

Nghiêm Tam Thế chờ Dương Thượng Bảo dẫn Vu Vũ quay về liền đi tìm Tô Vị Đạo, cười nói: “Đúng như Phò mã gia đoán, quả nhiên Dương Thượng Bảo rút lại hưu thư. Bây giờ lão thực sự đã đắc tội với Phùng Yến rồi”.

“Hay, Dương Thượng Bảo đắc tội với Phùng Yến, chúng ta liền làm ngư ông đắc lợi”. Tô Vị Đạo cười nói: “Vu Vũ đúng là kẻ họa thủy, nhìn xem, vì nàng ta mà Dương Thượng Bảo đắc tội với Nghiêm gia, Thẩm gia, cả Phùng gia nữa, không biết sau này còn đắc tội ai nữa đây?”

Lúc này Vưu Vũ đang ngồi trên kiệu, mắt nhắm liên tục, lòng cảm thấy hơi bất an, sau một trận giằng co, không ngờ lại có thể khiến Nghiêm Tam Thế buồn tha, đồng ý không đến làm phiền nữa, nhưng thoát khỏi Nghiêm Tam Thế lại đắc tội với Phùng Yến, chỉ sợ rằng Phùng Yến sẽ không bỏ qua

“Cái gì, Dương Thượng Bảo rút lại hưu thư, dẫn Vưu Vũ quay về Dương gia rồi?”. Phùng Yến nghe tin quả nhiên nổi trận lôi đình, ném chén trà trong tay lên án thư, “Dương Thượng Bảo sợ đắc tội Nghiêm gia, lẽ nào không sợ đắc tội Phùng gia? Vưu Vũ kia có gan chọc vào ta thì đừng mơ gả cho người khác!”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Phùng Yến Ra Tay

Edit: Mộ Phong

Sau một trận giằng co, đã không tổng tiền được kẻ họa thủy Vưu Vũ đi lại còn phải đón về Dương gia, Quách phu nhân buồn bực không chịu nổi, ngồi trong xe ngựa lâm bầm: “Tuy Nghiêm Tam Thế nói sẽ không dây dưa với thái phu nhân nữa, nhưng Phùng Yến thì sao? Lần này khiến hân mất thể diện như vậy, không phải đã đắc tội rồi ư? Thái gia thật quá hồ đồ!”

Quách phu nhân đang cảm thán thì xe ngựa đột nhiên dừng lại, phía trước có người kêu lên sợ hãi, bà giật mình, vén rèm lên lo đầu ra nhìn, thấy xe ngựa đằng trước đột nhiên hoảng sợ, hai vó tung lên, lồng lộn chạy về phía trước, đến xa phu cũng không khống chế được.

“Đó là xe ngựa của thái phu nhân”. Quách phu nhân sốt ruột, quát xa phu: “Mau đi giúp nhanh!”

Một hòn đá nhỏ trong tay Phùng Yến bắn đi, liền thấy Vưu Vũ ngồi trên chiếc xe ngựa do con ngựa bị hoảng sợ lồng lộn kéo đi, hân cười trầm thấp, thúc ngựa chạy tới. Thấy màn xe ngựa Vưu Vũ đang ngồi tung bay, Vưu Vũ bị lắc lư đến nỗi ngã ra ngoài xe ngựa, hân phi thân, duỗi tay kéo cánh tay Vưu Vũ lại, chớp mắt Vưu Vũ đã ngồi lên trên tuấn mã của hân, hai tay hân vòng ra đằng trước, giật cương thúc ngựa chạy đi.

Quách phu nhân còn chưa nhìn rõ là xảy ra chuyện gì đã thấy một thị vệ kéo dây cương con ngựa bị kinh hãi về, chế ngự nó, một thị vệ khác thì thúc ngựa chạy đến, lớn tiếng nói: “Thái phu nhân bị ngựa lắc ngã ra khỏi xe, bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh rồi, may mà có tướng quân nhà ta cứu được, giờ đã hộ tống nàng về Phùng phủ trị liệu”.

Ở Phùng phủ, Hứa Minh Châu nghe nói Dương Thượng Bảo rút lại hưu thư, dẫn đám người Vưu Vũ quay về, bấy giờ mới thay khóc bằng cười, kéo Hồng Mạt nói: “Không biết Vệ biểu ca nói gì với Dương đại nhân mà Dương đại nhân lại thực sự rút lại hưu thư”.

Hồng Mạt thấy Hứa Minh Châu hết khóc cũng rất vui, cười nói: “Vưu tiểu thư trôi dạt tướng quân như vậy, nhất định là tướng quân rất tức giận, không quan tâm đến nàng ta nữa”.

Đang nói dở, một nha hoàn tìm đến, mở miệng nói: “Biểu tiểu thư, lúc cả nhà Dương đại nhân trở về, trên đường đi ngựa bỗng hoảng sợ, Vưu tiểu thư ngã khỏi xe ngựa, được tướng quân cứu về, hiện ở sương phòng, đang gọi đại phu đến bắt mạch! Đại phu nói, thất lung Vưu tiểu thư bị nội thương, trong vòng một tháng không được rời khỏi phòng, càng không được tùy tiện cử động, nếu không sẽ tàn phế. Thái phu nhân nói, để Vưu tiểu thư ở Phùng phủ dưỡng thương, đợi khi nào vết thương khỏi hân mới về Dương gia”.

“Cái gì?”. Hứa Minh Châu méo miệng, tức giận nói: “Nàng ta họ Vưu, lại gả cho Dương đại nhân rồi, chẳng quen thân gì với Phùng phủ, dựa vào cái gì mà giữ nàng ta lại Phùng phủ dưỡng thương?”

Hồng Mạt vừa nghe xong cũng cảm thấy không vui, hỏi nha hoàn kia rằng: “Đoàn người Dương đại nhân cáo từ trở về cũng được một lúc lâu rồi, làm sao mà tướng quân biết Vưu tiểu thư sẽ ngã ngựa, còn cố ý chạy tới cứu nữa chứ?”

Nha hoàn kia nói: “Cái này nô tì cũng không biết. Chỉ biết là tướng quân có việc phải ra ngoài, nửa đường cứu Vưu tiểu thư về”.

“Kể cả cứu đi nữa thì cũng phải đưa về Dương gia chứ, sao lại mang về Phùng gia?”

“Có lẽ là vì thấy Vưu tiểu thư bị thương nặng quá, sợ không kịp chữa trị, mà đường về Phùng phủ gần hơn Dương phủ, gần đây lại có y quán nên đưa về Phùng phủ thôi!”

Nha hoàn kia giải thích vài câu rồi mới rời đi, sắc mặt Hứa Minh Châu càng ngày càng trắng, nước mắt từng hàng nhỏ xuống.

Lại nói đến Phùng thái phu nhân, biết tin Phùng Yến đột ngột xuất phủ, không lâu sau thì cứu Vưu Vũ về liền vội vàng chạy đến xem, thấy sắc mặt Vưu Vũ vẫn ổn, không có dấu hiệu bị thương, lúc nghe đại phu luận miệng nói Vưu Vũ tuyệt đối không được cử động, vừa nghĩ đã biết Phùng Yến muốn buộc Vưu Vũ ở lại đây. Muốn trách cũng chỉ có thể trách Dương Thượng Bảo, người nói xem, đến hưu thư cũng viết rồi, sao tự nhiên lại rút lại kia chứ? Khó khăn lắm cháu trai mới tìm được một nữ tử nó muốn thành thân mà người cũng không cho nó được toại nguyện. Nếu ta nói, giữ ở đây rất tốt, chờ

đến khi gạo nấu thành cơm, lúc Vưu Vũ to bụng rồi, xem người có viết hưu thư nữa không?

Bên kia, sau khi Dương Thượng Bảo và Quách phu nhân nhìn qua Vưu Vũ, hiểu ngay rằng Phùng Yến đang dùng biện pháp mạnh, nhất thời không khỏi ngạc nhiên, Vệ Chính nói hần không thích nữ sắc, vậy hành động này là sao?

Quách phu nhân thấy lại có cơ hội tổng kế họa thủy khỏi Dương gia, lòng thầm tính toán, nói với Dương Thượng Bảo: “Thái gia, cứ để thái phu nhân ở Phùng phủ dưỡng thương đi!”

Dương Thượng Bảo liền hỏi Vưu Vũ: “Vũ Nương, con muốn ở Phùng phủ dưỡng thương hay về Dương phủ? Nếu muốn về Dương phủ, ta sẽ tìm cách đón con về”.

Lúc Vưu Vũ ngã xuống xe ngựa đã vô cùng hoảng sợ, nghĩ đến hành động của Phùng Yến, nằng sợ rằng việc mình rời khỏi thật sự sẽ làm Dương gia đắc tội Phùng gia. Lúc này mới thoát khỏi Nghiêm gia, nếu lại đắc tội với Phùng gia thì kẻ cả Vưu gia hay Phùng gia đều khó lòng xoay sở. Vì vậy liền đáp: “Nếu đại phu đã nói con không nên cử động, thôi thì con ở Phùng phủ dưỡng thương cũng được!”. Giải quyết không tốt, rất có thể Phùng Yến sẽ khiến mình bán thân bất toại cũng nên! Không thể mạo hiểm như vậy.

Dương Thượng Bảo ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Đã vậy thì con ở Phùng gia dưỡng thương đi!” Nếu Phùng Yến thực sự không ham nữ sắc, Vưu Vũ ở Phùng phủ dưỡng thương cũng không sao. Còn nếu Phùng Yến mà mê nữ sắc, Vưu Vũ ở Phùng phủ dưỡng thương lại càng hay.

Quách phu nhân sợ Dương Thượng Bảo lại đổi ý, dứt khoát nói: “Thái gia, thái phu nhân bị thương thế này, để một mình nàng ở Phùng phủ không tiện cho lắm. Có con ở đây chăm sóc thái phu nhân thì hơn”.

“Vậy cũng tốt!”. Dương Thượng Bảo vừa nghe xong liền gật đầu, có Quách phu nhân ở đây vẫn yên tâm hơn nhiều.

Tổng phu nhân thấy Quách phu nhân muốn ở lại chăm sóc Vưu Vũ, bà suy đoán, Phùng Yến kết giao với rất nhiều bạn bè cùng trang lứa, nhân cơ hội này có thể giúp Dương Tư Ý được đề ý một lần, để nó tìm được đức lang quân như ý. Ví dụ như trạng nguyên Vệ, nếu có thể khiến y trở thành rể của Dương gia thì thật quá tốt. Hoặc là Hứa Minh Châu, tuy hơi thích khóc một chút nhưng luận về gia thế lẫn tướng mạo đều không tầm thường, nếu có thể gả vào Dương gia thực ra cũng không tồi.

Tổng phu nhân mang tâm tư như vậy cũng liền mở miệng nói: “Con cũng muốn ở đây chăm sóc cho thái phu nhân, đồng thời bầu bạn cùng đại tẩu”.

Thêm một người là thêm một phần sức lực, ắt sẽ có thể sớm đẩy Vưu Vũ vào lòng Phùng Yến hơn, sớm thành đại sự hơn, Quách phu nhân nghe Tổng phu nhân nói cũng muốn ở lại, đương nhiên là rất vui.

Dương Thượng Bảo nghe vậy, vuốt râu nói: “Hiếm khi các người hiểu thuận như thế này! Đã vậy thì cứ ở lại mà chăm sóc Vũ Nương, đợi khi nào vết thương của nàng khá lên thì sẽ đón các người cùng nhau trở về”.

Quách phu nhân: Đón chúng ta về thì được, thái phu nhân thì không cần đâu, để nàng ta trở thành người nhà họ Phùng đi, van xin thái gia đấy!

Tổng phu nhân: Phùng gia giữ thái phu nhân ở lại, đương nhiên là ở cả đời, nếu thái gia đón về chẳng phải uổng phí công sức bọn họ bỏ ra sao? Vì vậy, đến lúc đó chỉ cần đón ta và đại tẩu là được rồi.

Bản bạc ôn hòa, Dương Thượng Bảo liền về phủ, còn Quách phu nhân, Tổng phu nhân và Lam Nguyệt ở lại chăm sóc Vưu Vũ.

Lúc Dương Thượng Bảo cáo từ hồi phủ, Nghiêm Tam Thế và Thẩm Dụ Nam cũng cáo từ trở về, về đến nơi liền nhận được tin Phùng Yến cứu Vưu Vũ đưa về Phùng phủ dưỡng thương, nhất thời liền lấy làm lạ.

Nghiêm Tam Thế tức giận nói: “Khá lắm Phùng Yến, thủ đoạn không tồi đâu”. Ta đây khổ sở chết đi sống lại cũng không giành được mỹ nhân, còn người thì cường chế giam giữ mỹ nhân ở Phùng phủ, thế mà được à? Không được, ta phải cứu Vũ Nương thoát khỏi Phùng phủ, có đường thương cũng phải ở Nghiêm phủ.

Thẩm Dụ Nam càng giận dữ hơn, trăm ngàn lần cũng không ngờ Phùng Yến còn vô si bá đạo hơn cả Nghiêm Tam Thế. Trắng trợn ép Vũ Nương ở lại Phùng phủ! Vũ Nương là hôn thê của ta, nếu nàng bị thương thì nên do ta chăm sóc mới phải. Ta phải tìm cách cứu nàng ta mới được.

Hồng Mạt nghe được động tĩnh, liền vào phòng nói: “Tiểu thư, chi bằng chúng ta nghĩ cách đi, tuyệt đối không thể để Vưu tiểu thư được như ý. Nghĩ đến chuyện Vưu tiểu thư và Nghiêm công tử, Thẩm công tử dây dưa không rõ, lại còn là kẻ thất của Dương đại nhân, có chỗ nào xứng với tướng quân chứ? Tướng quân nhất thời bị mê hoặc mà thôi”.

Hứa Minh Châu bảo Hồng Mạt ngồi lên giường, thấp giọng nói: “Hồng Mạt, người có cách gì không?”

Hồng Mạt nào dám bày cách lung tung? Chỉ lắc lắc đầu.

Hứa Minh Châu nghĩ một lát rồi nhỏ giọng nói: “Không phải Nghiêm Tam Thế rất muốn giành được Vưu Vũ sao? Ta giúp hần một tay, để hần đoạt được Vưu Vũ là được rồi.”

Chương 14: Bàn Chuyện Hôn Sự

Edit: Mộ Phong

Hiện giờ, người chường quản mọi việc trong Phùng phủ là thím của Phùng Yến, Trần phu nhân, bà vừa nghe nói Phùng Yến ép Vu Vũ ở lại Phùng phủ thì cười nhạo, nói với Mã bà tử: “Không ngờ Phùng Yến lại bị mỹ sắc mê hoặc”.

Phùng Yến là trưởng tôn, nếu hắn thành thân, thế tất có thể tham gia quản lý việc trong nhà, nói không chừng phía nhị phòng còn phải đem quyền chường quản giao vào tay thế tử của Phùng Yến, Trần phu nhân nghĩ một lát liền thấy đau lòng. Dựa vào cái gì chứ? Đôi phu thê chính phòng mất sớm, Phùng Yến mười sáu tuổi đã tòng quân, mọi việc ở Phùng phủ này, có việc nào không đến tay nhị phòng lo liệu đâu? Nếu cuối cùng lại để chính phòng được ngồi mát ăn bát vàng, nghe vậy sao mà xuôi tai cho được?

Mã bà tử hiểu tâm sự của Trần phu nhân, cười nói: “Trước kia nghe nói, Vu tiểu thư chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, còn tính cách lại giống mẫu thân nàng, là một kẻ nhu nhược. Mỹ nhân như vậy vào phủ coi như là thêm một miệng ăn, sao có thể quản lý việc trong phủ được?”

Lời này Trần phu nhân nghe rất bùi tai, cười một tiếng, gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu Phùng Yến thích Vu tiểu thư thì thành toàn cho hai đứa nó đi!”

Vu Vũ ở Phùng phủ một đêm, sáng hôm sau thức dậy, soi gương ngắm trái ngắm phải, cảm tâm bên phải lên ướm thử rồi đến tâm bên trái, thầm nghĩ nếu nói toạc hết ra thì không biết có thoát khỏi tình cảnh bị đủ loại nam nhân ngấp nghé bây giờ không nhỉ?

Lam Nguyệt thấy động tác của Vu Vũ, không khỏi kinh hãi, đi nhanh đến đoạt lấy cái tâm, nức nở nói: “Tiểu thư, người đừng nghĩ quẩn mà!”

Vu Vũ mỉm cười, vỗ vai Lam Nguyệt, nhẹ nhàng nói: “Có sao ta lại nghĩ quẩn chứ? Nếu ta tự hủy dung, nhất định đám người Nghiêm Tam Thế sẽ mất hết tâm tư, cha ta cũng không thể trở về được”.

Lam Nguyệt gật mạnh đầu nói: “Tiểu thư hiểu là được rồi!”

Lúc này Vu Vũ đang rất hối hận vì đã đồng ý để Dương Thượng Bảo rút lại hưu thư. Nàng cần phải gả cho một người có thể bảo vệ người nhà nàng, chứ không phải là đang tìm tình nhân. Phải tìm cách khiến Phùng Yến nguôi giận, đồng ý bàn lại hôn sự, nhanh chóng gả vào Phùng gia mới được.

Quý phu nhân nghe nói Vu Vũ bị thương, sáng sớm đã chạy tới nhìn, khi vào trong phòng, thấy Vu Vũ vẫn lạnh lặn, tảng đá trên ngực bà mới rơi xuống, ôm Vu Vũ khóc rống nói: “Ta lo lắng cả đêm, sợ con có mệnh hệ gì, cũng may là con không sao”.

Vu Vũ thấy thần sắc Quý phu nhân tiêu tụy đi nhiều, viền mắt hiện rõ quầng thâm thì không khỏi áy náy, nói đi nói lại, uống thay cho mình là một cô gái xuyên không. Đã không thể giúp cha mẹ phân ưu thì thôi, lại còn khiến họ thêm mệt mỏi.

Quý phu nhân thấy Vu Vũ không bị thương, lại hỏi chuyện ngày hôm qua, thoáng cái liền hiểu rõ, khẽ kéo Vu Vũ nói: “Dương thái gia già rồi, không che chở cho con lâu dài được. Mặc dù Phùng tướng quân đã hai mươi tuổi, nhưng bên cạnh không thể không thiếp, con mà gả cho hắn thì vừa hay trở thành con dâu trưởng, sinh được một nam nửa nữ *, có nhitừ là ổn định được vị trí rồi. Còn tốt hơn là chờ gả cho Thẩm Dụ Nam. Theo ta, Dương thái gia đáng lẽ không nên rút lại hưu thư”.

(*một nam nửa nữ: Tư tưởng trọng nam khinh nữ, cho rằng con gái không hoàn toàn thuộc về mình, sau này sẽ phải gả đi. Đồng thời cũng có nghĩa sinh nhiều nam ít nữ)

Đang nói, Quách phu nhân vén rèm đi vào, chào hỏi Quý phu nhân rồi đưa phong thư cầm trong tay cho Vu Vũ, nói: “Thái gia bảo Tư Minh mang đến đây”.

Vu Vũ mở thư ra thì không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đây chẳng phải là tờ hưu thư hôm qua sao.

Quách phu nhân nói: “Thái gia bảo, tình thế ngày hôm qua, tuy Phùng Yến bằng lòng đính hôn với thái phu nhân, nhưng nghĩ lại thì, phải nói đến chuyện là do thái gia và thái phu nhân bày bố, nếu có một ngày xảy ra tranh cãi, thái phu nhân sẽ rơi xuống thế hạ phong. Bây giờ Phùng Yến ép thái phu nhân ở lại Phùng phủ, nên dù sao hắn cũng phải cho thái phu nhân một câu trả lời hợp lý. Trước mắt cứ cầm tờ hưu thư này đi gặp Phùng thái phu nhân, để bà làm chủ đã”.

Vu Vũ hơi nhếch miệng, ai da, Dương thái gia thật cao minh, để sắp xếp cho mình một hôn sự tốt thực sự không từ thủ đoạn tồi tệ nào.

Quý phu nhân thấy đó là hưu thư cũng kinh ngạc không thôi, thoáng cái liền lau khô nước mắt, kéo Vu Vũ nói: “Nếu thế thì bây giờ phải đi gặp Phùng thái phu nhân. Nương sẽ giúp con nói tốt vài câu. Nếu mà nói suông không có tác dụng, nương liền...liên liệu mạng với Phùng gia bọn họ”.

Vu Vũ bị dọa giật nảy mình, vội vàng trấn an bà mấy câu rồi nhẹ nhàng nói: “Nương, người chỉ cần phô trương thanh thế là được rồi, đừng làm quá lên!”.

Quý phu nhân giữa đầu nói: “Đương nhiên rồi, em trai em gái con còn đang ở nhà chờ ta về nữa, sao có thể thực sự liều mạng được?”

Đoàn người hộ tống Vu Vĩ đến chỗ Phùng thái phu nhân, một gia đình cách đó không xa nhìn thấy, vội vã đi báo cho Phùng Yến, nói: “Tướng quân, Vu thái phu nhân ngã bị thương thất lưng, nửa tàn phế kia đã nhịn đau ra khỏi phòng rồi”.

Phùng Yến đang lau chùi cây thương, nghe gia đình nói vậy liền hất một cái, thương trong tay bị quăng đến kệ binh khí, thần nhiên nói: “Ồ, nàng ta không sợ chân bị tàn phế nhì?”

Gia đình đang định nói tiếp, vừa ngẩng đầu liền thấy bóng dáng hai người đẹp từ xa lại gần, vội ngừng lời, lui sang một bên.

Phùng Yến nhìn theo hướng gia đình, thấy Hứa Minh Châu cùng một tỷ nữ đi đến, lông mày liền nhăn lại.

Hứa Minh Châu chậm rãi đến gần, nhận làn từ tay Hồng Mạt, sau đó mở ra lấy bánh ngọt đặt lên án, dịu dàng nói: “Biểu ca, muội nghe nói từ sáng đến giờ huynh chưa ăn gì nên làm bánh mang đến đó. Huynh nếm thử xem có hợp khẩu vị không?”.

Phùng Yến cầm đĩa, nhanh chóng gấp hai miếng bánh lên ăn, rồi mới đặt đĩa xuống nói: “Ngon lắm, muội về đi!”.

Hứa Minh Châu nhẹ nhàng dịch đến gần Phùng Yến thêm hai bước, ưu nhã nói: “Biểu ca ăn thêm hai miếng nữa đi!”

Phùng Yến ngửi thấy mùi son phấn trên người Hứa Minh Châu, lông mày càng nhăn hơn, đột nhiên quay người sai bước bỏ đi.

“Biểu ca...”, Hứa Minh Châu sừng sốt, nước mắt nhỏ xuống từng giọt, nức nở nói: “Ta có chỗ nào khiến huynh không vừa ý sao?”

Hồng Mạt thu dọn bánh ngọt xong, thở dài, cúi xuống nói vào tai Hứa Minh Châu: “Tiểu thư, người trong phủ đều nói tướng quân không thích nữ tử, em thấy, hình như cũng...”.

Lại nói đến Phùng Yến, sau khi trở về phòng liền rửa mặt lại một lần rồi thay y phục, đang định ra ngoài thì thấy nha đầu Lục Thái của Phùng thái phu nhân đã tiến vào bẩm báo: “Tướng quân, Quý phu nhân khóc lóc âm ỉ trước mặt thái phu nhân, nói tướng quân ép Vu tiểu thư ở lại, bên ngoài nhao nhao đồn đại, đòi tướng quân phải cho một câu trả lời hợp lý!”.

Phùng Yến cười lạnh: “Muốn ta nói thế nào?”

Lục Thái liếc mắt lên nhìn Phùng Yến, thấp giọng nói: “Thái phu nhân bảo tướng quân qua đó, tự mình nói rõ ràng với Vu tiểu thư”.

Phùng Yến gãi gãi tay quá lộp y phục, ánh mắt lóe lên, nói: “Người bảo thái phu nhân là, mọi sự đều do bà làm chủ, ta không có ý kiến”.

Phùng thái phu nhân đợi Lục Thái trở về, thuật lại lời Phùng Yến nói thì không khỏi kinh ngạc. Đám người Quý phu nhân càng ngạc nhiên hơn, Phùng Yến để nói chuyện như vậy ư? Lễ nào còn có chiêu trò gì phía sau?

Đang nói, nha hoàn bên ngoài truyền lời: “Nhị phu nhân tới!”

Trần phu nhân vừa bước vào phòng, chào hỏi mọi người xong liền nói: “A Yến thích Vu tiểu thư nên mới có hành động như vậy, chứ trước kia thì hề thấy nữ tử là đi đường vòng ngay”.

Phùng thái phu nhân thấy Trần phu nhân cũng tán thành hôn sự của Phùng Yến và Vu Vĩ, thầm thở phào một hơi. Trần thị lo liệu nhiều việc trong nhà, nếu có thể hòa thuận với Vu Vĩ thì quả là chuyện may mắn.

Quách phu nhân rất sợ đêm dài lắm mộng, cười nói: “Thái phu nhân, tuổi Phùng tướng quân cũng không còn nhỏ, ta thấy...”.

Phùng thái phu nhân cũng sợ Phùng Yến đổi ý, quay sang nói với Quý phu nhân: “Phu nhân, Nghiêm Tam Thế chưa chắc đã giữ lời hứa, chỉ sợ hắn sẽ lại tiếp tục quấy rầy. Nếu phu nhân không có ý kiến, ta sẽ mời bà mới đến Vu gia cầu hôn, tháng sau đón Vũ Nương qua cửa, bà xem vậy có được không?”

Đồng ý nhanh quá liệu có hơi lỗ mãng không? Quý phu nhân ra vẻ do dự, chỉ nhìn Vu Vĩ.

Quách phu nhân và Tống phu nhân nôn nóng muốn chết, chuyện tốt như vậy, nhanh nhanh đồng ý đi mà!

Quý phu nhân ngập ngừng một chút rồi nói: “Chuyện này, dù sao cũng phải bàn bạc với cha Vũ Nương đã, nhưng ông ấy lại không ở kinh thành...”

Phùng thái phu nhân gọi Lục Thái qua phân phó: “Người đi bảo tướng quân rằng, Vũ Nương muốn lúc xuất gia có phụ thân đích thân đưa tiễn!”

Quý phu nhân vui mừng không kể xiết, có một câu nói của Phùng gia, Vu Văn Đạo có cơ hội hỏi kinh rồi.

Thấy Phùng thái phu nhân quyết tâm phải lấy vợ cho Phùng Yến, Quách phu nhân và Tống phu nhân cũng bình tĩnh lại, lúc này mới thực sự bàn chuyện tiến hành hôn lễ.

Vu Vĩ làm bộ ngượng ngùng, cáo từ rời khỏi phòng trước, nàng mới ra khỏi phòng đã thấy một nha hoàn lại gần, nhỏ giọng nói: “Vu tiểu thư, tiểu thư

nhà nô tỳ muốn gặp người một lát!”

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ham Mê Sắc Đẹp

Edit: Mộ Phong

Lúc Vưu Vũ ở yến hội đã từng gặp Hứa Minh Châu, thấy đối phương chính là nha hoàn bên cạnh Hứa Minh Châu liền hiểu ngay ra chuyện gì, nói: “Eo ta đau, nãy giờ chịu không nổi nữa, phải về phòng nghỉ ngơi một lát đã. Khi nào nghỉ đủ sẽ gặp biểu tiểu thư nhà ngươi, thế nhé!” Nghỉ đủ thì mẹ ta và thái phu nhân đã bàn bạc xong rồi, vừa đúng lúc phải về nhà, còn lâu mới gặp biểu muội gì đó nhà ngươi!

Hồng Mạt thấy Vưu Vũ từ chối gặp Hứa Minh Châu, không khỏi thầm sốt ruột, thái phu nhân đang thương nghị hôn sự, nếu đợi các bà thương nghị rồi quyết định xong xuôi thì tiểu thư càng thức thủ vô sách. Vì vậy liền nói: “Đã vậy, nô tỳ sẽ báo lại với tiểu thư, để tiểu thư đến phòng Vưu tiểu thư gặp được không?”.

Nôn nóng muốn gặp như vậy, rốt cuộc là muốn gì trò quý gì đây? Vưu Vũ nháy mắt mấy cái, nửa người dựa vào Lam Nguyệt, miễn cưỡng nói: “Được rồi!”.

Hồng Mạt thấy Vưu Vũ đồng ý gặp Hứa Minh Châu, mắt ánh lên vẻ mừng rỡ, nhún người chào rồi đi mất.

Vưu Vũ đợi Hồng Mạt đi xa liền đứng thẳng người, nói với Lam Nguyệt: “Ngươi đi tìm tên tiểu tư Bình An bên cạnh Phùng tướng quân, nói Hứa Minh Châu đến phòng ta làm âm ỉ, đòi chết đòi sống, xin tướng quân phái người đến khuyên giải nàng ta”.

Lam Nguyệt thấy nơi này cách trạch viện Vưu Vũ ở không xa, hơn nữa bây giờ là ban ngày nên không sợ Vưu Vũ gặp chuyện không may, liền thừa một tiếng, rồi đi tìm một bà tử gần đó, nhờ bà dẫn đi tìm Bình An.

Vưu Vũ thấy vẫn còn sớm, liền chậm rãi đi về trạch viện nơi mình ở. Lúc vào sân, không thấy bóng dáng hai bà tử và hai nha hoàn trông coi đâu, nhất thời nổi lòng cảnh giác, chậm rãi quay người, lặng yên không một tiếng động lại trở ra, dọc theo đường cũ đi về phía viện của Phùng thái phu nhân. Nhưng mới đi được nửa đường, liền thấy Phùng Yến từ một bên đến gần, theo sau là Lam Nguyệt, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Phùng Yến thấy Vưu Vũ an ổn đứng đó, không khỏi nhú mày hỏi: “Chẳng phải nói Minh Châu đang cần quấy sao?”.

Lúc này mặt trời mới lên cao, Phùng Yến đứng như vậy khiến Vưu Vũ thầm nuốt nước bọt, eo, đẹp trai chết đi được! Miệng lại nói: “Đúng là đang quấy rồi đó! Tướng quân theo ta vào phòng xem là biết ngay!”.

Nhanh như vậy đã muốn câu dẫn mình? Phùng Yến nghi ngờ liếc mắt nhìn Vưu Vũ, ban ngày ban mặt, mời mình vào phòng, đây là?

Vưu Vũ nhìn thần thái của Phùng Yến, cái mũi xinh xắn lập tức nhấn lại, hừ lạnh nói: “Này, ngươi đừng nghĩ xuyên tạc, đúng là biểu muội ngươi đang giờ trò mã, cứ lặng lẽ vào phòng nhìn thì biết”.

Lúc này Phùng Yến mới gạt bỏ lòng nghi ngờ, quay đầu nhìn trạch viện Vưu Vũ ở đi đến.

Nhóm ba người tới trước cửa viện, Vưu Vũ dừng bước, kéo Lam Nguyệt, nói với Phùng Yến: “Tướng quân, vào xem thôi!”.

Phùng Yến cũng không nhiều lời, nhanh chóng vào sân, một lát sau liền nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng thét chói tai và một tiếng kêu thảm thiết.

Thét chói tai, là Hứa Minh Châu, còn kêu thảm thiết, là Nghiêm Tam Thế.

Đến lúc này, sắc mặt Lam Nguyệt trở nên tái nhợt, siết chặt tay Vưu Vũ, run giọng nói: “Tiểu thư, bọn họ đây là?”.

Vưu Vũ gật đầu nói: “Hứa Minh Châu bảo Nghiêm Tam Thế trốn trong phòng ta, sau đó nàng sẽ tới bắt gian, chỉ là lúc nàng đi vào, ta lại không có trong phòng, trong phòng chỉ có một mình Nghiêm Tam Thế, đã thế phòng lại quá u tối, Nghiêm Tam Thế tưởng nàng là ta, đương nhiên liền nhào tới, lúc này, Phùng tướng quân đi vào...Ha ha!”.

Lam Nguyệt rung mình một cái, sắc mặt từ tái nhợt chuyển sang cổ quái, lắp bắp nói: “Tiểu thư, người cười thật quá âm hiểm!”.

“Được rồi, ăn một vỏ này, Nghiêm Tam Thế và Hứa Minh Châu trốn gà không được còn mất nắm thóc, ầu cũng là tự tạo nghiệt không thể sống. Từ nay về sau chắc hẳn sẽ không tiếp tục làm phiền ta nữa. Chúng ta chuẩn bị về nhà thôi! Chuyện hôm nay, đừng nói với ai hết”. Vưu Vũ lại cười âm hiểm, vịn tay Lam Nguyệt đi về phía trước.

Lam Nguyệt rung mình tập hai, lòng thầm nói: Sau khi tiểu thư bị kích thích, tính tình quả nhiên đại biến, hoàn toàn khác trước đây. Có điều như vậy cũng tốt, nếu vào Phòng phủ rồi có thể quân Phòng tướng quân chặt chẽ hơn, thế lại càng tốt.

Trong lúc đó, Quý phu nhân và Phòng thái phu nhân, một người nóng lòng muốn gả con gái, một người nóng lòng muốn cưới cháu dâu, đám người Quách phu nhân bên cạnh lại ra sức thêm dầu vào lửa, chẳng mấy chốc cuộc thương nghị đã đi đến kết quả, đội Vụ Văn Đạo hồi kinh sẽ lập tức tổ chức hôn sự. Về phần sinh lễ và của hồi môn, đôi bên lại không để ý cho lắm.

Lần này, Quách phu nhân và Tổng phu nhân không còn là con dâu của Vụ Vũ nữa mà hóa thân thành bà mai, hai người thăm thờ phào một hồi, Dương gia rốt cục cũng thoát khỏi kẻ họa thủy Vụ Vũ rồi.

Đội đến khi rời khỏi Phòng phủ, Vụ Vũ nhiều lần mời Quách phu nhân và Tổng phu nhân đến Vụ phủ ngồi một lát.

Quách phu nhân và Tổng phu nhân lòng đang nhẹ nhõm, liền sáng khoái nhận lời, đoàn người nhanh chóng về tới Vụ gia.

Sau khi yên vị, Vụ Vũ nhận lấy trà từ tay nha hoàn, bưng đến cho Quách phu nhân và Tổng phu nhân, cười nói: “Phu nhân, mời dùng trà, uống một chén này liền nở mày nở mặt nha!”.

Quách phu nhân và Tổng phu nhân cười rộ lên, nhận chén trà rồi uống ngay, quả nhiên cảm thấy nở mày nở mặt thật. Người nghĩ đi, mẹ chồng đột nhiên roi xuống làm tiểu bối, tự tay châm trà cho người uống, như vậy có thể không hạnh diện sao?

Nếu Vụ Vũ luôn giữ bồi phận cháu gái, cũng không có chuyện gả vào Dương gia, lúc này bưng trà cho hai người Quách phu nhân và Tổng phu nhân, đương nhiên hai bà sẽ không cảm thán như vậy, nhưng Vụ Vũ đã từng là mẹ chồng của hai bà, giờ đây lại dùng thái độ tiểu bối dâng trà lên, lúc trước các bà kính trà cho Vụ Vũ có bao nhiêu uất nghẹn, nay đột nhiên tan biến sạch, vì vậy khó có thể diễn tả được cảm giác sung sướng hiện giờ.

Vụ Vũ đợi các bà nhận trà rồi liền cười nói: “Hai vị phu nhân, bây giờ phụ thân ta không ở kinh thành, đệ muội còn nhỏ, mẫu thân dù dốc hết sức cũng khó có thể giải quyết hết mọi việc trong nhà, nếu Phòng gia đến cầu thân, hy vọng hai vị phu nhân đây có thể đến giúp đỡ một tay”.

Quách phu nhân và Tổng phu nhân chịu tới Vụ gia đã tỏ rõ thái độ, nhất định sẽ không vì Dương Thượng Bảo viết hưu thư, giúp Vụ Vũ tìm một mối hôn sự tốt rồi liền không quan tâm đến nữa, Văn Văn Đạo không ở kinh thành, chút chuyện của Vụ gia không thể không đến tay Dương gia lo liệu giúp. Đội Vụ Văn Đạo hồi kinh, Vụ Vũ chính thức gả vào Phòng gia, Dương gia mới coi như là công thành lui thân. Lúc này vừa nghe Vụ Vũ nói xong, Quách phu nhân liền nói: “Dương gia và Vụ gia là thế giao (quan hệ nhiều đời), cho dù chúng ta không phải mẹ chồng con dâu đi nữa, tình cảm vẫn còn đây, đương nhiên phải tới giúp đỡ rồi”.

Quách phu nhân vừa nói, đến Quý phu nhân cũng cười, nhất thời đứng lên hành lễ với Quách phu nhân và Tổng phu nhân: “Đa tạ hai vị phu nhân!”.

Quách phu nhân vội nâng Quý phu nhân dậy, cười nói: “Không cần đa lễ!”.

Tổng phu nhân chợt nghĩ đến một chuyện, trầm ngâm nói: “Tuy Phòng thái phu nhân quyết định ngày mai phái người đến cầu thân, nhưng trước mắt không thể không đề phòng Nghiêm Tam Thế”.

Quý phu nhân cũng trấn trở vì chuyện này, nhất thời nói: “Ta cũng sợ Nghiêm Tam Thế không chịu bỏ qua!”.

Lam Nguyệt đứng bên cạnh chớp chớp mắt, chỉ sợ Nghiêm Tam Thế sớm bị Phòng tướng quân đánh thành đầu heo, nằm liệt trên giường không dậy nổi thì sao dám ra ngoài rêu rao, lúc đó cũng sẽ không tới làm loạn được. Có điều nàng sẽ không nói điều này ra, chỉ dõi mắt nhìn theo Vụ Vũ.

Vụ Vũ lại sợ Nghiêm Tam Thế tã tâm không chết, một lúc sau nói: “Mẹ, mẹ cho người đến Phòng gia nói một tiếng, bảo Phòng tướng quân phái mấy gia tướng của Phòng phủ qua đây hộ vệ, phòng ngừa những người không phận sự đến quấy rối”.

Quý phu nhân gật đầu, đang định phân phó người đến Phòng phủ, đã thấy bà tử đi vào nói: “Phu nhân, Phòng tướng quân dẫn mười vị gia tướng tới, đang ở bên ngoài phủ cầu kiến”.

Quý phu nhân vừa nghe liền mừng rỡ, vội nói: “Mau mời vào!”.

Quách phu nhân và Tổng phu nhân nghe nói Phòng Yến tới, nhìn nhau cười, đứng lên cáo từ.

Quý phu nhân tiễn các bà ra ngoài, tiễn tới tận cổng trong. Vừa quay đầu đã thấy Phòng Yến dẫn người đi đến, liền lập tức đón vào.

Phòng Yến lệnh mười vị gia tướng đi cùng chờ ở bên ngoài, còn mình cùng Quý phu nhân vào phòng khách, chấp tay nói: “Phu nhân, người tới là hộ vệ của Phòng phủ, lần này để họ tuần thú ở Vụ phủ, đội Vụ lão gia hồi kinh thì lại cho họ về Phòng phủ”.

Quý phu nhân vội vàng cảm tạ, nhất thời thấy Phòng Yến liếc mắt nhìn Vụ Vũ, do dự một chút, cuối cùng đứng lên nói: “Tướng quân ngồi đi, ta ra đây một lát rồi về”.

Đội Quý phu nhân đi khuất, Phòng Yến liền nói: “Hôm nay, chuyện của Nghiêm Tam Thế và Hứa Minh Châu...”.

Vụ Vũ tiếp lời: “Yên tâm, ta sẽ không đi rêu rao đâu”.

Phùng Yến gật đầu, lát sau giống như đang giải thích, khó khăn nói: “Không phải ta thèm muốn sắc đẹp của người”.

Vưu Vũ: “Ta cũng không phải thèm muốn sắc đẹp của người!”.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Môi Hồng Ngựa Ngáy

Edit: Mộ Phong

Cuối tháng chín, quả nhiên Vưu Văn Đạo hồi kinh, được phục hồi nguyên chức. Ngày mùng tám tháng mười, Vưu Vũ xuất giá, hôn lễ hết sức long trọng, kiệu hoa lướt qua, mọi người bàn tán sôi nổi:

“Eo ôi, ghê thật đấy, lần trước Vưu tiểu thư gả cho Dương đại nhân làm kẻ thất, lần này lại gả cho Phùng tướng quân làm chính thất kia!”.

“Không phải còn có một vị hôn phu Thẩm Dụ Nam sao?”.

“Hủy hôn lâu rồi. Nghe nói khi Vưu tiểu thư sợ bị Nghiêm Tam Thế biến thành thiếp, bắt đắc dĩ phải gả vào Dương gia làm thái phu nhân, Thẩm gia liền chính thức hủy hôn, truy đòi tín vật, không muốn tuân thủ hôn ước”.

“Còn Nghiêm Tam Thế thì sao? Không phải thê là sẽ lấy được Vưu tiểu thư ư?”.

“Khụ, Nghiêm Tam Thế tuy rằng ngang ngược, nhưng chống lại Phùng tướng quân thì không nổi. Huống hồ lần trước lúc Nghiêm Tam Thế đi dự tiệc, hình như uống say rơi vào mao xỉ, sau khi hồi phủ liền ngã bệnh, đến giờ vẫn chưa khỏe hẳn. Vợ cả của hắn, Ông Mai Nương, vốn là tiểu thư đích xuất (con vợ cả) của Ông gia, hơn nữa Ông gia nguyên là một thế gia đại tộc, thấy Nghiêm Tam Thế vì Vưu tiểu thư mà hết lần này đến lần khác phát ngôn bừa bãi, phải hủy thư này nọ, lần này cũng nổi giận, đến Nghiêm gia can thiệp. Ông Mai Nương cũng có chí khí, tự đi thỉnh cầu được chuyển về nhà mẹ đẻ. Nghiêm Tam Thế bấy giờ mới hối hận, sai người đi xin Ông Mai Nương hồi phủ, làm âm hết cả lên, còn thời gian đâu mà lo chuyện Vưu tiểu thư xuất giá nữa?”

Vưu Vũ ngồi trong kiệu hoa, nghe mọi người bên ngoài làm nhảm, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười, Nghiêm Tam Thế bị Phùng Yến “chỉnh” cho mấy lần, lúc này mới không dám đến Vưu gia trèo tường, lần trước còn ngã bị thương, phỏng chừng cũng chết tâm rồi. Về phần Thẩm Dụ Nam, vẫn đang trong thời gian để tang, lại hủy hôn với mình rồi, đương nhiên không có tư cách để tranh cưới mình với Phùng Yến. Hôn sự lần này, nhất định phải diễn ra thật thuận lợi.

Lúc kiệu hoa rước đến Phùng phủ, hí nương bắt đầu đỡ Vưu Vũ xuống kiệu, theo lệ thường, phải trải qua hàng loạt các lễ nghi bái đường rườm rà, bái đường xong, đám người hí nương liền đưa Vưu Vũ vào tân phòng, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến khi tiếng hí nương vang lên, Vưu Vũ chưa kịp nghe bà ta nói cái gì, đã cảm thấy trước mắt sáng lóa, khăn voan trên đầu bị kéo xuống.

“Oa, tân nương tử thực sự là quốc sắc thiên hương, quả là rất xinh đẹp!”.

“Chẳng trách Phùng tướng quân say mê như vậy, ha ha, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp nha!”.

“...”

Mấy vị nữ quyến đứng trong tân phòng, thấy hí phục mặc trên người Vưu Vũ đẹp động lòng người, không khỏi “chặc chặc” tán thưởng.

Sau khi nữ quyến dự lễ đi khỏi hết, lúc này hí nương mới rót rượu lên đưa cho Vưu Vũ và Phùng Yến, hai vái chào rồi cũng lui xuống.

Vưu Vũ bung chén rượu bất động, dùng khóe mắt dò xét Phùng Yến, không ngờ Phùng Yến cũng đang dùng khóe mắt dò xét nàng, ánh mắt hai người vừa giao nhau liền vội vàng tránh đi. Lát sau, Vưu Vũ không nhịn được lại dò xét lần nữa, thấy Phùng Yến cũng đang dò xét như mình, không khỏi nở nụ cười. Nụ cười này khiến bầu không khí thoải mái hơn rất nhiều.

Vưu Vũ thấy Phùng Yến mặc hí phục, mày sắc mắt sáng, trên mặt còn hơi ửng đỏ, trông còn tươi tắn hơn bình thường, không nhịn được nói: “Này, hôm nay người đẹp lắm!”.

Phùng Yến sững sốt, rặng mày đỏ trên mặt lan ra như hoa đào tháng ba, thấp giọng nói: “Uống rượu!”. Nói rồi nâng chén, thế nhưng lại dừng bước, không tiến lên.

Vưu Vũ không để ý, tự đứng lên bước lại gần Phùng Yến, lại thấy Phùng Yến lạng lẽ lui về phía sau nửa bước, đến hai tai cũng đỏ cả lên, nàng không

khỏi cảm thấy kỳ lạ, dừng bước hỏi thẳng: “Này, người thực sự sợ nữ nhân à?”.

“Nói vậy!” Phùng Yến mấp má môi, rồi đột nhiên tiến về phía Vu Vũ, đem tay mình ngoắc qua tay nàng, cầm chén rượu đung đung chén của Vu Vũ, ý bảo nàng uống.

Trời đã vào thu, gió mát từ cửa sổ thổi vào cảm thấy hơi lành lạnh. Thế nhưng cánh tay Phùng Yến lại nóng ran, hô hấp hơi gấp gáp, mảy mướt cao, nhần tít lại, nét mặt rất cổ quái.

Vu Vũ không uống rượu, ngừng mặt hỏi Phùng Yến: “Người uống rất nhiều rượu sao?”.

Phùng Yến lắc đầu, giọng nói run rẩy khó phát giác, chỉ nói: “Uống không nhiều lắm, có A Cảnh đỡ giúp ta”.

Vu Vũ nhẹ nhàng giật giật cánh tay, dụi một chút vào tay Phùng Yến, thấy cánh tay hắn trở nên cứng ngắt, liền chậm rãi rút tay ra, nhìn Phùng Yến nói: “Người thực sự không thích nữ tử?”.

Nền đỏ chập chờn, không khí mờ ám quanh, mỹ nhân trước mặt sóng mắt lưu chuyển, duyên dáng ưu nhã, chỉ cần là nam nhân nhất định sẽ động lòng. Phùng Yến nhìn Vu Vũ, thần sắc chăm chú, lát sau đặt chén rượu lên án thư, vén tay áo, duỗi tay về hướng Vu Vũ, thấp giọng nói: “Người xem!”.

Vu Vũ vừa nhìn cánh tay Phùng Yến, suýt nữa thì kinh hô thành tiếng, hỏi: “Sao lại như vậy?”.

Phùng Yến rút tay lại, buông tay áo, rũ mắt nói: “Mỗi khi có nữ tử nào đến gần, người thấy mùi son phấn là liền cảm thấy toàn thân ngứa ngáy không chịu nổi, lát sau nhìn lại, thế nào cũng sưng đỏ hết cả”.

Vu Vũ ngạc nhiên, thì ra đây mới là nguyên nhân Phùng Yến không thích nữ tử!

Phùng Yến thấy Vu Vũ trầm mặc, liền nói tiếp: “Lần trước, hôm thọ yến của bà nội, dựa vào người gần lắm nhưng lại không thấy khó chịu. Không ngờ hôm nay lại...”.

Vu Vũ ngắt lời Phùng Yến, hỏi: “Đến đại phu xem bệnh chưa?”.

Phùng Yến gật đầu, thấp giọng nói: “Đại phu cũng không tìm ra nguyên do”.

“Khụ, người mắc chứng dị ứng hương phấn”. Vu Vũ đỡ trán.

“Là sao?”. Mắt Phùng Yến sáng lên, vội vàng hỏi: “Người biết bệnh này à?”.

“Nếu là chứng dị ứng hương phấn, chỉ cần không tiếp xúc với hương liệu là được, không có cách nào chữa trị tận gốc”. Vu Vũ cũng đặt chén rượu xuống, nâng tay áo lên ngửi ngửi rồi nói: “Đây là hi phục nên có chứa mùi hương, trên mặt ta cũng thoa phấn, môi lại tô son, thậm chí cả người đều tắm nước thơm, thảo nào người nhạy cảm như thế”.

Phùng Yến thấy Vu Vũ không ngạc nhiên vì cánh tay sưng đỏ của hắn mà còn tìm ra nguyên nhân, thoáng cái liền thở phào nhẹ nhõm, nhất thời cảm thấy cổ cũng ngứa ran, nhưng cố chịu không gãi, lại gờ chén rượu lên.

Vu Vũ cũng bưng chén rượu, ngoắc tay mình qua tay Phùng Yến, nhẹ nhàng nâng chén, cùng Phùng Yến cụng chén rồi uống cạn rượu, sau đó thông thả buông tay, kiễng chân, chu miệng, nhắm ngay môi Phùng Yến chạm một cái.

Phùng Yến chỉ cảm thấy môi chọt ấm áp, lát sau liền nóng lên, kế tiếp chính là cay, vừa ngứa vừa đau.

Vu Vũ sớm đã lui về sau hai bước, tận mắt thấy môi Phùng Yến sưng lên một cách thần kỳ, sung thành nụ hoa, nhất thời vô cùng vui vẻ, che miệng cười nói: “Ha ha, người thành Trư Bát Giới rồi”.

Mỹ nhân che miệng cười duyên, thân thể run rẩy, trước ngực, sóng ngầm bắt đầu lưu chuyển, Phùng Yến hơi thất thần, chỉ là đôi môi vừa đau vừa ngứa nhắc nhở hắn rằng, không thể hành động thiếu suy nghĩ, vì vậy liền cười khổ, hàm hồ nói: “Người bắt nạt ta!”.

Sóng mắt Vu Vũ lay động, cười duyên nói: “Không bắt nạt người thì bắt nạt ai?”.

Ngón tay Phùng Yến ần ần môi, lắc lắc mình, chịu đựng cơn ngứa nói: “Người thử bắt nạt lần nữa xem?”. Vừa rồi còn chưa cảm nhận được gì mà môi đã sưng lên, rõ là thiệt.

Vu Vũ thấy thời gian qua, trước mặt người khác Phùng Yến luôn trung bộ mặt nghiêm nghị, lúc này mặt lại đỏ rực, môi sưng mọng, giọng nói khàn khàn, đáng vẻ vô cùng đáng yêu, vì vậy nổi mấu dừa dai, sáp lại nhẹ nhàng kéo tay Phùng Yến xuống, dùng ngón tay điểm lên môi hắn, yêu kiều hỏi: “Nụ hôn đầu sao?”.

Chương 17: Thân Mật

Edit: Mộ Phong

Đôi môi sưng to của Phùng Yến vừa tê vừa ngứa, bị ngón tay Vu Vu xoa nhẹ, khiến con tê ngứa đó như chạy thẳng vào lòng, chưa kịp suy nghĩ, đã hé đôi môi sưng đỏ, ngậm chặt ngón trỏ của Vu Vu.

Ngón trỏ của Vu Vu bị ngậm giữa đôi môi dày của Phùng Yến, nàng cố rút thử nhưng không rút ra được, nhất thời cười rạo rờ, mấy ngón tay còn lại đứt khoát gấp xuống, nâng cái cằm nhọn của Phùng Yến, nhẹ nhàng cọ xát, mắt vẫn chăm chú nhìn Phùng Yến, thấy ánh mắt Phùng Yến hơi mơ màng, tay nắm lại thành quyền, nhưng lại không dám ôm nàng, chỉ phả ra hơi thở ấm áp.

Từng trận mùi hương son phấn xộc vào mũi, toàn thân Phùng Yến ngứa ngáy, đến bắp chân cũng căng cứng, thế nhưng vẫn không muốn nhả ngón tay Vu Vu ra, đây là đêm tân hôn của hắn, đêm tân hôn đó, vậy mà chỉ có thể mút ngón tay, đến ôm tân nương từ một cái thôi cũng không thể.

Thật ra Vu Vu muốn thử xem chứng bệnh dị ứng của Phùng Yến rốt cục gay go đến mức nào, vì vậy liền ngừng mặt, thổi khí lên mũi Phùng Yến, bước liền mấy bước, chậm rãi tới gần định ôm hắn.

Đột nhiên Phùng Yến nhả ngón tay Vu Vu, lui về phía sau nửa bước, dùng tay áo che nửa mặt, môi bị sưng nên hàm hồ nói: “Ta đi tắm!”. Nói rồi xoay người rời khỏi.

Khỏe mặt Vu Vu sớm thấy thái dương Phùng Yến hiện ra từng mảng mẩn đỏ, lúc hắn quay người mới thấy, cổ hắn đã sưng đỏ từ lâu, đến tai dường như cũng sưng lên, nàng không khỏi ngăn người, chứng dị ứng hương phấn này thật quá lợi hại!

Thấy Phùng Yến chạy trốn, Vu Vu cũng phải bật cười, lát sau liền cất giọng gọi Lam Nguyệt vào phân phó: “Bảo nha hoàn đưa nước vào đây, ta phải tắm rửa. Hôm nay thân thể thực sự quá thom, thom đến mức làm người ta khó chịu”.

Lam Nguyệt dạ một tiếng, ra ngoài phân phó hai nha hoàn, rồi quay trở vào giúp Vu Vu cởi hi quan, áo ngoài, lại đưa một đôi giày khác cho nàng thay, nhất thời muốn nói lại thôi.

Vu Vu liếc mắt nhìn Lam Nguyệt, cười nói: “Muốn nói gì thì nói đi!”.

Lam Nguyệt thấy sắc mặt Vu Vu vẫn như bình thường, hoàn toàn không chút đau lòng, lúc này mới bạo gan nói: “Tướng quân cứ như vậy mà đi sao?”.

Vu Vu nhếch miệng cười nói: “Hắn đi tắm”.

Lam Nguyệt trầm mặt, đây là tân phòng, nếu tân lang muốn tắm rửa thì cũng phải tắm ở tân phòng, được tân nương hầu hạ tắm rửa, sao có thể chạy đi nơi khác tắm chứ?

Vu Vu thấy Lam Nguyệt rầu rĩ, đang định nói thật cho nàng biết, đột nhiên lại nhớ ra, Lam Nguyệt là nha hoàn bên người mình, cũng chính là nha hoàn thông phòng, nếu mình muốn làm chủ được Phùng Yến, tốt nhất là không nên cho nữ nhân khác bất cứ cơ hội nào, kể cả Lam Nguyệt. Nhất thời liền ngừng nói, cười bảo: “Đây là ngày đại hi của ta, người đừng bày vẽ mặt đau khổ đó ra nữa”.

Lam Nguyệt vừa nghe, liền vội vàng nở nụ cười, cởi dây lưng cho Vu Vu.

Lúc đó nha hoàn đưa nước vào, Lam Nguyệt đỡ Vu Vu vào sau tắm bình phong, giúp nàng tìm một bộ y phục khác để thay, mặc lên trên tắm bình phong, thấy Vu Vu tự cởi y phục, chỉ còn một chiếc áo trong, nhảy vào thùng nước tắm, liền giúp Vu Vu vén mái tóc dài lên thật cao, vắn thành một búi tròn trên đỉnh đầu, lúc này mới cúi đầu giúp Vu Vu xoa bóp cổ.

Đến bây giờ Vu Vu vẫn không quen có người hầu hạ mình tắm rửa, vì vậy liền bảo Lam Nguyệt: “Em lui ra đi, ta tự tắm được”.

Lam Nguyệt cũng đang muốn ra ngoài nghe ngóng một chút, xem đêm nay rốt cuộc Phùng Yến ngủ ở đâu, thế là dạ một tiếng rồi lui xuống.

Vu Vu ngâm mình trong nước, khép hờ mắt suy nghĩ, nhất thời tắm qua loa một chút, đang định đứng lên lau người thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ sau tắm bình phong đi tới, cứ tưởng đó là Lam Nguyệt nên không để ý lắm, đến khi nghe thấy người đứng sau bình phong mãi không đi vào, không khỏi cả kinh hỏi: “Ai?”.

Phùng Yến vịn tắm bình phong, khàn giọng nói nhỏ: “Là ta!”.

Vu Vu thẫn thờ, vừa nãy xiêm áo đầy đủ nên mới bạo gan trêu ghẹo người ta, bây giờ khóa thân thì đương nhiên không dám, nhất thời nói: “Người đợi chút, ta mặc y phục xong sẽ ra đây”.

“Ta giúp người mặc nhé!”. Đột nhiên Phùng Yến đi vòng qua bình phong, đứng trước thùng tắm.

“Oái!”. Lúc này, Vưu Vũ thực sự luống cuống, ôm ngực ngồi thụp xuống thùng tắm không dám động đậy, khẽ nói: “Trong nước có mùi hương, người đừng qua đây”.

Phùng Yến thấy Vưu Vũ như tiểu bạch thỏ bị hoảng sợ, lúc này mới hài lòng, lui ra sau nửa bước nói: “Không cần ta giúp người mặc thật à?”. Vừa nói mắt vừa dõi theo chân mày lá liễu của Vưu Vũ, sóng mắt long lanh, cái mũi xinh xắn, đôi môi đỏ thắm, xuống đến cằm, rồi dời đến cái cổ, lại nhích xuống xương quai xanh...

Không được động vào, nhìn thì có thể chứ? Mắt Phùng Yến lướt từ xương quai xanh của Vưu Vũ xuống dưới, nhưng đã thấy hai tay Vưu Vũ ôm ngực, che đi cảnh xuân tươi mát thì không khỏi tiếc nuối, trước giờ chưa từng xem qua, cứ tưởng thành thân rồi là có thể xem, ai ngờ vẫn không xem được.

Trong lúc Vưu Vũ luống cuống có liếc nhìn Phùng Yến một cái, thấy hấn đã thay y phục, hình như môi đã hết sưng, mặt đỏ hồng một mảng, càng thêm tuần mỹ, liền nói: “Người không ngứa à?”.

“Ngâm mình trong nước thuốc, khá hơn nhiều rồi!”. Phùng Yến đáp, sớm đã cảm thấy người lại bắt đầu ngứa râm ran, trong lòng biết dù Vưu Vũ có tắm rửa đi nữa, tân phòng này vẫn ngập tràn mùi huân hương, hấn cũng không dám đợi lâu, ngừng một chút rồi nói: “Vũ Nương, người không thể để ta ngủ ở thư phòng đây chứ?”.

Có ý gì? Vưu Vũ chỉ lo che cơ thể, vừa nghe Phùng Yến nói thế thì không kịp phản ứng lại, đỏ mặt nói: “Ta đâu có nói như vậy!”.

“Vậy người đem thay đổi toàn bộ nhưng đồ vật có mùi huân hương đi!”. Phùng Yến nói xong, cảm thấy con ngựa dâng lên, không nói thêm nữa, xoay người bỏ đi.

“Ồ!”. Vưu Vũ không khỏi bật cười, lát sau không nghe thấy tiếng Phùng Yến nữa, chắc chắn hấn đã ra khỏi phòng, nhanh chóng đứng dậy lau sạch thân thể, mặc xiêm y, lúc này mới gọi: “Lam Nguyệt!”.

Lam Nguyệt dạ một tiếng rồi đi vào, đỡ Vưu Vũ ngồi xuống giường, lấy khăn lau sạch hai chân Vưu Vũ, khẽ nói: “Tiểu thư nên giữ tướng quân lại mới phải, sao có thể... đây là đêm tân hôn đầu tiên, dù sao đi nữa tướng quân cũng phải ở trong phòng, nếu không ngày mai tiểu thư gặp người khác, lại...”.

Vưu Vũ cười nói: “Tướng quân sợ mùi huân hương, em gọi hai nha hoàn vào đây, đổi chăn gối trên giường đi”.

Toàn thân Phùng Yến ngứa ngáy, thực ra lòng còn ngứa hơn, khó khăn lắm mới đón đầu, lại còn là một tân nương tử thiên kiều bá mị, vậy mà chạm cũng không được chạm, khó chịu quá đi!

Tiểu tư Bình An thấy Phùng Yến lại quay về, nhìn mặt và cổ Phùng Yến, lập tức phân phó bà tử đưa nước đến, đợi đến khi nước đủ nóng, y liền đóng cửa phòng, đem một túi dược liệu đổ vào nước, khi thùng nước tỏa ra mùi thuốc đông y, lúc này mới quay sang Phùng Yến đang ngồi bên án thư nói: “Tướng quân, ngâm được rồi”.

Phùng Yến “Ừ” một tiếng, đứng lên cời y phục tiến vào thùng nước ngâm mình, thoải mái thở một hơi, thấy Bình An đưa cho một gói thuốc, liền cầm đắp lên mặt, đầu tựa vào thành thùng tắm, đợi đến khi con tê ngựa trên mặt rút đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Bình An ở bên cạnh nói: “Tướng quân, thái phu nhân sai Lục Thái tới hỏi, chỉ sợ tướng quân không ở trong tân phòng”.

Phùng Yến cầm gói thuốc, mắt sáng ngời đáp: “Đêm nay đương nhiên phải ở tân phòng rồi. Người bảo bà tử chuẩn bị sẵn nước nóng, không chừng ta còn phải chạy về ngâm mình mấy lần nữa”.

Phùng Yến ngâm đủ, lại uống một chén trà nguội, vết mẩn đỏ trên người mặc dù không biến mất hoàn toàn, nhưng mặt và môi cũng khôi phục trạng thái bình thường, không sưng to như vừa nãy nữa, lúc này mới thở ra một hơi, chỉnh lại y phục, lại chạy đến tân phòng.

Đến tân phòng rồi, thấy cửa sổ tân phòng được mở ra cho thoáng khí, nệm giường và gối đầu huân hương cũng được thay mới, trong không khí không hề vương mùi hương ngọt ngào, tân nương thuần khiết ngồi trên giường, lòng hấn không khỏi âm thầm nhảy nhót, thế này, có thể “thân mật” rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Xuân Được

Edit: Mộ Phong

Nền đỏ chập chờn, sóng mắt mỹ nhân lưu chuyển, vô cùng hấp dẫn. Phùng Yến bước từng bước, chậm rãi đi đến gần Vưu Vũ.

Phùng Yến cho rằng, việc thân thể mình sẽ sung ngứa khó chịu mỗi khi có nữ tử ở gần không nên để người ngoài biết, tránh bị kẻ địch nắm được nhược điểm của hần. Đến Phùng thái phu nhân hần cũng không dám nói. Chỉ là bên ngoài tràn ngập tin đồn hần thích nam tử, không thích nữ tử, vì chuyện này mà Phùng thái phu nhân nóng lòng, ăn không ngon ngủ không yên, mấy lần khóc trước mặt hần, hần cũng muốn chứng minh với Phùng thái phu nhân, thật ra hần thích nữ tử.

Vưu Vũ ngẩng mặt nhìn Phùng Yến, thấy trên mặt hần vẫn đỏ sậm một mảng như cũ, mắt sáng đến đáng sợ, không khỏi hốt hoảng, hơi cúi thấp đầu, tầm mắt cố định trên mũi giày của Phùng Yến.

Mặc dù tân phòng đã được dọn dẹp lại một lần, nhưng hương vị trong phòng còn chưa tan hết, Phùng Yến cảm thấy tai bắt đầu ngứa, cũng may là không nghiêm trọng, vẫn chịu đựng được, nhất thời đi đến gần giường, ngồi xuống cạnh Vưu Vũ, khẽ nói: “Làm khó người rồi!”. Nói rồi, bàn tay to đặt ở mép giường một tác rồi một tác dịch lại gần bàn tay nhỏ của Vưu Vũ, muốn sờ một cái.

Khóe mắt Vưu Vũ nhìn thoáng qua, thấy hơi buồn cười, nhưng chỉ mím môi, yên lặng theo dõi từng biến chuyển.

Tay Phùng Yến rút cuộc cũng dịch tới gần bàn tay nhỏ của Vưu Vũ, đầu ngón tay chạm nhẹ vào đầu ngón tay Vưu Vũ, nhẹ nhàng giữ lấy, vừa mừng vừa sợ, thật tốt quá, tiếp xúc thân mật như vậy mà đầu ngón tay không bị sưng đỏ, không bị sưng đỏ đâu!

Vưu Vũ nhìn đầu ngón tay mình bị giữ, tiếp đến là cả bàn tay bị nhấc lên, rồi khoát trên một bả vai cứng trắng, không thể không ngẩng đầu, ngẩng đầu một cái vừa lúc bắt gặp ánh mắt Phùng Yến, một ánh mắt rất u tối, xen lẫn một chút đắc ý, tựa như đang khoe khoang, xem đi, ta đoạt được mỹ nhân rồi, nhất thời nàng liền mỉm cười.

Phùng Yến nghiêng nửa người qua, khiến tay Vưu Vũ đặt trên bả vai mình, mũi sớm đã ngửi được một trận hương thơm thoang thoang, lòng cả kinh, muốn rút tay về nhưng lại không nỡ, lát sau, phát hiện ra thân thể mình cũng không tê ngứa nữa, cảm thấy hơi kỳ lạ, vì vậy liền ngửi tiếp lần nữa, mùi hương êm dịu này khác với mùi hương son phấn, ngửi đến nổi thần chí lâng lâng, không nhận được hỏi:

“Người thoa hương gì vậy? Lần này ngửi vào cũng không sao cả”.

“Nữ nhi hương”. Vưu Vũ rũ mắt, nhìn cười đáp.

“Ồ, tên thật đặc biệt”. Phùng Yến nhỏ giọng, thành thật nói: “Vũ Nương, sau này người chỉ dùng loại hương liệu này thôi nhé, đừng dùng những loại khác nữa, được không?”.

“Được”. Vưu Vũ cũng nhỏ giọng đáp: “Vì người, ta sẵn lòng dùng loại hương liệu này”.

Hai người nói chuyện, hơi thở đan xen, hai má đều ửng hồng. Phùng Yến thử vươn tay qua vòng quanh eo Vưu Vũ thăm dò, nơi tay chạm vào mềm mại trắng mịn, nhất thời suy nghĩ vẩn vơ, cánh tay chợt siết lại, ôm Vưu Vũ lên đùi mình ôm thật chặt, bình sinh đây là lần đầu tiên hần ham mê hít sâu một hơi mùi thơm như vậy.

Cổ họng Vưu Vũ khô khốc, thân thể nóng bừng, trái tim nhỏ cứ “thình thịch” đập loạn, vô cùng hồi hộp.

Phùng Yến nâng mặt Vưu Vũ, chậm rãi cúi đầu xuống, đột nhiên dừng lại, thăm thì: “Vũ Nương!”.

Vưu Vũ nghe giọng hần không lớn nhưng tràn đầy sức mạnh, ngẩng đầu nhìn, bằng mắt thường cũng có thể thấy hai má hần đang nhanh chóng sưng lên, không khỏi kinh hãi, kêu lớn: “Ta đã đổi nệm giường rồi mà, sao vẫn bị là thế nào?”.

Phùng Yến chỉ chỉ nệm đỏ đang cháy, uể oải nói: “Nén hi có mùi thơm, gió từ cửa sổ thổi vào, hương thơm phiêu tán càng lợi hại”.

“Buông ta ra, mau đi đi!”. Vưu Vũ thấy Phùng Yến nháy mắt sung thành cái bánh đầu heo, không khỏi hoảng sợ, giây giữa đùn đẩy Phùng Yến nói: “Ngày sau còn dài, không phải nóng vội nhất thời”.

Phùng Yến ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, tiếc rằng toàn thân lại ngứa ngáy, mặt sung cả lên, không khỏi uể oải, đành đặt Vưu Vũ xuống giường, dặn dò: “Bệnh của ta, không thể để người ngoài biết được. Nếu mà biết, sau nà gặp phải kẻ thù, chúng chỉ cần rắc chút hương phấn thì ta sẽ nguy hiểm”.

Vưu Vũ gật đầu nói: “Ta biết rồi, người mau đi đi!”.

Lúc này, Phùng Yến mới rời khỏi tân phòng, không quay lại nữa.

Theo phong tục ở đây, nệm hi trong tân phòng phải cháy đủ một đêm. Vưu Vũ đã tính toán trước, tự dọn dẹp một chút rồi cũng an giấc.

Bên kia, Lục Thái biết Phùng Yến ngủ ở thư phòng mà không ngủ ở tân phòng, từ lâu đã sốt ruột trắng bệnh cả mặt, vội vàng chạy đi bẩm báo cho Phùng thái phu nhân.

Sáng hôm sau, Lục Thái đến sớm đợi bên ngoài tân phòng, thấy Vưu Vũ đi ra, liền tỏ vẻ áy náy, nhả mày rũ mắt nói: “Thiếu phu nhân, thái phu nhân sai nô tỳ đến đón người qua sảnh kính trà”.

Vưu Vũ gật đầu, hỏi: “Tướng quân đâu?”.

Lục Thái không đành lòng nhìn nét mặt Vưu Vũ, khẽ nói: “Tướng quân ở thư phòng, thái phu nhân đã sai người đi mời ngài ấy rồi”.

Phùng thái phu nhân một đêm không ngon giấc, chỉ nghĩ làm sao để an ủi Vu Vũ, đêm tân hôn, tân lang không ngủ ở tân phòng, tin này mà truyền đi thì tân nương còn mặt mũi nào?

Thấy Vu Vũ vịn tay Lam Nguyệt tiến vào, Phùng thái phu nhân không đợi nàng thỉnh an, trước đã hỏi han ân cần, trù mển nói: “Vu Nương đã quen chưa? Nếu có chỗ nào không ổn, cứ nói ta biết”.

Vu Vũ vội vàng đáp, rồi thỉnh an bà, sau đó thấy Trần phu nhân cùng mấy vị nữ quyến đi vào, đợi Phùng thái phu nhân giới thiệu thiệu từng người một xong, lại vội vàng đến trước mặt thỉnh an.

Lúc Phùng Yến bước vào, ngửi thấy trên người nữ quyến trong phòng toàn mùi son phấn, nên không dám tới gần, chỉ hơi thi lễ, rồi tự mình ngồi một bên.

Hôm nay dù sao cũng là ngày tân hôn thứ hai, Vu Vũ đương nhiên không thể để mặt mộc, nhưng cũng chỉ thoa một lớp phấn mỏng, thấy Phùng Yến ngồi một góc, liền biết hẳn không ngửi được mùi son phấn, vì vậy không tới gần, mà ngồi cạnh Phùng thái phu nhân.

Phùng thái phu nhân thấy Phùng Yến tựa hồ rất lạnh nhạt với Vu Vũ, lòng thầm kêu khổ, càng thân thiết với Vu Vũ hơn. Đợi nha hoàn bưng trà lên, lúc Vu Vũ quỳ xuống kính trà, không khỏi lệ nóng doanh tròng, hận không thể cho Vu Vũ thêm hai cái hà bao, nhất thời ngậm tròng mắt nhìn Phùng Yến, tiểu tử thối, còn không đến đỡ thê tử đứng dậy?

Lục Thái thấy Phùng Yến không chút động tĩnh, đành phải tiến lên đỡ Vu Vũ, cùng Phùng thái phu nhân ngậm tròng mắt nhìn Phùng Yến, tướng quân à, trước mặt bao nhiêu người, sao ngài có thể lạnh nhạt với tân nương như vậy chứ?

Chúng nữ quyến đều là người nhanh nhạy, vừa nhìn qua đã khẳng định rằng đêm tân hôn của Phùng Yến và Vu Vũ không hài hòa, khiến bầu không khí lúc này trở nên cô quái.

Đến khi kính trà xong, mấy nữ quyến cáo từ hết, Phùng thái phu nhân liền gọi Phùng Yến lại nói: “A Yến, đưa Vu Nương đi dạo quanh phủ, giúp nó làm quen một chút”.

Phùng Yến dừng bước, liếc mắt nhìn Vu Vũ nói: “Về phòng trước đi”.

Phùng thái phu nhân vừa nghe vậy, không khỏi vui mừng, nói: “Vu Nương chắc mệt lắm rồi hả? Về phòng nghỉ ngơi một chút cũng được”.

Mặt Vu Vũ đỏ lên, thái phu nhân, ban ngày ban mặt, chúng ta không được nghĩ lộn lạc.

Phùng thái phu nhân thấy Vu Vũ đỏ mặt, cảm thấy có hy vọng, không khỏi trầm ngâm.

Vu Vũ trở về phòng, liền sai nha hoàn đưa nước vào rửa mặt, rửa xong mới ngồi cạnh án thư. Nhất thời liếc mắt nhìn Phùng Yến ngồi ở đầu bên kia của án thư, thấy mặt và tai hẳn đã hết sưng, nhìn không có vẻ gì là bất thường, chỉ là hình như cổ vẫn còn mấy dấu hồng hồng, liền hỏi: “Ngươi khá hơn chút nào chưa?”.

Phùng Yến gật gù đầu nói: “Khá hơn nhiều rồi”.

Đang nói thì Lam Nguyệt bưng hai chén trà đi vào, đặt trên án, thi lễ nói: “Đây là trà sâm Lục Thái tỷ tỷ bên chỗ thái phu nhân đưa tới”. Nói xong liền lui xuống, còn biết ý đóng cửa phòng.

Phùng Yến không chút nghi ngờ, nâng chung trà lên xuống một nửa, gật đầu nói: “Mùi vị không tệ”.

Vu Vũ ngại trà hơi nóng, thổi thổi rồi đặt xuống, đang định nói, ngẩng đầu lên liền thấy mặt Phùng Yến đỏ rực, không khỏi bị dọa giật cả mình, lại bị làm sao nữa đây?

Phùng Yến đột ngột đứng lên, khàn giọng nói: “Trà có vấn đề, ngươi đừng uống”. Nói rồi cất bước đẩy cửa, chớp mắt đã đi mất dạng.

Không lâu sau, Phùng thái phu nhân liền biết, Phùng Yến uống trà sâm, tức giận đập cửa bỏ đi, đến thư phòng ngâm nước lạnh. Bà không khỏi ngã ngồi xuống ghế, cảm thấy hơi bất lực, uống chén trà sâm kia, trước mặt lại là mỹ nhân Vu Vũ, vậy mà Phùng Yến đập cửa bỏ đi?

Đến tối, Bình An mời một vị đại phu vào phủ, dẫn đại phu đến cửa thư phòng.

Lát sau, trong thư phòng truyền ra tiếng đại phu: “Trong trà sâm tướng quân uống có lẽ là bỏ thêm xuân dược, nếu là người khác thì còn đỡ, tướng quân thì không được uống những thứ này. Uống thứ này vào, sẽ thúc đẩy ham muốn trong cơ thể, đã thế toàn thân tướng quân còn sưng đỏ chưa tiêu, chịu kích thích như vậy, con tê ngựa trên người càng tệ hơn. Chưa được mười ngày nữa tháng, sưng đỏ thế này còn lâu mới tiêu được. Đúng rồi, trong lúc sưng đỏ chưa tiêu, phải tránh việc hành phòng...”.

Bạn đang đọc truyện *Vu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Thâm Tình

Edit: Mộ Phong

Phùng Yến trước nay không gần nữ sắc, đến tận hai mươi lăm tuổi mới lấy vợ, còn lấy tuyệt sắc mỹ nhân Vu Vũ, dạo gần đây đang nổi đình nổi đám bởi những tin đồn, các phủ đều vô cùng chú ý đến hôn sự của hai người họ.

Đến nỗi, ngày tân hôn thứ hai, cảnh Vu Vũ kính trà bị Phùng Yến lạnh nhạt vẫn vẫn cũng truyền ra ngoài. Lúc chạng vạng ngày hôm sau, lại có người nghe ngóng được, nói đêm tân hôn Phùng Yến cũng không ngủ ở tân phòng, mà ngủ ở thư phòng.

Khi Thẩm Dụ Nam nghe được tin đồn thì vừa mừng vừa lo, nói với phụ thân Thẩm Học: “Phụ thân, chỉ vì con còn đang chịu tang, không thể lấy Vũ Nương làm vợ, mới để Vũ Nương trước gả cho Dương Thượng Bảo, sau lại gả cho Phùng Yến, có điều bọn họ đều không phải là một đôi phu thê tương xứng, hay là...”.

Chức quan của Thẩm Học không cao, thế nhưng lại thường gặp Hoàng đế, đối với việc Vu Văn Đạo bị giáng chức, sắp sửa lại được điều về kinh, tình hình cụ thể bên trong ông biết rõ hơn người khác nhiều. Bề ngoài, có vẻ như Vu Văn Đạo bị Nghiêm Tam Thế và Phò mã Tô Vị Đạo bày trò, nhưng thực chất là bởi Nghiêm thái hậu lộng quyền, tự tiện thăng, cách chức quan viên trong triều. Đến khi Phùng Yến ra tay, Vu Văn Đạo nhanh chóng được điều về kinh thành, đây cũng là do Hoàng đế bắt mẫn vì Thái hậu nhúng tay vào việc triều chính, mượn tay Phùng Yến giúp Vu Văn Đạo hồi kinh, coi như đòn cảnh cáo dành cho Nghiêm gia và Tô gia.

Vu Văn Đạo nhanh chóng được hồi kinh như vậy, người sáng suốt dễ dàng nhìn ra, cuộc chiến vương triều lần này, Hoàng đế chiếm thế thượng phong, bề dưới ngạo mạn phách lối của Thái hậu đã dần biến mất. Có lẽ không lâu nữa, Hoàng đế nhất định sẽ trọng dụng Vu Văn Đạo.

Thẩm Học cũng hơi hối hận, lúc trước đáng lẽ không nên bảo Thẩm Dụ Nam đến Vu gia truy đòi tín vật. Giờ đây Vu Vũ gả cho Phùng Yến, Vu gia và Phùng gia trở thành thông gia, như hổ thêm cánh, đã thế lại có nguyên lão tam triều Dương Thượng Bảo ủng hộ, chỉ sợ Thẩm gia không chiếm được lợi ích gì rồi.

Thẩm Dụ Nam thấy Thẩm Học không đáp, lại cân nhắc ngôn từ rồi nói: “Nghe bảo Phùng tướng quân là kẻ thích nam sắc, đêm tân hôn thậm chí không ngủ ở tân phòng. Nếu Vu đại nhân mà biết, tất sẽ không để Vũ Nương bị hại đời như vậy.

Thẩm Học vừa nghe xong liền trầm ngâm. Vu Văn Đạo thà bị cách chức cũng không đồng ý để con gái vào Nghiêm phủ làm thiếp, nếu Phùng Yến là một kẻ thích nam sắc, ông ta nhất định cũng không để Vu Vũ ở Phùng phủ sống cuộc đời tẻ nhạt. Sau khi Vu Vũ gả đi hai lần, nếu Thẩm gia bằng lòng thu nhận Vu Vũ lần nữa, Vu Văn Đạo chắc chắn sẽ cảm động rút nước mắt, cứ như vậy, Thẩm gia, Vu gia, Dương gia liên thủ, cũng chưa chắc đã e ngại Nghiêm gia, đến lúc đó, triều đình sẽ biến thành một cục diện khác.

“Dụ Nam, con cần thận điều tra xem, nếu Phùng Yến thực sự thích nam sắc, chắc chắn sẽ tìm được dấu tích. Lại thêm Vu Vũ vẫn có tình cảm với con nữa, việc này càng dễ giải quyết hơn”. Thẩm Học đi qua đi lại một lúc lâu, cuối cùng nói: “Lần này Vu Văn Đạo hồi kinh, Hoàng thượng đã đích thân triệu kiến hai lần, phong chức sang năm thôi, ông ta sẽ được thăng chức. Nếu còn có thể kết thông gia, đối với tiền đồ sau này của con cũng vô cùng hữu ích”.

Thẩm Dụ Nam nghe những lời này, biết Thẩm Học ủng hộ hẳn, miễn nguyện cười nói: “Phụ thân yên tâm, Vũ Nương một lòng say mê con, có lẽ vẫn chưa thay đổi. Huống hồ khi đó gả cho Phùng Yến, chỉ là vì tình thế bất buộc, hơn nữa Phùng Yến lại lạnh nhạt với nàng ấy, chắc nàng chỉ biết lặng lẽ rơi lệ mà thôi. Đợi con tìm cơ hội để gặp nàng, an ủi một phen”.

Thẩm Học nói: “Dù sao bây giờ nó cũng đang là thê thất của Phùng Yến, con không được hành động thiếu suy nghĩ”.

Thẩm Dụ Nam gật đầu nói: “Con sẽ sắp xếp ổn thỏa. Nhất định không gây rắc rối cho Thẩm gia”. Chẳng phải Phùng Yến thích nam sắc sao? Chỉ cần sắp xếp để Vũ Nương bắt gian tại trện, đến lúc đó Vũ Nương sẽ đau lòng, Phùng Yến và Vũ Nương không thể không hòa ly. Có điều, tình phu của Phùng Yến rốt cuộc là ai đây?

Ngày thứ ba lại mặt, Quý phu nhân thấy Vu Vũ và Phùng Yến người thì cười ngửa, người thì ngồi kiệu, một trước một sau vào cửa, quả thực không có một chút ngọt ngào của đôi phu thê mới cưới, lại nghĩ tới những lời đồn đại gần đây, lòng thầm dâng lên nỗi sầu lo, trong lúc Vu Văn Đạo và Phùng Yến nói chuyện, bà liền kéo Vu Vũ về phòng, nhẹ nhàng hỏi: “Vũ Nương, Phùng Yến đối xử với con tốt không?”.

Vu Vũ vừa nghe Quý phu nhân nói vậy, liền biết ngay là bà đã nghe được những lời đồn nhảm kia rồi, vì vậy đáp: “Nương, vẫn tốt mà, người đừng nghe người ngoài loan truyền lung tung. Chỉ là tướng quân không quen thân mật với con trước mặt người khác thôi”.

Quý phu nhân vốn đang hồ nghi, thấy vẻ mặt hạnh phúc của Vu Vũ, hàng mi ánh mắt đều chứa đựng sự vui vẻ, không giống như giả vờ, gánh nặng trên ngực mới hạ xuống, vì vậy nói: “Bên ngoài những kẻ bịa đặt xuyên tạc nhiều vô kể ấy”.

Vu Vũ cười nói: “Nương, tại bọn họ không vừa mắt với hôn sự tốt đẹp của con nên mới cố ý phá hoại thôi”.

Quý phu nhân gật gù đầu: “Đúng vậy đấy. Trước đây khi con đính ước với Thẩm Dụ Nam, có không biết bao nhiêu người ngưỡng mộ? Bây giờ con gả cho Phùng Yến, người ngưỡng mộ càng nhiều hơn, ai cũng nói Thẩm Dụ Nam không thể sánh với Phùng Yến, Vũ Nương thật sự rất may mắn”.

Quý phu nhân nhu nhược, luôn luôn là một người mẹ hiền từ, nghe Vu Vũ nói Phùng Yến đối xử tốt với nàng, nhất thời bao nhiêu vui sướng hiện cả trên nét mặt, thờ phào nói: “Khi đó gả con cho Phùng Yến thực ra là do tình thế bất buộc, lòng ta vẫn luôn áy náy. Sau khi cha con hồi kinh có nói, dù không khiến Nghiêm Tam Thế được như ý, nhưng gả con cho Phùng Yến để đổi lấy cơ hội cho ông ấy hồi kinh, chung quy vẫn có vẻ như là bán nữ cầu vinh, vì vậy cứ than thở mấy đêm liền. Nếu Phùng Yến đã đối xử tốt với con, rốt cuộc chúng ta cũng yên tâm rồi”.

Bất tri bất giác, Vu Vũ đã ôm ngang lưng Quý phu nhân, người nhà này không vì có con gái xinh đẹp mà nảy sinh ý niệm phản long phụ phượng (bám váy rồng, núp cánh phượng để bay lên cao), ngược lại còn vì con gái xinh đẹp gặp phải biết bao uất ức, cho đến giờ vẫn nghĩ cho con gái, thực sự có tình nghĩa. Nhất thời nàng nói: “Nuông, sau này sẽ khá hơn, người yên tâm đi!”.

Quý phu nhân thấy Vu Vũ làm nũng, không nhận được xoa xoa đầu nàng, hơi cảm khái: “Phòng lớn của Phùng gia chỉ có Phùng Yến là nhi tử duy nhất, có lẽ Phùng thái phu nhân nóng lòng thay cháu trai. Đợi khi nào con hoài thai, sinh hạ một nhi tử, lúc đó chúng ta mới thực sự yên tâm được!”. Dừng lại một chút rồi cuối cùng lại nói: “Khuê phòng có thú vui của chốn khuê phòng, Phùng Yến quá lạnh lùng, con nên nghĩ cách gì đó, ví dụ như lúc thì đốt hương, lúc thì trang điểm đẹp (*), kiểu kiểu đấy”.

(* Nguyên văn: 红袖添香 – hồng tỵ thiêm hương: thành ngữ chỉ người con gái trẻ trung xinh đẹp, xưa kia chỉ thư sinh trong lúc đèn sách cần có nữ tử đi theo hầu)

Vu Vũ vừa liền nghĩ đến Phùng Yến khi ngủ thấy mùi thơm, nhanh chóng biến thành cái bánh đầu heo, không nhận được cười phụt một tiếng, lắc lư cánh tay Quý phu nhân nói: “Nuông yên tâm, dựa vào dụng mạo tuyệt trần của con gái người đây, sợ gì Phùng Yến không động lòng?”.

Quý phu nhân nghĩ cũng đúng, liền cười theo, nhưng vẫn thăm thò vào tai Vu Vũ, chỉ bảo một chút đạo làm dâu.

Đang nói, một bà từ tiến vào: “Phu nhân, Thảm lão gia và Thảm công tử tới, lão gia đã giữ khách lại rồi”.

Thời gian qua, Thảm gia và Vu Vũ luôn giao hảo, hơn nữa Thảm Dụ Nam đính và Vu Vũ đính ước sáu năm, quan hệ hai nhà vô cùng thân thiết, lần này vì dính vào Nghiêm Tam Thế, Vu Vũ bắt buộc dĩ phải thoát hôn với Thảm Dụ Nam, nội tình có rất nhiều điểm phức tạp, Thảm gia và Vu gia dù sao cũng không thể trở mặt thành thù. Và lại Vu Vũ Văn Đạo hồi kinh, Thảm gia chỉ ít cũng phải đến lấy lòng. Hiện giờ Thảm Học cùng Thảm Dụ Nam đến Vu gia bái phỏng, đương nhiên Vu Vũ Văn Đạo không thể thất lễ.

Chỉ có Vu Vũ khi nghe tin Thảm Dụ Nam tới thì vô thức hơi bĩu môi. Hôn thê của mình trở thành vợ người khác, Thảm Dụ Nam sao có thể không biết xấu hổ mà xuất hiện chứ? Đã giữ khách ở lại, Quý phu nhân đành phải ra ngoài phân phó trù phòng chuẩn bị nhiều thêm vài món thức ăn.

Vu Vũ tiện thể ra ngoài nói chuyện với đệ muội, bảo đệ đệ Vu Ngôn: “Đi nhìn xem tỷ phu đệ đang làm gì?”.

Vu Ngôn năm nay vừa tròn mười hai tuổi, rất sùng bái anh hùng, nghe tin Phùng Yến tới vốn đã rất hưng phấn, nhưng mà lâu ngày không gặp tỷ tỷ nên cũng thấy nhớ nhung, vì vậy ngồi trong phòng nói chuyện một lúc, giờ thấy nàng bảo đi xem Phùng Yến đang làm gì, liền chạy nhanh như chớp.

Hồi lâu sau, Vu Ngôn mới trở về, vừa vào phòng liền nói: “Tỷ phu và Thảm đại ca đang thưởng cúc trong vườn (ˊ>), Thảm đại ca làm một bài thơ về hoa cúc, vừa mới viết xong, một trận gió thổi tới, thổi bay cả trang thơ, Thảm đại ca đuổi theo, bị trượt chân một cái ngã ra đất, mặt sưng cả lên. Tỷ phu rất tốt bụng lấy khăn tay ra cho Thảm đại ca lau mặt!”.

“Ồ!”. Vu Vũ lập tức bỏ não ra cảnh tượng tình địch giáp mặt, mắt long sòng sọc, Phùng Yến ngáng chân làm Thảm Dụ Nam ngã nhào xuống đất.

Vu Ngôn thấy trong phòng không có người, mới lặng lẽ ghé vào tai Vu Vũ nói: “Tỷ tỷ, đệ đứng bên cạnh nhìn rõ ràng, là tay tỷ phu vừa hát lên, trang thơ trong tay Thảm đại ca liền bay đi. Lúc Thảm đại ca đuổi theo bắt lại, tỷ phu lại đá một hòn đá nhỏ qua, Thảm đại ca vấp phải hòn đá liền trượt chân...”.

Biết ngay mà. Vu Vũ nhếch miệng cười, Phùng Yến tốt chỗ nào? Hôm nay Thảm Dụ Nam dám mò tới Vu gia, chắc là tới đòi ném mùi đau khổ ha?

Lúc này, Thảm Dụ Nam cầm khăn tay của Phùng Yến che mặt, đợi nha hoàn mang thuốc mỡ đến bôi lên, nói rằng thuốc mỡ rất hiệu nghiệm, bôi vào sẽ không để lại sẹo, giờ mới xuyết xoa. Nhất thời ném khăn tay lên bàn, nghĩ nghĩ rồi lại gọi tiểu nha hoàn đến bảo: “Đem khăn tay trả lại tướng quân đi”. Đường đường một đại tướng quân, đường đường là nam nhi, vậy mà trong người lại giấu khăn tay thêu hoa, còn ra thể thống gì nữa?

Tiểu nha hoàn đi một lúc, rồi cầm khăn tay quay về, nhỏ giọng nói: “Thảm công tử, Phùng tướng quân nói khăn tay này tặng cho ngài”.

“Cái gì?”. Thảm Dụ Nam tròn mắt há miệng, phản ứng đầu tiên chính là, a, lẽ nào bởi vì ta quá tuấn tú nên Phùng Yến vừa ý ta? Nếu không tại sao lại tặng khăn tay cho ta? Đúng rồi đúng rồi, hắn vừa thấy nữ nhân liền tránh xa, vừa rồi ta bị ngã, hắn lại dựa vào rõ gần, “thâm tình” liếc mắt nhìn ta. Kinh khủng quá!

Thảm Dụ Nam thất kinh, không cả chờ Thảm Học đã cáo từ về nhà trước, chỉ là lúc trở về, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, hắn lại không vứt cái khăn tay kia đi mà lại mang về.

Phùng Yến nghe nói Thảm Dụ Nam cáo từ, hừ hừ nói với Bình An: “May là hắn chạy nhanh, nếu không, lát nữa nhất định phải cho hắn tắm nước lạnh”.

Bình An lẩm bẩm: “Tướng quân, khăn tay mà ngài tặng hắn, là của ta”.

“Một cái khăn rách, tiếc gì mà tiếc? Tí nữa về ta thưởng cho người mười cái”.

Bình An sắp khóc đến nơi, xoa tay nói: “Trưởng quân, đó là khăn tay Mai Hoa tỷ tỷ tự tay thêu tặng ta”.

Phùng Yến vỗ vỗ vai Bình An: “Thì tí nữa bảo Mai Hoa thêu mấy cái tặng người”.

“Chỉ sợ tỷ ấy biết chuyện này rồi sẽ không để ý tới ta mất”. Bình An ủ rũ nói.

“Vậy thì đừng để nàng ta biết, nói rằng khăn tay cất giữ kín đáo rồi, không muốn lấy ra dùng. Bảo nàng thêu cho cái nào bình thường một chút để dùng hàng ngày”.

Bình An quần quéo, cậu không muốn gạt Mai Hoa, nhưng xem ra không gạt không được.

Phùng Yến cũng quần quéo, Mai Hoa còn biết thêu khăn tay làm vui lòng, tại sao Vũ Nương không có chút động tình nào vậy? Ta thành thân ba ngày rồi, đến một cái khăn tay cũng không nhận được, đây là vấn đề hết sức nghiêm trọng á!

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mỹ Nhân Tuyệt Sắc

Buổi tối trở về Phùng phủ, Phùng Yến bắt chấp nguy cơ sung mặt, theo Vưu Vũ vào phòng.

Hôm nay Vưu Vũ về nhà mẹ đẻ, ăn mặc trang điểm lộng lẫy, nhìn thấy Phùng Yến theo vào, vội gọi người đi lấy nước rửa mặt, rồi đứng sau bình phong thay áo ngoài, sau đó mới ra ngồi bên án thư, cười nói: “Sao, không sợ mùi trên người ta nữa à?”.

Phùng Yến thấy bọn nha hoàn không ở cạnh, cũng không có hương thơm nào khác, lúc này mới thở phào nói: “Mùi son phấn trên người người rất nhạt, không dựa gần quá thì vẫn chịu được”.

Vưu Vũ thấy Phùng Yến tựa hồ có lời muốn nói, liền lẳng lặng chờ.

Phùng Yến đợi một chốc, thấy Vưu Vũ không có một chút ý hỏi han, không khỏi chán nản, vì vậy nói: “Hôm nay ở Vưu phủ gặp Thẩm Dụ Nam, hắn bị ngã, ta mượn một cái khăn tay cho hắn lau mặt”. Hắn nhấn mạnh vào mấy chữ khăn tay.

“Ừm!”. Khóe mắt Vưu Vũ hơi dò xét Phùng Yến, đây chắc là muốn cảnh cáo ta hay sao? Đùa chứ, muốn ăn dấm cũng không ai ăn kiểu này!

Thấy Vưu Vũ mù mờ không hiểu, Phùng Yến tiếp tục ám chỉ: “Là khăn tay thêu hoa mai đó, quả là rất thanh nhã”.

Vưu Vũ bưng tỉnh đại ngộ hỏi: “Thẩm Dụ Nam lấy khăn tay của người, người muốn đòi lại hả?”.

Phùng Yến nhăn mày, hừ hừ: “Khăn tay do Hoa Mai thêu”.

Vưu Vũ bị dọa cho giật nảy mình: “Người thích Hoa Mai?”.

“Nói linh tinh gì đấy? Hoa Mai là người trong lòng của Bình An”. Phùng Yến hơi tức giận, gầm nhẹ: “Cái khăn đó, là Hoa Mai thêu tặng Bình An”.

Vưu Vũ thảm đồ mồ hôi, gật đầu ra vẻ đã hiểu nói: “Được, ta sẽ phân phó người đi lấy khăn tay về trả cho Bình An”.

Phùng Yến im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Người không định thêu khăn à?”.

Vưu Vũ kể thừa ký ức của nguyên chủ, thực ra nàng cũng biết thêu khăn, nghe Phùng Yến nói vậy mới hiểu ra, “Người muốn ta thêu khăn á?”.

Khuôn mặt tuấn tú của Phùng Yến nháy mắt đã ứng hồng, nhưng rất nhanh lại biến mất, nhỏ giọng nói: “Còn muốn một cái hà bao nữa”.

Vưu Vũ chợt cười rộ lên, nằm bò trên án run rẩy hai vai, người này thật là, muốn có khăn tay thì nói thẳng ra, cứ quanh co lòng vòng mãi, đáng yêu quá đi!

Phùng Yến thấy hơi xấu hổ, tìm lời để nói: “À, trà sâm hôm đó người không uống chứ?”.

“Ta đồ đi hết”. Vưu Vũ cười nói: “Chén trà sâm đó rốt cuộc có vấn đề gì?”.

Một cái nhăn mày, một tiếng cười của mỹ nhân, nhất cử nhất động đều vô cùng quyến rũ. Lòng Phùng Yến ngứa ngáy, may mà vẫn nhớ lời đại phu nên

mới không mạnh động, nhất thời hơi thất thần đáp: “Trong trà sâm bổ thêm xuân dược, ta dẫn vật một đêm không ngủ”.

Vưu Vũ nhìn nam nhân anh tuấn ngồi trước mặt, hơn nữa còn là tướng công của mình, lòng cũng hơi ngửa ngửa, buột miệng hỏi: “Người dẫn vật ai? Dẫn vật suốt cả một đêm cơ đấy”. Lời vừa thốt lên, mặt nàng lập tức đỏ bừng, khụ, đây không phải hiện đại, nói đùa bậy bạ như vậy, không biết sẽ xảy ra hậu quả gì đây?

Phùng Yến ngẩn ra, lập tức tỉnh táo trở lại, khuôn mặt tuấn tú bừng, thấy Vưu Vũ im lặng, bàn tay đặt trên án cong lại, năm ngón tay làm thành hình con cua, chậm rãi bò đến bên cạnh bàn tay nhỏ của Vưu Vũ, ngón tay chen vào kẽ tay Vưu Vũ, kẹp cả bàn tay Vưu Vũ, từ từ nâng lên áp vào mặt mình.

Mặc dù kiếp trước Vưu Vũ hôn cũng hôn rồi, nhưng chưa từng chính thức yêu đương bao giờ, lúc này ngón tay xoa nhẹ lên khuôn mặt tuấn tú của Phùng Yến, nơi tiếp xúc nóng bỏng, lại bị Phùng Yến nhìn chăm chú, tim nhỏ không ngừng “thình thịch” đập loạn lên, mặt sớm đã cười rạng rỡ như đóa hoa đào, nhất thời càng thêm mỹ lệ khó tả.

Phùng Yến nhìn đến ngây người, chỉ là vẫn nhớ lời đại phu, sợ mình mạnh động sẽ thất bại trong gang tấc, vì vậy đành cố gắng nhẫn nhịn, cảm bàn tay nhỏ của Vưu Vũ, nhẹ nhàng xoa xoa, cảm thấy mềm mại không xương, nhất thời như có hàng trăm cái móng vuốt đang cào tim mình, vừa khó chịu vừa thoải mái.

Vưu Vũ nhận ra tình trạng khác thường của Phùng Yến, mặt càng đỏ hơn, tìm lời để nói: “Này, người lấy ta thực sự không phải vì ham mê mỹ sắc chứ?”.

Phùng Yến xoa xoa bàn tay nhỏ, thần chí bay bổng, nhất thời thật thà nói: “Thực ra là ham mê mỹ sắc đấy”.

Vưu Vũ vừa nghe xong liền tròn tròn mắt, định rút tay lại, thế nhưng đã bị Phùng Yến giữ chặt, không tài nào rút ra được, hừ một tiếng.

Phùng Yến vội vàng giải thích: “Ta sợ cưới thì từ không đẹp, nàng sẽ không dám để mặt mộc, lúc nào cũng tô son điểm phấn, nếu vậy thì ta vĩnh viễn không thể gần nàng được. Chỉ có mỹ nhân như người mới dám để mặt mộc, mặt mộc cũng vẫn đẹp!”.

Oa, đang rót mật vào tai ta hả? Ngọt đến tận xương rồi, chỉ là Vưu Vũ vẫn hơi không cam lòng, hỏi: “Hứa Minh Châu cũng là mỹ nhân, người mà bảo nàng ta để mặt mộc nhất định nàng ta sẽ bằng lòng. Tại sao người không lấy nàng?”.

Nhắc đến Hứa Minh Châu, Phùng Yến nhũn mỳ nói: “Muội ấy rất thích khóc, ta không thích. Ta thích tính cách này của người. Ta rất hài lòng về người!”.

Ai bảo võ tướng không biết ăn nói chứ? Vưu Vũ mở cờ trong bụng, quyết định thưởng cho một chút phúc lợi, vươn tay kia ra, nhẹ nhàng xoa ngực Phùng Yến, ấn một cái, rất rắn chắc, càng cố sức chọc chọc, sờ soạng một lượt rồi mới rút tay lại.

Hôm qua Phùng Yến đã đấu tranh tư tưởng dữ dội, cứ bắt chấp tất cả thân mật trước, hay là làm theo lời đại phu dặn dò, cố nhẫn nhịn trước đây?

Vưu Vũ thấy Phùng Yến mặt đỏ tới mang tai, nhưng vẫn án binh bất động, khỏe mắt không khỏi nhìn hẩn dò xét.

Sóng mắt mỹ nhân lưu chuyển, khiến tim người ta đập nhanh hơn, Phùng Yến miệng khô lưỡi khô, không nhịn được kéo bàn tay nhỏ của Vưu Vũ áp lên môi mình.

Tay Vưu Vũ miết môi Phùng Yến, nháy mắt lòng bàn tay đã trở nên mềm mại ướt át, mu bàn tay bị hơi thở của Phùng Yến lướt qua cảm thấy vừa nóng vừa bỏng, trái tim đập loạn trong lồng ngực.

Môi Phùng Yến vừa chạm vào lòng bàn tay Vưu Vũ, lòng liền sôi trào, đang định bắt chấp tất cả mà làm tới, đột nhiên tai lại ngửa ngáy khó chịu, thân thể liền cứng đờ, chậm rãi buông tay Vưu Vũ, đứng lên cúi xuống nói vào tai nàng: “Đại phu bảo ta phải nhẫn nhịn mấy ngày, ta, ta đi đây!”. Nói rồi nhanh chóng mở cửa phòng đi ra ngoài.

Vưu Vũ cảm thấy tai mình nóng rực, đang định nói thì đã không thấy bóng dáng Phùng Yến đâu nữa, hơi ngạc nhiên, rồi sau đó nằm bò ra án cười không ngừng.

Về phần Phùng thái phu nhân, bà vẫn thấp tha thấp thỏm suốt, chỉ sợ Vưu Vũ về nhà mẹ đẻ sẽ khóc lóc kể lể cho Quý phu nhân nghe việc mình bị Phùng Yến lạnh nhạt, khó khăn lắm Vưu Vũ và Phùng Yến mới trở về, liền hỏi ngay nha hoàn, biết Vưu Văn Đạo và Quý phu nhân đối xử rất nhiệt tình với Phùng Yến, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Vì vậy khi thấy Vưu Vũ và Phùng Yến về phòng thì mừng rỡ, nhưng vẫn hơi không yên tâm, liền bảo Lục Thái đi nghe ngóng một phen.

Lục Thái đến phòng Vưu Vũ đúng lúc thấy Phùng Yến đẩy cửa vội vã đi ra, không khỏi nghi hoặc, nhìn quanh không có một bóng người, liền nhòm qua khe cửa, điều nhìn thấy khiến nàng sợ đến ngây người, chết rồi, thiếu phu nhân nằm úp trên án khóc đến run cả vai, chắc chắn là tướng quân đối xử lạnh nhạt với người rồi.

Phùng thái phu nhân nghe Lục Thái bẩm báo, sắc mặt liền trở nên u ám. Buổi tối, hay tin Phùng Yến quả nhiên lại ngủ ở thư phòng, không khỏi dờ dẫm nói: “Ta đã gây ra tội nghiệt gì thế này?”.

Hai ngày tiếp theo, Vưu Vũ vẫn trốn trong phòng thêu thùa may vá, đầu tiên là thêu cho Phùng Yến một cái khăn tay, nghĩ một chút rồi lại thông thả thêu một cái hà bao, sau đó bảo Lam Nguyệt đi gọi Lục Thái tới, hỏi Phùng thái phu nhân kích cỡ giày, định thêu cho Phùng thái phu nhân một đôi.

Phùng thái phu nhân vừa nghe Vưu Vũ định thêu giày cho bà, đương nhiên rất vui vẻ, nhất thời lại thờ dài, cháu dâu vừa xinh đẹp vừa hiểu biết như vậy,

vì sao cháu trai mãi không động lòng?

Lục Thái hiến kế: “Sao thái phu nhân không gọi Bình An tới hỏi? Mấy năm nay vẫn là Bình An hầu hạ tướng quân, tâm ý của tướng quân, chắc hẳn Bình An cũng biết ít nhiều”.

Phùng thái phu nhân nghe thấy cũng phải, liền lệnh cho người đi gọi Bình An tới, đầu tiên là nặng nề đập tay lên án, quả nhiên Bình An nhũn chân quỳ xuống, lúc này mới hừ một tiếng nói: “Bình An, A Yến thành thân mấy ngày rồi?”.

Bình An chẳng hiểu mô tê gì nhưng vẫn đáp: “Bẩm thái phu nhân, năm ngày rồi”.

“Trong năm ngày này, A Yến ngủ ở đâu?”.

“Bẩm, thư phòng”.

“Nô tài nhà người giỏi lắm, tân hôn của chủ tử, đã không khuyên chủ tử về tân phòng thì thôi, lại còn để mặc chủ tử ngủ ở thư phòng”.

Ngài ấy ngang ngạnh như thế, nô tài biết làm thế nào? Bình An thầm kêu khổ một tiếng, đập đầu không dám nói lời nào.

Phùng thái phu nhân dọa dẫm một phen, lúc này mới nói: “Chắc người cũng biết vì sao A Yến không ở tân phòng?”.

Bình An nghe thái phu nhân hỏi vậy, liền y lời Phùng Yến dặn dò trước đó, thuật lại từng chuyện Phùng Yến từng trải qua, rồi đập đầu nói: “Thái phu nhân, tất cả là do hai vị phó tướng vì nữ nhân mà chết, vì vậy trong lòng tướng quân như bị gai đâm, hề thấy nữ nhân liền nhớ đến phó tướng, nên mới...”.

“Người nói, nó hoàn toàn không phải vì thích nam sắc, nên mới...”. Phùng thái phu nhân nhất nhời lơ miệng, vội vàng ngừng lại, nhưng cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là thích nam nhân, cái khác đều dễ giải quyết rồi.

Đội Bình An lui xuống, Phùng thái phu nhân nắm hai tay lại thành quyền, đột nhiên nói: “Lục Thái, người nói xem, vì sao lần trước hạ xuân được lại không có hiệu quả?”.

Mặc dù Lục Thái đã gả cho quân gia, cũng sinh ra một trai một gái, nhưng bất chợt nghe những lời như vậy vẫn đỏ mặt, ngừng một lát mới đáp lại một câu nhỏ như muỗi kêu: “Tướng quân không giống người bình thường, chắc là bỏ hơi ít”.

Không sai, lần trước sợ làm tổn hại thân thể nó nên chỉ cho có một chút xú, nhất định là không hiệu quả. Phùng thái phu nhân bình tĩnh lại, phản phó Lục Thái: “Người đi mời A Yến và Vũ Nương, bảo hai đứa nó tới nay qua đây dùng bữa tối”. Đêm nay nhất định phải thành công, sau đó chờ ôm chặt trai!

Vưu Vũ nghe nói buổi tối sang chỗ Phùng thái phu nhân cùng nhau dùng bữa, không chút nghi ngờ, chỉnh đốn một chút rồi sang ngay.

Phùng thái phu nhân thấy nàng tới, liền kéo đến ngồi cạnh mình, nhất thời cau mày nói: “Vũ Nương, vừa mới tân hôn, sao con có thể để mặt mộc thế này? Lục Thái, đỡ Vũ Nương đi vào, dùng son phấn của ta trang điểm cho con bé”. Ai, Yến Nhi không quan tâm đến nó, trong lòng nó giận lắm nên mới cố ý để mặt mộc đây mà? Như vậy không may mắn đâu!

Vưu Vũ đang định nói, đã bị Lục Thái nâng lên, vừa đỡ vừa khuyên kéo vào phòng, nói nhỏ: “Thiếu phu nhân, thái phu nhân một lòng về phe người, tốt nhất là người nên trang điểm đi”.

Ngã xuống đất không dậy nổi, lên đi lên đi! Vưu Vũ bắt đắc dĩ, đành ngồi xuống trước gương, để mặc Lục Thái trang điểm cho mình.

Lát sau Phùng Yến tới, nói chuyện với Phùng thái phu nhân một lúc, quay ra đã thấy Lục Thái đỡ một mỹ nhân trang điểm lộng lẫy từ trong phòng bước ra, không khỏi tròn tròn mắt, khá lắm, biết ta không người được mùi son phấn còn có tình trang điểm rõ đẹp, xa như vậy mà mùi son phấn đã bay đến rồi.

Phùng thái phu nhân thấy Phùng Yến nhìn Vưu Vũ, trông có vẻ rất là kinh điển, không khỏi cảm thấy được an ủi, xem ra vẫn phải để bà gia ta đây ra tay!

Lúc sắp xếp chỗ ngồi, Vưu Vũ cứ nhằm vị trí cạnh Phùng thái phu nhân ngồi xuống, nhất định không chịu ngồi cùng với Phùng Yến, Phùng thái phu nhân than thở, trong lòng Vũ Nương có khúc mắc, điều này không khó hiểu. Được rồi, đội chúng uống rượu rồi, tất sẽ... Lúc này không phải nóng vội.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Đồng Sàng Cộng Châm

Màn trường buông xuống, mỹ nhân nằm nghiêng, đường cong lá lướn. Phùng Yến không dám nhìn kỹ, chỉ cúi đầu ngồi ở mép giường, khẽ nói: “Người phải chịu ảm ức rồi!”.

Giọng Vu Vĩ ẩn chứa ý cười, nhỏ giọng đáp: “Đại phu nói thế nào?”.

Phùng Yến than thở: “Mỗi tối phải ngâm nước thuốc, uống bảy thang thuốc, trong bảy ngày kiêng rượu thịt, trong một tháng không được hành phòng”.

Vu Vĩ nghe xong, không nhìn được nằm sấp trên giường cười to.

Phùng Yến nghe thấy tiếng cười như tiếng chuông bạc, lặng lẽ liếc qua, rồi lại cố gắng dời mắt, nhỏ giọng nói: “Người vẫn ổn chứ?”.

Mặc Dù Vu Vĩ cảm thấy khô nóng, nhưng chưa đến nỗi khó nịn, đáp: “Ta chỉ uống nửa ngụm, rót mấy chén trà nguội, cũng đỡ hơn nhiều rồi”. Nói xong ngẩng lên nhìn Phùng Yến, không nhìn được lại cười tiếp, người này uống một ngụm lớn, ngâm nước thuốc nửa buổi tối, lúc này toàn thân đầy mùi thuốc, lát nữa còn phải chịu dằn vặt nhiều đây!

Phùng Yến vỗ vỗ mặt, thấy không nóng nữa, lúc này mới thở dài nói: “May mà chỉ uống một ngụm, nếu uống cả chén thì không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì”.

Hai người vừa mới cảm thấy không ổn, liền đứng dậy cáo từ, một người vội vàng về phòng, một người vội vàng đến thư phòng.

Vu Vĩ rót mấy chén trà nguội, rồi ngâm nước tắm một lát, nằm yên trên giường đến tận bây giờ mới thấy khá hơn.

Phùng Yến thì ngâm nước thuốc, sau khi đại phu chẩn trị xong, sợ Vu Vĩ có gì không ổn, lại vội đến xem nàng thế nào. Lúc này thấy nàng nằm trên giường, không đáng lo ngại mới thở phào nhẹ nhõm.

Đang nói chuyện, Phùng Yến thấy Vu Vĩ trở mình, nằm ngửa, chiếc chăn mỏng không che được tư thái quyến rũ, không khỏi xoa xoa mũi, nhanh chóng rời mắt, do dự nói: “Vũ Nương, ta ngủ ở đây nhé, nếu không bà nội nhất định sẽ گیر thù đoạn khác”.

Vu Vĩ nóng mặt, “Ừ” một tiếng, lòng thầm cười trộm, đại phu nói một tháng không thể hành phòng, người cố chịu đựng đi! Nhất thời lại nói: “Bà nội một lòng vì người, sao người không chịu nói cho bà biết việc người không ngủ được mùi son phấn?”.

Phùng Yến trầm mặc một chút rồi nói: “Nếu nói với bà, nhất định bà sẽ muốn thân càng thêm thân, cưới Minh Châu cho ta. Mà ta thì ghét nhất là cái tính hay khóc của Minh Châu. Bây giờ cũng không phải không nói được, chỉ là ta sợ kéo thêm nhiều chuyện, phiền phức lắm”.

Vu Vĩ nghe giọng điệu của Phùng Yến, lập tức mừng rỡ ra tương lai, tuy nàng là con gái Vu Văn Đạo, nhưng trước đây từng đính ước với Thẩm Dụ Nam, lại từng gả cho Dương Thượng Bảo, nói cho cùng, nàng cũng không phải cháu dâu lý tưởng nhất trong lòng Phùng thái phu nhân. Nếu Phùng thái phu nhân biết Phùng Yến chỉ là không ngủ được mùi son phấn mà thôi, có lẽ sẽ có cách khác không chừng.

Lại nói đến Phùng thái phu nhân, thấy Phùng Yến và Vu Vĩ uống rượu xong, một người chạy về tân phòng, một người chạy về thư phòng, không khỏi cảm thấy chán nản, tại sao lại như vậy? Đến khi nghe nói Bình An đi mời đại phu, nói Phùng Yến toàn thân khô nóng không chịu nổi, cần đại phu chẩn trị, nhất thời lại ngạc nhiên. Chờ đại phu đi khỏi, bà lại nghe nói Phùng Yến chạy đến tân phòng gặp Vu Vĩ, không kìm được mừng rỡ hiện cả trên mặt, à, nhất định là đại phu bảo tiểu tử ngốc, khô nóng không chịu nổi này, không cần phải uống thuốc, chỉ cần đến tân phòng gặp mỹ nhân là được.

Phùng thái phu nhân chờ đợi, chờ đến khi Lục Thái đến nói, Phùng Yến sai đám người Lam Nguyệt ra khỏi phòng, đã thổi tắt nến, ngủ ở tân phòng, tảng đá trên ngực rốt cục cũng hạ xuống.

Lúc này Phùng Yến nằm cạnh Vu Vĩ, chớp mũi ngửi thấy một mùi hương như có như không, nhất thời lại cảm thấy người nóng ran lên, chỉ là từ từ nhắm hai mắt, thân thể cứng ngắc dần chìm vào giấc ngủ, trong lòng như có trăm con ngựa đang phi nhanh.

Vu Vĩ vốn dĩ chưa phát giác ra điều gì, đợi đến khi Phùng Yến nằm cạnh, thân thể hơi cứng ngắc, miệng khô lưỡi khô, thoáng cái liền hiểu ra, uy lực của nửa ngụm rượu vẫn còn ở đây!

Phùng Yến nằm thẳng đơ một hồi, nghe thấy động tĩnh liền mở mắt, dựa vào chút ánh sáng nhợt từ cửa sổ rọi vào, thấy Vu Vĩ ngồi dậy, thấp giọng hỏi: “Sao vậy, không ngủ được à?”.

“Khát quá, phải đi uống trà”. Vu Vĩ vén chăn lên, xê dịch một chút, từ dưới chân Phùng Yến bò ra ngoài, muốn xuống đất đi giày.

Phùng Yến co chân, ngồi dậy, xoay người xuống đất, duỗi tay một cái đã ôm được Vu Vĩ, ôm ngang lên nói: “Ta ôm người đi uống trà!”.

Vu Vĩ bị dọa giật nảy mình, theo phản xạ có điều kiện vươn tay ôm cổ Phùng Yến, nhất thời không nhìn được còn cọ cọ ngực hần, nghe tiếng tim Phùng Yến đập “thình thịch” vang dội, nghe nữa, thì ra là trái tim nhỏ của nàng cũng đang “bang bang” đập loạn.

Phùng Yến ôm Vu Vĩ ngồi xuống, tìm được giày ở dưới giường đi vào cho nàng, ngón tay xoa nhẹ mắt cá chân Vu Vĩ, cảm giác trơn nhẵn, lại thêm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, nhất thời suýt nữa không kìm chế được, phải hít sâu một hơi rồi mới đứng lên.

Vu Vĩ cười, mặt nóng quá, lòng cũng thầm oán uy lực của nửa ngụm rượu lợi hại, nếu không phải nghĩ đại phu dặn Phùng Yến không được làm chuyện đó, nàng suýt nữa thì muốn đẩy ngã hắn rồi!

Bình thường Phùng Yến đã hay đi bước lớn, lúc này, từ giường đến án chỉ có mấy bước chân, mà đi mãi chưa đến.

Hắn dịch từng tắc từng tắc một, nghiêm túc nói: “Vũ Nương, ngươi trông thì gầy mà thực ra cũng nặng ghê, ta ôm không nổi mất!”.

“Ồ, vậy ngươi thả ta xuống, ta tự đi!”. Vưu Vũ dán mặt vào ngực Phùng Yến, hàm hồ nói.

“Không, nguyệt hắc phong cao, đường tối khó đi, cứ để ta ôm ngươi cho an toàn”. Cánh tay Phùng Yến siết chặt, cảm nhận vòng eo mềm mại của Vưu Vũ, lúc nói chuyện, có mùi hương hoa lan như có như không sộc vào mũi, hắn cảm thấy toàn thân nóng lên, tim đập như điên, miệng nói: “Sắp tối rồi, đừng nóng vội!”.

“Khó chịu quá!”. Vưu Vũ cảm thấy cánh tay Phùng Yến siết chặt, thân thể hai người kề sát nhau, không nhìn được mắt: “Bà nội nhà ngươi thật dã man, ta uống có nửa ngụm mà đã thành thế này, nếu uống cả chén thì chắc mất mặt trước mọi người rồi”.

Phùng Yến thấy Vưu Vũ nổi giận, sai hai bước chân, để nàng ngồi trên chiếc ghế cạnh án, cầm ấm trà rót ra chén rồi kề bên miệng Vưu Vũ, khẽ nói: “Ta thay bà nội đền cho ngươi được không?”.

“Hừ!”. Vưu Vũ nhận chén trà, uống ực một cái, con khối nóng vừa rồi mới hạ xuống chút ít, lúc này mới nói: “Không dám nhận đâu!”.

Phùng Yến nghe giọng nói yêu kiều như đang hòn dỗi của Vưu Vũ, lòng hơi nưga nưga, liền thấp giọng nói: “Thôi mà, nhận đi, bà nội quả thực hơi quá đáng”.

“Phi!”. Vưu Vũ bật cười, vron tay chọt chọt trán Phùng Yến, “Cẩn thận bà nội nghe thấy, sẽ trách ngươi thiên vị vợ đây”.

Phùng Yến bị chọt, xương cốt như muốn nhũn ra, đưa tay bắt lấy đầu ngón tay Vưu Vũ, nhẹ nhàng néo néo, chỉ là không nỡ buông ra, bất tri bất giác đã đưa ngón tay Vưu Vũ vào miệng ngậm mát.

Cảm giác tê ngứa nơi đầu ngón tay truyền đến, nhịp tim Vưu Vũ tăng nhanh, nhất thời muốn vùng ra, nhưng không thoát được, mặt không khỏi đỏ lựng, khẽ nói: “Buông ra, ta phải...”.Ặc, uống nhiều trà quá, phải đi tiểu á!

Xuân được thật bá đạo, Vũ Nương chỉ uống nửa ngụm vậy mà vẫn không nhìn được! Tuy đại phu nói trong một tháng không được hành phòng, để phòng sẽ sung ngứa tề hon, nhưng Vũ Nương như vậy không giải quyết cũng không được. Phùng Yến vừa nghe Vưu Vũ nói, ý niệm trong đầu lóe lên, lập tức nói: “Ngươi muốn? Được thôi!”. Nói rồi liền nhả ngón tay Vưu Vũ. *

(* Chỗ này bạn Vũ dùng chữ 要 vừa có nghĩa là “phải” vừa có nghĩa là “muốn”, bạn Yến đen tối hiểu là “muốn” ấy ấy :D)

Vưu Vũ nghe vậy giật cả mình, không nhìn nổi nữa, cười rữ rượi, vuốt ngực nói: “Buồn cười chết mất!”.

Phùng Yến thấy Vưu Vũ thành như vậy, không khỏi lăm lăm “Có gì đáng cười chứ?”.

Vưu Vũ cười đủ liền nói: “Ta phải đi vệ sinh!”.

Phùng Yến lập tức biết mình vừa mới hiểu sai ý, nhất thời xấu hổ vô cùng, cười gượng gạo: “Ta ôm ngươi đi nhé!”. Nói xong không đợi Vưu Vũ đáp lại, vron tay qua ôm Vưu Vũ lên, hai ba bước đã đi đến sau tấm bình phong, đặt Vưu Vũ bên cạnh bồn cầu rồi đi ra ngoài.

Vưu Vũ ngồi xồm trên bồn cầu, cảm thấy không tự nhiên, kêu một tiếng: “Tướng quân!”.

“Ừ!”. Phùng Yến ở bên ngoài bình phong đáp lại một tiếng, hỏi: “Sao vậy?”.

“Ngươi bịt tai lại được không?”. Vưu Vũ nói.

“Được!”. Phùng Yến đồng ý, nhưng không bịt tai, đợi Vưu Vũ lại kêu một tiếng nữa, liền vờ như không nghe thấy, nhất thời nghe được tiếng vang rất nhỏ của Vưu Vũ sau tấm bình phong, khuôn mặt tuần tú trở nên đỏ bừng, đến khi âm thanh ấy dừng lại, liền nói: “Vũ Nương, sau này gọi ta là A Yến đi!”.

Vũ Nương thuận miệng đồng ý, rồi vội vàng thất đại lựng, sau đó mới chịu quay về giường, bóng người trước mắt lóe lên, thân thể bay lên không, lại bị Phùng Yến ôm ngang.

Lúc này, động tác của Phùng Yến cực nhanh, vài bước đã ôm Vưu Vũ ngồi trên giường, ngồi xuống giúp nàng cởi giày, đợi nàng lui vào trong giường, nằm xuống, cũng nhanh chóng nằm theo, nói: “Muộn rồi, mau ngủ đi!”.

Vưu Vũ vừa nằm xuống giường, toàn thân lại khô nóng, đành phải gạt chăn, cởi rộng cổ áo, chậm rãi nhắm hai mắt đếm cừu, nhưng càng đếm càng tỉnh táo, cứ quay bên này xoay bên nọ, nhất thời lại cảm thấy gáy xót xót, liền giơ tay lên dụi gáy.

Phùng Yến ngửa mặt nằm, nghe được động tĩnh, hơi nghiêng đầu sang, vron tay giúp Vưu Vũ xoa bóp cổ, thấp giọng nói: “Ta giúp ngươi!”. Hắn đang nói thì ngửi thấy mùi thơm từ gáy Vưu Vũ, vô thức dịch đến gần người nàng.

Hơi thở nóng bỏng của Phùng Yến phả vào gáy, thân thể Vưu Vũ khẽ run, lại bị bàn tay to của Phùng Yến xoa bóp càng thêm khó chịu, vội đưa tay đẩy tay hắn ra, thì thầm: “Ngươi đừng có càng bóp càng vội thể chứ!”.

Phùng Yến không muốn rút tay về, né tay Vưu Vũ, tiếp tục xoa bóp vai Vưu Vũ.

Vai Vưu Vũ bị xoa bóp như vậy, không khỏi bật ra tiếng rên rĩ, người học võ biết rõ các khớp xương ở chỗ nào, lực xoa bóp vừa phải rất là thoải mái!

Phùng Yến nghe thấy tiếng rên rĩ của Vưu Vũ, không nhịn được miệng khô lưỡi khô, tâm viên ý mã (nội tâm không an tĩnh, giống như vượn đang nhảy ngựa đang phi), cố gắng hết sức đè nén tâm tư, nhưng tay kia không khống chế được, đưa ra đặt trên lưng Vưu Vũ, nhẹ nhàng xoa.

Tiếp tục thế này thì nguy hiểm quá! Vưu Vũ dịch người vào trong, trở mình một cái, vượn tay đẩy hai tay Phùng Yến ra, nói nhỏ: “Không cần xoa bóp nữa, ngủ đi!”.

“Vai bên kia còn chưa xoa mà!”. Phùng Yến thò tay qua, muốn sờ vai phải Vưu Vũ, Vưu Vũ thấy không ổn, liền ngẩng đầu tóm lấy bàn tay to của Phùng Yến, cố gắng đè lại. Không ngờ cái tay vói sang của Phùng Yến cũng lưỡng lự, không dùng hết sức, bị Vưu Vũ cố đè một cái, bàn tay liền rơi vào cổ áo Vưu Vũ, thuận theo tay của Vưu Vũ trượt xuống ngực nàng, nắm được một vật tròn trịa mềm mại.

Phùng Yến chỉ cảm thấy toàn bộ nhiệt huyết trong thân thể dâng lên, mũi ấm nóng, có thứ gì đó vừa nóng vừa dính phun ra, nhỏ xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Trao Đổi Khăn Tay

“Oa!”. Đầu Vưu Vũ nổ “ầm” một tiếng, thân thể nháy mắt cứng đờ, há miệng cắn vào cổ tay Phùng Yến.

Cổ tay Phùng Yến đau đớn, năm ngón tay xò ra nắm được một viên tiểu hồng đậu cứng rắn, nhất thời, máu mũi lại phun tung tóe lần nữa.

Đậu hũ này, đậu hũ này, ta vừa mới đụng vào rồi! Lúc này Vưu Vũ mới ý thức được nàng đè tay Phùng Yến xuống ngực chính mình. Nhất thời há miệng đồng thời buông tay ra, lí nhí nói: “Ta không cố ý!”.

“Ta biết!”. Phùng Yến từ từ rút tay về, xoa nhẹ tay, thấy dấu răng không sâu lắm, thấp giọng nói: “Cảm tạ Vũ Nương hạ miệng lưu tình”.

Khắp người Vưu Vũ đều nóng, vừa thẹn vừa quẫn, sớm đã xoay người vào trong, dán vào tường điện bích, vờ như vừa nãy chưa từng xảy ra chuyện gì.

Phùng Yến thấy Vưu Vũ không nhúc nhích, liền hỏi han: “Đau răng không? Cổ tay ta cứng như vậy, người cứ thế cắn xuống nhất định là đau lắm”.

Vưu Vũ thoáng chốc liền muốn cười, nhưng liễu mạng nhện lại, nhất thời vai cứ run rẩy.

Phùng Yến hoảng hốt, nhỏ giọng nói: “Đừng khóc, cùng lắm thì ta cho người sờ lại”.

“Người nói rồi đấy!”. Vưu Vũ xoay người một cái, gan to bằng trời, nhanh chóng sáp lại gần thân thể Phùng Yến, cười lên lưng hãnh, hung hăng xóc quần áo lên, hai tay sờ soạng lung tung, thấy Phùng Yến cứng lại, cũng sợ chọc hấn quá mức, lại vội vàng xoay người xuống, tiếp tục dán vào tường điện bích, hừ hừ nói: “Được rồi, đôi bên không ai nợ ai, ngủ đi!”.

Thế này làm sao mà ngủ được? Phùng Yến liên tục hít sâu mấy hơi, khó khăn đè nén sự khô nóng trong cơ thể, bấy giờ mới kéo tay áo lên lau máu mũi. Nhất thời thấy Vưu Vũ không động đậy, liền lấy góc chăn đắp lên cho nàng, còn mình thì dịch ra bên ngoài, lẩm bầm câu kinh Phật trước đây nghe ở đâu đó: “Không tức thị sắc...”.

Vưu Vũ lăn qua lăn lại một đêm, sáng sớm hôm sau ngủ đã muộn, tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ, nàng lặng lẽ vén rèm thò nửa đầu ra ngoài nhìn ngó, thấy Phùng Yến đang ngồi trước án đọc sách, nghe thấy động tĩnh của nàng liền mỉm cười nhìn qua, nhất thời đỏ bừng mặt, lại rút đầu về.

Phùng Yến thấy Vưu Vũ lộ đầu, mặt tươi cười nở rộ hai đóa hoa đào, lúng túng rút đầu về, không khỏi nhớ tới thứ mềm mại tối hôm qua chạm tay vào, nhất thời không nhịn được xuyên qua màn trướng nhìn người trên giường.

“A Yến, người ra ngoài trước đi, ta dậy rửa mặt chải đầu”. Vưu Vũ vừa hé mắt đã thấy Phùng Yến ở ngoài trướng nhìn vào, vội vã kéo chăn vây quanh thân thể.

Phùng Yến thấy Vưu Vũ xấu hổ, lòng vui vẻ, cười tủm tỉm đẩy cửa đi ra ngoài.

Không lâu sau, nệm giường dính máu mũi của Phùng Yến bị đưa đến trước mặt Phùng thái phu nhân, Phùng thái phu nhân xem xét xong, tự mình đi dâng hương cầu khẩn tổ tông, khăn xong mỉm cười đi ra, phân phó trù phòng nấu thuốc bổ cho Phùng Yến và Vưu Vũ, lại dặn dò mọi người phải cẩn thận hầu hạ, sau đó sai Lục Thái đi nói với Vưu Vũ rằng, ngày mười lăm hàng tháng qua thỉnh an, các ngày khác chỉ cần hầu hạ Phùng Yến, không phải chạy tới chạy lui.

Khi biết Vưu Vũ và Phùng Yến đang ở sảnh cùng nhau ăn sáng, Phùng thái phu nhân càng hân hoan hơn, nghĩ đi nghĩ lại, lại bảo Lục Thái đi xem thế nào.

Lục Thái đi một lúc rồi quay về nói: “Thái phu nhân, Vệ trạng nguyên và Thẩm công tử tới chơi, tướng quân trông thấy họ rồi!”.

Vệ Chính và Phùng Yến thường xuyên qua lại, tới Phùng phủ cũng không có gì kỳ lạ, còn Thẩm Dụ Nam thì tới đây làm gì? Phùng thái phu nhân ngăn người, hỏi: “Biết bọn họ tới vì việc gì không?”.

Lục Thái đáp: “Nô tỳ loáng thoáng nghe thấy mấy chữ Nghiêm gia, còn lại cũng không rõ”.

“Lẽ nào Nghiêm Tam Thế vẫn chưa chết tâm?”. Phùng thái phu nhân không nhịn được nổi giận, “Nghiêm Tam Thế chỉ là một tên quan quyền ngũ phẩm, nếu không phải cậy có Phò mã và Công chúa làm chỗ dựa, sao dám làm như thế?”.

Phùng Yến nghe Vệ Chính nói mấy ngày này, thế cục trong triều biến hóa khôn lường, hơn nữa có Ngự sử dâng tấu tố cáo Dương Thượng Bảo, Vưu Văn Đạo kết bè kéo cánh, ý đồ bất chính, không khỏi nhần mày. Nếu nói kết bè kéo cánh, lẽ nào là chỉ hấn? Hiện giờ hấn chương quân binh mã trong kinh thành, khó tránh khỏi gây ra kiêng kỵ.

Vệ Chính nhắc nhở: “Phu nhân của vị Ngự sử dâng tấu đó là đường tử của Nghiêm Tam Thế”.

Thẩm Dụ Nam vô cùng hận Nghiêm Tam Thế, vừa nghĩ vì Nghiêm Tam Thế mà hấn mất đi hôn thê Vưu Vũ, trở thành trò cười, nhất thời ngửa răng. Vì vậy nói: “Triều đại nào cũng vậy, văn võ bất hòa, hiếm khi có quan hệ thông gia. Lúc này Phùng tướng quân lấy Vũ Nương, lọt vào mắt một số người lại trở thành võ tướng câu kết với văn thân, trong chốc lát có người thêm dầu vào lửa, tin đồn tan đi, dù Hoàng thượng muốn kìm hãm đi nữa, chỉ sợ cũng chẳng có ích gì”.

Vệ Chính gật đầu nói: “Dĩ nhiên là Nghiêm Tam Thế có tâm tư khác nữa, nhưng nếu không có Phò mã làm chỗ dựa, hấn sao dám lớn mật như vậy?”. Về phần Phò mã, y lại có Thái hậu làm chỗ dựa. Câu này Vệ Chính không nói thẳng ra.

Phùng Yến nghe xong, thần nhiên nói: “Nếu Nghiêm gia cứ truy đuổi không tha, vậy thì đáp lại bằng hồi mã thương đi (quay đầu lại bắt ngờ đâm ngọn thương vào kẻ địch)”.

Đợi khi Vệ Chính và Thẩm Dụ Nam cáo từ, Phùng Yến mới trở lại thư phòng, đưa khăn tay cho Bình An nói: “Thẩm Dụ Nam còn giữ, cầm lấy!”.

Bình An vui sướng tột độ, lập tức nhận khăn tay, đang định ôm vào lòng, đột nhiên lại lo lắng, sợ làm bẩn khăn tay, liền mở ra xem, xem xong không nhịn được nói: “Đây không phải khăn tay Hoa Mai thêu, nhìn này, đây là thêu hoa đào, đâu phải hoa mai”.

Phùng Yến không kiên nhẫn nhìn kỹ, đoạt lại nói: “Chắc là cầm nhầm. Lần sau đổi lại là được”.

Phùng thái phu nhân nghe nói Vệ Chính và Thẩm Dụ Nam đã cáo từ, liền sai Lục Thái đi truyền lời cho Phùng Yến, nói thời tiết rất đẹp, sao không đưa Vưu Vũ ra ngoài đi dạo một chút, mua son bột nước này nọ?

Thật ra Lục Thái rất hiểu tâm tư Phùng thái phu nhân, bên ngoài vẫn đồn đại, nói Phùng Yến thích nam sắc, bây giờ Phùng Yến đã động phòng với Vưu Vũ, còn đưa Vưu Vũ ra ngoài đi dạo, tin đồn hấn thích nam sắc sẽ không đánh mà tan.

Vừa nghe mấy chữ “ra ngoài đi dạo”, Vưu Vũ đã sáng mắt, chăm chú nhìn Phùng Yến.

Phùng Yến vừa nghe mấy chữ “son bột nước” cũng rung mình một cái, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Vưu Vũ thì lại mềm lòng, vì vậy gật đầu nói: “Đã vậy thì đi dạo thôi!”.

“Đợi chút, thay y phục đã!”. Vưu Vũ hưng phấn, vươn tay kéo Phùng Yến, nghe thấy Phùng Yến ho nhẹ một tiếng, lúc này mới phát hiện ra trong sảnh còn có hai nha hoàn bên cạnh, nhất thời ngại ngùng rút tay lại, quy củ đứng lên đi vào phòng.

Hai người nhanh chóng thay y phục rồi ra ngoài.

Nữ nhân đi dạo phố, đa số là chạy tới cửa hàng trang sức, cửa hàng son phấn, hoặc là cửa hàng vải vóc tơ lụa. Còn Vưu Vũ vừa ra khỏi cửa, liền chạy tới các quán ăn vặt. Kẹo que gà trống, hồ lô ngào đường, thịt xiên, hết quán này đến quán khác.

Phùng Yến thấy Vưu Vũ vui vẻ, vừa ăn vừa tán chuyện với chủ quán, còn chủ quán thì kinh hoàng, nhìn cũng không dám nhìn Vưu Vũ, nên tùy ý nàng đi đâu thì đi. Trong lúc thấy mép Vưu Vũ dính vụn, liền muốn kéo tay áo lau cho nàng, đang chuẩn bị lau, thấy Vưu Vũ hơi nghiêng đầu cười, như hoa xuân chớm nở, lại rút tay, vội vàng lục tìm khăn tay trong ngực, vừa sờ liền rút ra khăn tay Thẩm Dụ Nam đưa, nhìn một chút lại định nhét vào, nhưng lại nghe Vưu Vũ kinh ngạc nói: “Ồ, đây không phải khăn tay của ta sao?”.

Tay cầm khăn của Phùng Yến cứng đờ trong nháy mắt.

Chương 23: Đồ Bình Dấm Chua

Vưu Vũ không để ý đến sự khác thường của Phùng Yên, vờn tay giặt khăn tay trong tay hắn, căng thành hai mảnh, nhất thời sóng mắt lưu chuyển, liếc mắt nhìn Phùng Yên một cái, nhếch miệng cười, dí má tới gần, chờ Phùng Yên lau miệng cho nàng.

Phùng Yên rút tay lại, nhét khăn tay vào ngực, rồi nhấc tay, ngón tay túm ống tay áo lau qua loa khóe miệng Vưu Vũ, rầu rĩ nói: “Được rồi!”

Vưu Vũ không hiểu tại sao, cười nói: “Có khăn tay sao không dùng?”.

Phùng Yên hừ nhẹ đáp: “Khăn tay có mùi phân, hình như từng bị người ta dùng để chùi mông rồi, không dùng được”.

Vưu Vũ ngạc nhiên, chớp mắt hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Đã có mùi lạ, người còn nhét vào ngực làm gì?”.

Phùng Yên ngửa đầu nhìn lên trời nói: “Dù sao cũng là khăn tay của người, phải hỏi một chút xem ai cầm nó đi dùng bấy bạ chứ, nếu vứt đi thì không còn vật chứng à”.

Vưu Vũ càng nghĩ càng khó hiểu, đang định hỏi tiếp, thấy Phùng Yên sai bước đi về phía trước, đành ngừng nói đuổi theo.

Phùng Yên cảm đầu đi hơn chục bước, không nghe thấy tiếng Vưu Vũ, vội dừng bước chân, quay đầu nhìn lại, thấy Vưu Vũ đằng sau bước thấp bước cao đuổi theo hắn, vòng eo nhỏ nhắn, dáng vẻ liễu yếu đào tơ, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, không khỏi mềm lòng, lùi lại vài bước, chờ Vưu Vũ đuổi kịp, liền chỉ chỉ một gian tửu lâu cách đó không xa nói: “Vào kia nghỉ chân một chút, ăn gì đó đi!”.

Vưu Vũ liếc mắt quan sát Phùng Yên, thấy vẻ mặt hắn như bình thường, liền không nghĩ nhiều nữa, gật gật đầu, theo Phùng Yên vào tửu lâu.

Phùng Yên là khách quen của tửu lâu này, chường quỹ thấy hắn dẫn theo một vị mỹ nhân tuyệt sắc tới, lập tức đoán ra thân phận của mỹ nhân, sớm đã đích thân đón tiếp, đưa bọn họ lên một gian phòng trang nhã trên tầng ba, miệng tuôn ra một đồng những lời tốt đẹp, ra sức nịnh hót.

Vưu Vũ hơi tò mò nhìn ngó xung quanh, thấy gian phòng trang nhã trên tầng ba này dùng bình phong tách ra, bình phong mang phong cách cổ xưa, trên bề mặt còn vẽ một bức thanh minh thượng hạ (tranh vẽ cảnh bên sông vào tiết trời trong sáng), liền đi tới nhìn kỹ.

Đang nhìn, chợt nghe thấy một tiếng gọi: “Vũ Nương!”.

Vưu Vũ nghe thấy tiếng Dương Tư Minh, ngừng đầu nhìn, cười nói: “Sao lại là người?”.

Dương Tư Minh sớm đã đi đến chào hỏi Phùng Yên, vừa cười vừa nói: “Hôm nay ông nội nghỉ phép*, ta cùng ông ra ngoài đi dạo”.

(* Nguyên văn: 休沐 (hưu mộc). Thời Tần Hán hình thành tập quán ba ngày gọi đầu một lần, năm ngày tắm một lần, vì vậy quan phủ cứ năm ngày được nghỉ một ngày)

Nghe nói Dương Thượng Bảo ở sát vách, Vưu Vũ mừng rỡ, cười nói: “A, thái gia cũng ở đây sao?”.

Phùng Yên thấy Vưu Vũ vô cùng thân thiết nói chuyện với Dương Tư Minh, hầu như quên mất sự tồn tại của hắn, không nhịn được âm ức, nhưng vẻ mặt vẫn bình thường, đứng lên nói: “Vũ Nương, nếu Dương thái gia ở đây, chúng ta nên qua gặp một chút!”.

Dương Thượng Bảo thấy Dương Tư Minh dẫn Phùng Yên và Vưu Vũ qua, không khỏi cười bảo bọn họ ngồi xuống, lại liếc mắt nhìn Vưu Vũ một cái, thấy Vưu Vũ mặt mày tươi tỉnh, hoa đào pháp phối liền yên tâm, trông dáng vẻ của Vưu Vũ, tin đồn Phùng Yên lạnh nhạt với nàng, hiển nhiên là không đáng tin.

Khi Vưu Vũ ở Dương phủ vẫn luôn coi Dương Thượng Bảo là ông nội của mình, hơn nữa ngoại hình của Dương Thượng Bảo giống y như bà ngoại nàng ở kiếp trước, nên thân càng thêm thân, sau một thời gian không gặp, bất tri bất giác liền cảm thấy mong nhớ, giờ gặp được Dương Thượng Bảo, không thể không hỏi mấy câu như thân thể ông dạo này thế nào, ăn ngủ ra sao.

Khi món ăn được bê lên, Vưu Vũ lại vội gấp thức ăn cho mọi người, đem những món ăn mềm, dễ nhai đặt trước mặt Dương Thượng Bảo, rồi kêu tiểu nhị mang canh thịt bò lên, mỉm cười nói với Dương Thượng Bảo: “Răng thái gia không khỏe, những món kia ăn nhiều không tốt, uống một chén canh thịt bò đi ạ”.

Dương Tư Minh cảm khái nói: “Có Vũ Nương ở đây, ông nội cũng ăn nhiều hơn một chút đấy”.

Phùng Yên gấp một đĩa rau cải, nhai như nhai sấp, liếc mắt nhìn Vưu Vũ, thấy nàng không hề hay biết, không khỏi oán giận, được đấy, một một lòng hướng về chồng cũ, vậy mà lại không để ý đến ta, sao có thể thế được?

Dương Thượng Bảo nhận ra sự khác thường của Phùng Yên, lại thấy hắn chỉ ăn rau cải và đậu phụ, liền nói: “Phùng tướng quân sao không ăn thịt?”.

Vưu Vũ hấp tấp thay hần trả lời: “Hôm qua chàng ấy uống nhiều rượu, dạ dày bị tổn thương, đại phu nói phải tĩnh dưỡng, mấy ngày này phải kiêng rượu thịt”.

Dương Thượng Bảo nghe xong liền cười nói: “Bình thường ta khó chịu, đại phu cũng nói vậy, dạ dày không khỏe ngủ cũng không yên, phải ăn thức ăn chay tốt cho dạ dày mới được”.

“Chính thế! Thái gia nên nghe lời đại phu”. Vưu Vũ nói, rồi dẫn Dương Tư Minh: “Giờ đang là mùa thu, ban đêm dễ nhiễm lạnh, về phủ, người nhớ bảo bà tử mang nước nóng đến cho thái gia ngâm chân mỗi đêm. Chân có ấm áp thì thân thể mới ấm áp, như vậy sẽ ngủ ngon hơn”.

Nghe Vưu Vũ dặn dò, Dương Tư Minh lập tức đồng ý.

Dương Thượng Bảo nhìn Vưu Vũ một cách hiền từ, cười nói: “Thân thể Vũ Nương yếu ớt, bình thường cũng phải chăm sóc nhiều”.

Phùng Yến thấy Vưu Vũ trò chuyện vui vẻ cùng Dương Thượng Bảo, vô cùng thân thiết, thực sự không đếm xỉa gì đến người chồng này, vì vậy liền cúi đầu và một miếng cơm trắng, lần đầu tiên phát hiện ra, cơm ở tửu lâu này vừa cứng vừa khô, rất khó nuốt.

Dương Thượng Bảo còn có lời muốn nói với Phùng Yến, nhất thời gõ gõ mặt bàn nói: “Phùng tướng quân, Ngự sử dâng tấu thư tố cáo ta và Vưu đại nhân câu kết cùng võ tướng, mưu đồ bất chính, vị võ tướng này đương nhiên là cậu. Chuyện này nhìn thì có vẻ như đang buộc tội chúng ta, nhưng thực chất là Nghiêm gia tộc muốn đoạt quân quyền từ trong tay cậu. Tuy nhiên thái độ của hoàng thượng cũng cực kỳ quan trọng, cậu hay suy nghĩ cho kỹ”.

Uy quyền của Hoàng đế ngày một lớn, song song với đó, thế lực của Nghiêm thái hậu liền bị kìm hãm lại rất nhiều, thế cục Nghiêm gia một tay che trời trong triều cũng dần bị phá. Một ngày nào đó khi Nghiêm thái hậu thất thế, kết cục của Nghiêm gia cũng có thể đoán được. Hiện giờ, Nghiêm gia tộc chỉ có đoạt được quân quyền, mới có thể tiếp tục kéo dài thế chân vạc trong triều.

Mười sáu tuổi Phùng Yến tòng quân, dốc sức để đến ngày hôm nay, không chỉ dựa vào vũ dũng, vừa nghe Dương Thượng Bảo nói vậy, tất nhiên cũng hiểu rõ mấu chốt trong đó. Nghiêm gia tộc và Phò mã Tô Vĩ Đạo nắm giữ nhiều chức vị quan trọng trong kinh thành, nhưng từ lúc hần dẫn binh mã hồi kinh, Hoàng đế không chỉ phong hần thành Hầu gia mà còn lệnh cho hần trấn thủ kinh thành, chức vị còn cao hơn cả Tô Vĩ Đạo. Hoàng đế muốn mượn tay hần để chèn ép Nghiêm gia và Tô Vĩ Đạo, chỉ là Nghiêm gia và Nghiêm thái hậu đứng sau bọn họ cũng sẽ không khoanh tay chờ chết.

Phùng Yến trầm mặc một chút rồi nói: “Dương đại nhân, tuy rằng ta có chiến công, chưa đến phong Hầu công lao (?), là Hoàng thượng phong Hầu cho ta”.

Những lời này của Phùng Yến không đầu không đuôi, nhưng Dương Thượng Bảo lại nghe hiểu ẩn ý, nhất thời gật đầu. Trong Nghiêm gia tộc, đệ đệ ruột của Nghiêm thái hậu là Quan Tây hầu Nghiêm Hoài Trinh, Hoàng đế phong Hầu cho Phùng Yến, tất nhiên là muốn hần và Nghiêm Hoài Trinh đối địch nhau. Về chuyện Ngự sử dâng tấu, chẳng qua chỉ là một góc của núi băng, không cần đề ý.

Ăn cơm xong, Vưu Vũ nghĩ đi ra ngoài một chuyến, dù sao cũng phải mua ít đồ về phủ biếu Phùng thái phu nhân, liền tạm biệt Dương Thượng Bảo, kéo Phùng Yến nói: “Bình thường bà nội thích ăn gì? Chúng ta mua một chút về biếu bà nhé!”.

Phùng Yến đáp: “Bà nội thích đồ ngọt”.

Vưu Vũ nghe xong liền bảo tửu lâu gói cho hai phần bánh ngọt, cầm trong tay, cười nói: “Chúng ta ra ngoài cũng khá lâu rồi, về thôi”.

Đợi Phùng Yến và Vưu Vũ đi rồi, Dương Tư Minh lại hơi lo lắng, nói nhỏ: “Ông, Phùng Yến có thể đấu lại Nghiêm gia sao?”.

Dương Thượng Bảo thần nhiên nói: “Xem Hoàng thượng có đấu lại Thái hậu không đã”. Nói xong dường như có điều suy nghĩ, lát sau lại nói tiếp: “Nghiêm Hoài Trinh là một kẻ đa mưu túc trí, Phò mã Tô Vĩ Đạo cũng không đơn giản. Cứ chờ xem sao”.

Nói đến Vưu Vũ sau khi về phủ, đi gặp Phùng thái phu nhân để biếu bà bánh ngọt, khiến cho Phùng thái phu nhân mặt mày hớn hờ, lòng càng thêm quý mến Vưu Vũ.

Phùng Yến cũng trở về thư phòng, lấy khăn tay trong ngực ra ném lên án, nghĩ một lát rồi lại cầm khăn tay lên, mở ra nhìn kỹ, thấy mặt trên thêu từng đường kim mũi chỉ thật tỉ mỉ, rõ ràng là dụng tâm mà thêu, lòng càng không biết là tư vị gì.

Buổi tối về phòng, Phùng Yến ngồi trước án, lạnh lùng mở miệng nói: “Khăn tay của ta đâu?”.

Âm dương quái khí, chẳng hiểu lại làm sao rồi? Vưu Vũ thấy Phùng Yến phụng phịu, lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn lấy khung thêu ra, hoàn thành nốt khăn tay đang thêu dở, cắn đứt chỉ, mở ra nhìn một chút dưới bóng đèn, thấy thêu cảnh trúc xanh tươi mềm mại, tự cảm thấy hài lòng, lúc này mới đưa tới trước mặt Phùng Yến.

Phùng Yến nhận lấy khăn tay, nhìn tới nhìn lui dưới bóng đèn, trong lòng hết lần này đến lần khác so sánh giữa cảnh trúc và hoa đào, mặc dù khá thích cảnh trúc, nhưng vẫn cảm thấy hoa đào kiểu diễm hơn, không nhịn được liền nói: “Thêu mỗi một cảnh trúc, sao không có đoá hoa nào?”.

Vưu Vũ thấy hần cố tình bới móc gây sự, trợn trắng mắt, giật cái khăn lại nói: “Không cần thì thôi!”.

“Ai bảo ta không cần?”. Phùng Yến hể nghĩ tới việc Vưu Vũ thêu khăn tay tặng Thẩm Dụ Nam, giấu chừa trong lòng không nhịn được bốc lên. Lại thấy đến khăn tay thêu cảnh trúc cũng sắp không giữ nổi, sao có thể cam tâm cho được? Vươn tay giành lại khăn tay trong tay Vưu Vũ, miệng hừ hừ nói: “Một đoá hoa cũng không có”.

Vưu Vũ đỡ trán, nén giận hỏi: “Rốt cục thì người muốn thế nào? Chẳng lẽ người muốn ta thêu một đóa hoa trên cành trúc, chứ không phải lá trúc?”.

“Vậy sao người lại thêu hoa đào cho Thẩm Dụ Nam?”. Phùng Yến buột miệng nói, vừa nói xong, lập tức khựng một tiếng, mắt lại liếc liếc Vưu Vũ, này, người cho ý kiến đi chứ?

Vưu Vũ bừng tỉnh đại ngộ nói: “Cái khăn người giấu trong ngực hôm nay là lấy từ chỗ Thẩm Dụ Nam à?”.

Phùng Yến không nói lời nào, chỉ oán giận, Thẩm Dụ Nam, Thẩm Dụ Nam, xem người gọi tên hần thuận miệng chưa kia!

Vưu Vũ hơi đau đầu, nguyên chủ và Thẩm Dụ Nam đính ước sáu năm, lại mê luyến Thẩm Dụ Nam, thêu tặng Thẩm Dụ Nam mấy cái khăn thì có gì lạ đâu?

“A Yến, Thẩm Dụ Nam cầm khăn tay tôi là để phá hoại tình cảm của chúng ta đấy!”. Vưu Vũ đoán trước loại chuyện này càng giải thích càng hỏng bét, nhấc chân một cái liền ngồi lên đùi Phùng Yến, hai tay nâng mặt Phùng Yến, hơi híp mắt, chậm rãi tiến lại gần.

Bao nhiêu ghen tuông trong lòng Phùng Yến thoáng chốc biến mất không sót lại chút gì, bất tri bất giác chu miệng chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Dây Dưa Quán Quýt

Ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, hơi thở giao hòa, từng đợt hương thơm phảng phất, khuôn mặt tuần tú của Phùng Yến đỏ ửng, thở ra hơi nóng, mặc dù không uống rượu nhưng đã ngà ngà say.

Vưu Vũ đang nâng mặt Phùng Yến, định tiến lại gần trán của hần, lại thấy hần hơi ngẩng đầu, không khỏi cúi đầu nhìn, vừa nhìn một cái suýt nữa đã phun ra, một đại nam nhân chu miệng, cảnh tượng muốn bao nhiêu hài hước có bấy nhiêu hài hước. Nàng không khỏi nghiến齿 một chút, nhất thời thừa nhận rằng, mặc dù A Yến nhà nàng chu miệng hơi tức cười, nhưng đường cong của đôi môi rất gợi cảm, vô cùng mê người.

Phùng Yến vừa chu môi liền tưởng là môi mỹ nhân nhất định sẽ rơi xuống, không ngờ một hồi lâu cũng chẳng có động tĩnh gì, chỉ cảm thấy mỹ nhân đang run rẩy, mở mắt ra, thấy người ta đang cố nhịn cười, nhìn đến mức cả người run rẩy, trong lúc sững sờ, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, thẹn quá thành giận, nhưng vẫn không nở đẩy Vưu Vũ ra, hừ hừ nói: “Cười gì mà cười?”.

Lúc này Vưu Vũ “khanh khách” cười thành tiếng, vượt ngực nói: “Ta không nhịn nổi nữa rồi!”. Vì cười, hai tay chống lên đùi Phùng Yến để đứng lên, rồi khỏi đầu gối Phùng Yến, chạy về giường ngồi.

Phùng Yến cố giữ yên hai đùi, đợi Vưu Vũ chạy mất, hần cũng nhanh chóng đứng lên, gấp lưng hít thở sâu mấy cái, nhìn con khô nóng trong cơ thể, sau đó lại ngồi xuống ghế nói: “Vũ Nương, nàng đùa giỡn ta sao?”.

“Không dám!”. Vưu Vũ quay đầu nhìn lại cười một cái. Tốt lắm, cuối cùng thì người này cũng quên chuyện khăn tay rồi.

Phùng Yến hoàn toàn không quên chuyện khăn tay, mở miệng ra lại nhắc: “Khăn tay...”. Tới đi, lại trèo lên đầu gối, bịt miệng ta đi!

Vưu Vũ mới thở phào, vừa nghe Phùng Yến lại nhắc đến khăn tay, tim lại bị treo lên, tự tiểu phi tiêu, liếc mắt nhìn Phùng Yến nói: “Chàng muốn thế nào?”.

Thấy sóng mắt Vưu Vũ liếc nhìn mình, phong tình vạn chủng, câu tiếp theo không sao thoát ra được, liền đổi giọng: “Khăn tay thêu cành trúc rất thật, đẹp lắm”.

Nói cho chàng biết, là vì ta cầm hai cành trúc thật đến làm mẫu, dựa theo từng đường nét của nó thêu từng mũi từng mũi đấy. Vưu Vũ quay đầu nhìn lại cười nói: “Chàng thích là tốt rồi!”.

Phùng Yến vội gạt đầu, nhìn Vưu Vũ nói: “Nàng biết không, đây là chiếc khăn tay đầu tiên mà ta nhận được, trước đây chưa từng nhận khăn tay của nữ nhân nào đâu”.

Vưu Vũ cười thầm, miệng nói: “Chàng biết không, đây là chiếc khăn tay đầu tiên ta thêu trúc, trước đây chưa từng trúc vào khăn tay bao giờ”.

Phùng Yến không cam lòng, lại nói: “Trước đây ta chưa từng thân thiết với nữ nhân nào, sau này cũng chỉ thân thiết với mỗi mình nàng mà thôi”.

Vưu Vũ suýt thì bật cười, vội nói: “Ta gả cho chàng, cũng chỉ thân thiết với mình chàng, trong lòng không hề có người nào khác”.

Phùng Yến nghe xong, lúc này mới hạ mắt, hồi lâu sau nói: “Sau này chỉ được tốt với mình ta thôi đấy!”.

Vưu Vũ cười khế, hứa: “Sau này chỉ tốt với chàng thôi!”.

Phùng Yến vừa thấy Vưu Vũ cười khế, ngực lại bắt đầu ngứa ngáy, nhất thời ném giày, lăm bắm: “Ai, đã vào thu rồi, hai chân lạnh như băng à”. Nàng sợ Dương Thượng Bảo lạnh chân, còn dặn Dương Tư Minh sai người chuẩn bị nước nóng cho Dương Thượng Bảo ngâm chân mỗi đêm, giờ tướng công nàng cũng lạnh chân đó, dù sao cũng phải quan tâm một chút chứ, đúng không?

“Ta xem nào!”. Vưu Vũ vừa hứa sẽ tốt với hắn, bây giờ chính là thời điểm để hành động, vì vậy liền chạy qua, hai tay chống lên án, ném giày của mình đi, dùng mũi chân chạm vào mu bàn chân Phùng Yến, không cảm nhận được gì, hai lòng bàn chân liền phủ lên mu bàn chân Phùng Yến, cách một chiếc tất, vẫn có thể cảm nhận được bàn chân Phùng Yến rất ấm, làm gì có chút lạnh giá nào? Thế là nàng dùng đầu ngón chân chọc mu bàn chân Phùng Yến hai cái, vạch trần: “Hai chân chàng không hề lạnh, mà là ngứa da thêm đòn”.

Ánh nến hiu hắt, mỹ nhân tựa vào án, chân ngọc hơi nâng lên, cảnh tượng động lòng người, tim Phùng Yến đập loạn, không đợi Vưu Vũ thu chân về, chân còn lại đã ngoắc lấy cổ chân Vưu Vũ, giữ rất chặt không chịu thả, chân kia bị Vưu Vũ phủ lên mon men bò lên mu bàn chân Vưu Vũ, dùng ngón chân kéo tất Vưu Vũ, từng chút từng chút cời ra.

Vưu Vũ cũng có cảm giác khác thường, gương mặt ửng hồng, mắt nhìn trộm Phùng Yến, đúng lúc Phùng Yến nâng mắt nhìn qua, ánh mắt hai người giao nhau khiến tim mỗi người đều đập nhanh hơn, liền vội vã dời tầm mắt, chẳng mấy chốc lại quay qua nhìn trộm đối phương, ánh mắt lại giao nhau lần nữa, dần dần lộ ra hương vị triền miên.

Phùng Yến cuối cùng cũng cời được tất của Vưu Vũ, vừa cúi đầu liền thấy mắt cá chân ngọc ngà của Vưu Vũ, bàn chân nhỏ nhắn, mười ngón chân tròn trịa mềm mại, móng chân màu phấn hồng, không nhìn được dùng lòng bàn chân phủ lên giữa chân Vưu Vũ, đồng thời dùng ngón chân nhẹ nhàng gãi gãi.

Chân vừa tê vừa ngứa, Vưu Vũ không khỏi “ừ” một tiếng, bàn chân cong lại, muốn giẫm xuống đất, không ngờ Phùng Yến duỗi chân một cái, năm ngón chân gấp lại câu lấy ngón chân của nàng, giữ thật chặt, lần theo bàn chân nàng chậm rãi bò lên trên.

Vưu Vũ hai tay chống lên án, một chân giẫm dưới đất, chân còn lại bị Phùng Yến nâng lên, tà váy hơi phát phơ, có mùi thơm tỏa ra âm thầm lưu chuyển.

“Vũ Nương!”. Phùng Yến khàn giọng gọi Vưu Vũ một tiếng.

“Ừm!”. Dù chỉ là hai bàn chân đan xen, nhưng Vưu Vũ lại cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo, sóng mắt vừa chuyển, chạm phải ánh mắt của Phùng Yến, bàn chân run nhẹ, cọ cọ vào trong lòng bàn chân Phùng Yến.

Phùng Yến cảm thấy một bàn chân mềm mại không xương vuốt ve chân mình, một luồng khô nóng tê dại liền từ bàn chân dần dần hướng lên bắp chân, rồi chậm rãi hướng lên đùi, dừng lại ở nơi nào đó, nhất thời vừa mất hồn vừa khó chịu, lại kêu lên lần nữa: “Vũ Nương!”.

Vưu Vũ nghe giọng hắn còn khàn hơn cả ban nãy, liền dừng mọi động tác, dịu dàng nhìn hắn, cúi đầu gọi: “Yến lang”.

Thanh âm êm dịu như thủ thi, mang theo một chút ám chỉ.

Phùng Yến hít sâu một hơi, lần này không đè nén được cơn khô nóng trong lòng, mạnh mẽ kéo chân trái Vưu Vũ, thấy Vưu đan đủ (?) liền không nhịn được sợ hãi kêu lên một tiếng, lúc này mới buông chân trái nàng ra, vươn tay về phía Vưu Vũ, một phát ôm nàng vào lòng.

Cúi đầu một cái liền chặn môi Vưu Vũ.

Vưu Vũ vừa lấy lại tinh thần, liền cảm nhận được môi mình được một thứ nóng bỏng mềm mại lấp kín, cơn nóng từ khóe môi chậm rãi lan ra hai má, lại dần dần tới sau tai, rồi từ sau tai “âm” một tiếng bất ngờ lan ra khắp cả người, nàng không kiềm được sợ run một chút, nhất thời ôm thật chặt thắt lưng rắn chắc của Phùng Yến, cổ họng “ừ” một tiếng.

Phùng Yến vừa áp môi xuống, liền cảm nhận được đôi môi thơm mát non mềm của Vưu Vũ, vừa thơm vừa mềm, không nhìn được liếm một cái, nháy mắt bắp đùi trở nên căng cứng, hân hoan tay qua, đặt Vưu Vũ lên cánh tay mình, dùng sức ôm lên, môi vẫn dán lên môi thơm của Vưu Vũ trần trọc liếm mút, thần hồn bay bổng.

Phùng Yến mới nếm thử mùi vị đôi môi, trái tim lơ lửng trên không trung, môi lưỡi tiến lùi như thể cảm thấy không đủ, vì vậy liền ôm chặt Vưu Vũ, bàn tay lặng lẽ chuyển động trên eo nàng, dần dần hướng lên trên, dừng lại ở một nơi mềm mại nào đó nhẹ nhàng xoa nắn, nghe thấy người trong lòng rên rỉ, thể này thật không thể tiếp tục kìm chế nữa, ôm người trong lòng đứng lên, hai ba bước đã chạy đến bên giường, đặt người trong lòng xuống, dùng ngón chân cời giày thêu hoa của nàng một cách qua loa, nhất thời hai người cùng lăn lên giường.

Mặc dù ánh nến rất yếu ớt, nhưng vẫn phản chiếu hình ảnh màn chiếu trước giường không có gió mà bay bay, phát lên rồi hạ xuống, hạ xuống lại phát lên.

Chương 25: Đầu Óc Nhanh Nhạy

Phùng Yến miệng khô lưỡi khô, huyết mạch sôi trào, ngực như có một đồng lửa đang bùng cháy, làn da nóng bỏng khó chịu, cứ đứng một chỗ đi lại mấy vòng, lại cúi áo khoác, “phù” một tiếng nhảy vào thùng tắm ngâm, vừa đập đầu vào thành thùng vừa thở dài.

Đại phu nói trong một tháng không thể hành phòng, quả nhiên là không thể, quần áo còn chưa cởi hết, toàn thân đã bắt đầu ngứa ngáy, mặt thì sưng đỏ, bắt đầu đi đảnh phải rút về thư phòng ngâm nước thuốc.

Phùng Yến vừa ngâm nước thuốc, vừa hồi tưởng lại tình cảnh cùng Vu Vũ thân mật, nhất thời trong lòng lại ngứa ngáy, lát sau liền nhảy ra khỏi thùng, khoác áo khoác rồi lôi ra một quyển sách, lật xem dưới đèn, vừa xem vừa gật đầu, trước đây không giải thích được hàm ý trong đó, lúc này đột nhiên ngộ ra: Thì ra nữ nhân là như vậy!

Lại nói đến Vu Vũ, sau khi Phùng Yến bỏ chạy trốn chết thì lại nằm trên giường bất động, hai má phỉm hồng nghĩ đến chuyện ban nãy, nhớ đến dáng vẻ quần bách của Phùng Yến, nhất thời lên cười trộm.

Mấy ngày sau, vì tin tức Nghiêm thái hậu bị bệnh nhẹ truyền ra, mệnh phụ phu nhân các phủ đều dẫn tiểu thư đến miếu dâng hương, cầu phúc cho Thái hậu, có một số người còn chuyển bài tử vào cung thăm hỏi.

Phùng thái phu nhân thấy nữ quyền các phủ đều tích cực, nên cũng không dám thua kém, chuẩn bị một phen, định dẫn vài nữ quyền trong phủ đến miếu dâng hương cầu phúc cho Nghiêm thái hậu.

Vu Vũ biết tin này từ miệng Phùng Yến, Nghiêm thái hậu không phải bị bệnh thật, mà là vì Hoàng đế xử trí một vị đại thần họ Nghiêm, Thái hậu đây là đang kháng nghị!

Đợi đến khi chọn được ngày lành, Phùng thái phu nhân liền dẫn con dâu Trần phu nhân và cháu dâu Vu Vũ đến chùa Long Tượng cầu phúc.

Đoàn người tới chùa Long Tượng, chốc lát chủ trì đích thân ra nghênh đón, nhìn thấy Phùng thái phu tử xuống kiệu, có chút bối rối nói: “Lão phu nhân, mấy hôm nay người đến chùa từng đoàn từng đoàn, nghe nói lão phu nhân đi ngang qua, vốn dĩ muốn thanh tịnh một chút, chỉ là những người khác thì không nói, phần đông là mệnh phụ phu nhân các phủ, dù sao cũng không thể để họ ở ngoài chùa, xin lão phu nhân thứ lỗi!”.

Phùng thái phu nhân liếc mắt nhìn lướt qua bên trong chùa, loáng thoáng nghe thấy tiếng những vị khách nữ, vì vậy liền nói: “Đã vậy thì sắp xếp một gian phòng yên tĩnh, chúng ta nghỉ tạm, đợi vẫn bớt người, thanh tịnh một chút thì ra lễ Phật cũng được!”.

Chủ trì thấy Phùng thái phu nhân dễ nói chuyện, thở phào một hơi, dẫn đoàn người Phùng thái phu nhân vào chùa, đưa đến một gian phòng yên tĩnh, sau đó rút trà bưng lên, bảo tiểu hòa thượng ở ngoài cửa nghe sai sử, lúc này mới lui ra.

Một lát sau, có tiểu hòa thượng bên ngoài bẩm báo: “Có một vị nữ quyền Nghiêm thị muốn vào bái kiến lão phu nhân, không biết lão phu nhân có tiện không?”.

Phùng thái phu nhân nghe xong liền hỏi: “Là vị nữ quyền nào của Nghiêm thị?”

Tiểu hòa thượng đáp: “Là thê thất của Nghiêm Tam Lang. Ông thị”.

Vu Vũ nghe nói là thê tử của Nghiêm Tam Thế, Ông Mai Nương, chân mày hơi nhăn lại một chút như có điều suy nghĩ.

Phùng thái phu nhân vừa nghe nói là Ông Mai Nương, sắc mặt hơi thay đổi, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, gật đầu nói: “Nàng ta là chỗ quen biết, mời vào đi!”.

Lát sau, tiểu hòa thượng dẫn Ông Mai Nương vào. Ông Mai Nương vừa thấy Phùng thái phu nhân liền cười nói: “Ra mắt lão phu nhân, thọ yến lần trước của lão phu nhân, vốn dĩ nên đích thân đến phủ chúc thọ, vậy mà lại bệnh nhẹ, nên không đích thân đến được, thậm chí khi tướng quân đón dâu, lại đứng lúc Thanh Nhi khó chịu, lại vắng mặt lần nữa, thật có lỗi quá”. Vừa nói vừa nhún người chào.

Phùng gia và Nghiêm gia ngầm phân cao thấp ra sao đi nữa, ngoài mặt vẫn có qua có lại, hơn nữa từ trước đến nay Ông Mai Nương hành sự có chừng mực, không giống như những nữ quyền Nghiêm thị khác thường khiến người khác chê ghét, trong các phủ, nhân duyên khá tốt. Phùng thái phu nhân thấy Ông Mai Nương khiêm tốn, liền cười nói: “Nói gì vậy? Ta cũng biết chỗ khó xử của ngươi, sao có thể trách ngươi được? Hơn nữa thọ lễ người sai người đưa sang còn là gắng bao cổ tay phúc thọ tự tay thêu, nhìn đã biết là dụng tâm thêu, còn thêu rất đẹp nữa, ta đang cùng mọi người khen ngợi khéo tay đây này!”.

Vu Vũ thấy Ông Mai Nương nói chuyện tao nhã lễ độ, dung mạo tuy không bằng mình, nhưng ngũ quan thanh tú, cũng có chỗ động lòng người, nghĩ đến chuyện người như vậy bị Nghiêm Tam Thế ba lần bảy lượt ghét bỏ, không khỏi thầm thở dài một tiếng vì nàng.

Ông Mai Nương liếc mắt liền thấy Vu Vũ, sau khi ra mắt Phùng thái phu nhân, quay sang Vu Vũ cười nói: “Phùng thiếu phu nhân có thể nói chuyện riêng với ta một lát không?”.

Vưu Vũ suy bụng ta ra bụng người, nghĩ Nghiêm Tam Thế vì muốn giành được mình, còn từng tuyên bố hưu thê, có lẽ Ông Mai Nương phải vô cùng căm hận mình mới phải, giờ tìm mình nói chuyện là muốn gì đây? Nhất thời định lắc đầu, thế nhưng nghĩ lại, bây giờ mình là thê tử của Phùng Yến, hơn nữa đoàn người Phùng thái phu nhân còn ở trong chùa, Ông Mai Nương dù có hận mình đi nữa cũng không làm càn được, vì vậy ngược mắt nhìn Phùng thái phu nhân, thấy Phùng thái phu nhân gật đầu, liền đi theo sau Ông Mai Nương ra khỏi phòng, đi đến một gian phòng khác nói chuyện.

Đội tiểu hòa thượng bưng trà lên rồi lui xuống, Ông Mai Nương nhìn Vưu Vũ nói: “Quả nhiên là một mỹ nhân tuyệt sắc”.

Vưu Vũ liếc mắt nhìn Ông Mai Nương rồi đáp lại: “Phu nhân cũng rất đẹp”.

Ông Mai Nương rũ mắt, nâng chén trà lên nhấp môi, hồi lâu sau nói: “Mặc dù ngươi đã gả cho Phùng tướng quân, nhưng nếu Nghiêm Tam Thế quyết tâm phải giành được ngươi, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua”.

Vưu Vũ thấy Ông Mai Nương nâng chén trà, vẫn liên tục cảnh giác, một lòng cho rằng Ông Mai Nương sẽ hắt nước trà vào mặt nàng để giải hận, không ngờ nàng ta lại nói một câu như vậy, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Vì sao phu nhân lại nói cho ta điều này?”.

Ông Mai Nương cười nhẹ đáp: “Ta chuẩn bị hòa ly với Nghiêm Tam Thế, nên đương nhiên không hy vọng hấn sẽ được toại nguyện”.

Đáy lòng Vưu Vũ rơi “bịch” một tiếng, nghe giọng điệu của Ông Mai Nương, hình như Nghiêm Tam Thế cũng không dè chừng Phùng Yến, mà sau lưng còn có hậu thuẫn. Thế nhưng nàng lại nói: “Ta thân là dâu Phùng gia, A Yến nhất định sẽ bảo vệ ta”.

Ông Mai Nương cười nhạt, nhẹ giọng nói: “Thái hậu nương nương lần này bệnh nhẹ, người vào cung thăm hỏi tấp nập không dứt. Hoàng thượng vì bệnh của Thái hậu nương nương mà ăn không ngon ngủ không yên”.

Hai câu này của Ông Mai Nương nghe có vẻ bình thường, nhưng chứa nhiều hàm ý. Sắc mặt Vưu Vũ trắng bệch, Thái hậu dù sao cũng là mẹ ruột của Hoàng đế, bà ta vừa ngã bệnh, Hoàng đế vì muốn thể hiện sự hiếu thuận, có lẽ sẽ không động đến người Nghiêm gia nữa, ít nhất là khi Thái hậu còn sống, sẽ không đem gốc rễ Nghiêm gia quật lên. Cứ như vậy, Phùng Yến cũng tốt, Dương Thượng Bảo cũng tốt, phụ thân mình cũng được, sợ rằng đều sẽ bị Nghiêm gia chèn ép. Đến lúc đó Nghiêm Tam Thế có rất nhiều cách để giành được mình.

Ông Mai Nương thấy vẻ mặt Vưu Vũ, biết nàng hiểu ý mình, nhất thời nói: “Ngươi không chỉ đẹp mà còn có đầu óc nhanh nhạy, thực ra Nghiêm Tam Thế cũng có mắt nhìn đấy”.

Vưu Vũ nở nụ cười, nâng mắt nói: “Phu nhân cho ta biết những điều này, hấn là có mục đích khác nhỉ?”.

Ông Mai Nương đặt chén trà xuống, nhẹ nhàng vỗ tay, cười nói: “Nói chuyện với người thông minh, quả nhiên là đỡ phiền hấn”.

Nếu đối phương không đến để làm khó mình, thì chính là đến để hợp tác. Vưu Vũ ngầm thờ phào một hơi. Nghe Ông Mai Nương nói: “Ta đây từ khi gả cho Nghiêm Tam Thế, chưa từng trải qua một ngày vui vẻ nào. Tới khi có đứa trẻ, liền đem hết tâm tư đặt vào nó, không nghĩ đến hấn nữa. Nhưng Nghiêm Tam Thế không nể mặt Ông gia tộc, không nể mặt cha mẹ ta, lại càng không nể mặt ta, ba lần bảy lượt tuyên bố sẽ ruồng bỏ ta, cái loại khẩu khí đó, ta không nuốt nổi nữa rồi”. Ông Mai Nương nói, mắt rũ xuống một lát, sau đó lại ngược mắt lên nói tiếp: “Chừng nào Nghiêm gia hoàn toàn sụp đổ, Nghiêm Tam Thế không còn hậu thuẫn, ta mới có cách đón đứa trẻ về bên cạnh nuôi dưỡng”.

Muốn Nghiêm gia hoàn toàn sụp đổ, thì Nghiêm thái hậu phải rút đài, muốn Nghiêm thái hậu rút đài, làm chuyện gì là dễ dàng nhất? Vưu Vũ trầm mặc một chút rồi nói: “Phu nhân có kế sách thần kỳ gì?”.

Ông Mai Nương đáp: “Kế sách thần kỳ thì không có, nhưng Nghiêm gia có đối sách gì, ta nhất định sẽ nghĩ cách sai người nói cho ngươi biết”.

Hai người đang nói chuyện thì một tiểu nha hoàn bên ngoài cất giọng nói: “Phu nhân, Kim Thành công chúa tới!”.

Kim Thành công chúa này là tỷ tỷ của đương kim Hoàng đế, Phò mã chính là Tô Vĩ Đạo, kẻ quan hệ mật thiết với Nghiêm gia. Vừa nghe nói nàng ta tới, sắc mặt Ông Mai Nương liền thay đổi, gấp gấp nói: “Nàng đến đâu rồi? Chúng ta mau đi thôi!”.

Tiểu nha hoàn mặt trắng bệch đi vào phòng, xua tay nói: “Không kịp rồi! Công chúa tới đột ngột, vừa nghe nói người của Phùng gia và phu nhân ở đây, đã sai người truyền lệnh đi gấp rồi!”.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tuyệt Sắc Giai Nhân

Kim Thành công chúa là con gái đầu lòng của Nghiêm thái hậu, được Nghiêm thái hậu vô cùng yêu chiều, lúc này vì Nghiêm thái hậu “bị bệnh”, cũng hết

sức lo lắng, càng quyết tâm muốn hòa giải mâu thuẫn giữa Nghiêm thái hậu và Hoàng đế, nhất thời thảo luận với Phò mã Tô Vĩ Đạo, Tô Vĩ Đạo cho rằng tất cả mâu thuẫn thực ra đều bắt nguồn từ Vu Vĩ.

Nếu không phải vì Vu Vĩ, Vu gia, Dương gia và Phùng gia sẽ không liên hợp lại để chèn ép Nghiêm gia, Thái hậu cũng sẽ không “bị bệnh”.

Kim Thành công chúa nghe xong liền cười lạnh nói: “Chỉ là một tiểu nữ tử, giết chết cũng được”. Vì vậy hôm nay nghe nói Phùng thái phu nhân dẫn đám người Vu Vĩ đến lễ Phật, liền không sai người đi thông báo nhà chùa đã vội vàng tới.

Ông Mai Nương biết Kim Thành công chúa rất có thủ đoạn và tâm cơ, nay vừa nghe nói nàng ta triệu kiến mình và Vu Vĩ, chân mày không khỏi nhăn lại, nhưng có tiểu nha hoàn trước mặt nên không tiện nói gì, chỉ nửa úp nửa mở, nhỏ giọng nói với Vu Vĩ: “Công chúa là kim chi ngọc diệp, được Thái hậu và Hoàng đế vô cùng yêu chiều, không thích người khác làm trái ý nàng”.

Vu Vĩ gật đầu, đợi tiểu nha hoàn đỡ Ông Mai Nương bước ra khỏi bậc cửa, nàng giơ tay phải lên vận lực, “chát” một tiếng tát xuống má trái của mình.

Ông Mai Nương nghe thấy tiếng vang, quay đầu lại nhìn, chỉ ngạc nhiên một chút rồi lập tức nhếch miệng cười, sau đó nhanh chóng thu lại ý cười, bước nhanh về phía trước.

Tiểu nha hoàn đi bên cạnh Ông Mai Nương thấy Vu Vĩ tự tát mình một cái, trong lòng rất tức giận, thì thầm nói: “Nàng ta vừa gặp phu nhân, trên mặt đã in một dấu bàn tay đi ra ngoài, không biết còn tưởng phu nhân đánh nàng, thật quá âm hiểm”.

Mỹ nhân như vậy, lại vừa mới gặp phải chuyện không may, nếu không có chút cơ trí, chỉ sợ chẳng mấy chốc mà hương tiêu ngọc vẫn. Ông Mai Nương khoát khoát tay với tiểu nha hoàn, ý bảo nàng ta không cần nhiều lời.

Trong khi đó, Kim Thành công chúa đang cùng Phùng thái phu nhân nói chuyện về bệnh tình của Nghiêm thái hậu, vô cùng lo âu nói: “Ngự y chẩn trị đi rồi chẩn trị lại, tất cả đều nói nguyên nhân mẫu hậu là bởi bệnh cũ từ khi sinh Hoàng thượng chưa dứt hẳn, hễ thay đổi thời tiết là bị đau đầu, toàn thân nhức mỏi, bắp chân co giật, ăn không ngon ngủ không yên”.

Phùng thái phu nhân cũng theo đó rầu rĩ một phen, rồi nói: “Đoàn người thần phụ nghe nói Thái hậu nương nương bệnh nhẹ, ngày đêm bất an, vội chọn ngày lành tới đây cầu phúc cho Thái hậu nương nương, chỉ mong Thái hậu nương nương sớm ngày khỏe lại”.

Bà đang nói thì thấy hai tiểu cung nữ dẫn Ông Mai Nương và Vu Vĩ đi vào, trên khuôn mặt trắng nõn của Vu Vĩ in một dấu tay đỏ sẫm, ngừng một lát, nét mặt lộ vẻ giận dữ.

Kim Thành công chúa cũng giật mình, Ông Mai Nương ới là Ông Mai Nương, người hận nàng thì hận, cũng không nên đánh vào mặt chứ, thế này thì còn mặt mũi đâu mà gặp người ngoài đây! Nếu nàng ta có tổ khô, cũng không tiện bao che cho người được.

Vu Vĩ thấy người ngồi ở vị trí cao nhất là một thiếu phụ khoảng hai lăm hai sáu tuổi, cách ăn mặc trang điểm ung dung quý phái, biết ngay nàng chính là Kim Thành công chúa, nhất thời thành thực tiến lên bái kiến, hành lễ xong liền lui về bên cạnh Phùng thái phu nhân. Phùng thái phu nhân lườm Ông Mai Nương, nén giận cất tiếng nói: “Vũ Nương, dấu tay trên mặt cháu là thế nào? Nếu có ai ức hiếp cháu thì không phải chịu đựng, không chỉ ta, mà công chúa ở đây cũng làm chủ cho cháu”.

Vu Vĩ hơi cười khỏ, cúi đầu nói: “Ban này có con ruồi đậu trên má, con định đánh nó, nhưng không ngờ xuống tay hơi nặng, nên mặt hơi đau một chút thôi”.

Kim Thành công chúa thấy Vu Vĩ không mượn cơ hội để tố cáo, cảm thấy hài lòng, vẫy tay nói: “Vũ Nương qua đây ta xem nào! Trong phủ ta có thuốc rất tốt, bôi lên mặt đảm bảo dấu tay sẽ nhanh chóng biến mất, hơn nữa còn trắng mềm hơn cả lúc trước”.

Vu Vĩ vội tạ ơn, đang định nói tiếp, lại nghe Kim Thành công chúa nói: “Mà sinh thần của ngươi là mừng tám tháng tám phải không?”.

Vu Vĩ nghe Kim Thành công chúa hỏi đến việc này, lòng cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhưng đối phương hỏi vậy thì hẳn là đã nghe ngóng trước rồi, mình cũng không giấu diếm được, vì vậy đáp: “Đúng vậy”.

“Thế thì đúng lúc quá!”. Kim Thành công chúa tỏ ra rất vui vẻ, mỉm cười nói: “Vì mẫu hậu sinh bệnh, nên ta đang tìm những nữ tử sinh vào mừng tám tháng tám chép kinh vì mẫu hậu, người trong phủ công chúa mặc dù không ít, thế nhưng chỉ tìm được bảy người, Vũ Nương đã sinh vào mừng tám tháng tám, thì theo ta vào phủ công chúa ở mấy ngày, giúp ta chép kinh nhé!”. Nói xong lại quay sang Phùng thái phu nhân: “Mượn Vũ Nương của thái phu nhân mấy ngày, thái phu nhân sẽ không nổi chứ?”.

Phùng thái phu nhân vội đứng lên đáp: “Được công chúa xem trọng, là may mắn của Vũ Nương, chỉ là thường ngày Vũ Nương chủ yếu là học thêu thùa, lại ít đọc sách, chỉ sợ chữ viết ra không ai đọc nổi. Nếu công chúa muốn đủ số, hay là để bà già này giúp công chúa chọn một nữ tử sinh đúng mừng tám tháng tám đưa vào phủ công chúa được không?”.

Kim Thành công chúa nghiêm mặt, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Là đi chép kinh, không phải viết chữ. Lễ nào lão phu nhân không muốn mẫu hậu ta mau chóng khỏe lại?”.

Vu Vĩ thầm thở dài một hơi, xem ra Kim Thành công chúa này có chuẩn bị mà đến, nếu mình không vào phủ công chúa, chỉ sợ hôm nay sẽ bị chụp cái mũ không muốn Nghiêm thái hậu chóng khỏe mắt.

Buổi tối, Phùng Yến biết tin Vu Vĩ bị Kim Thành công chúa đưa vào phủ công chúa, nhất thời căng thẳng nói: “Vậy tức là, bệnh của Thái hậu nương

nương ngày nào còn chưa chuyển biến tốt thì ngày đó Vuơ Vĩ phải ở trong phủ công chúa ư?”.

Phùng thái phu nhân thờ dài nói: “Hoàng thượng còn trẻ, người có thể dựa vào chỉ là mấy thần tử trẻ tuổi, cháu chính là một trong số đó. Bây giờ Kim Thành công chúa cường chế đưa Vĩ Nương vào phủ công chúa, chỉ sợ phải viện cớ bị bệnh mấy ngày rồi”.

Sắc mặt Phùng Yến âm trầm đến đáng sợ, bước vài bước rồi nói: “Nếu ngay cả Vĩ Nương cháu cũng không bảo vệ được, thì dựa vào đâu mà bảo vệ nhà chúng ta, dựa vào đâu mà bảo vệ đất nước?”.

“Cháu đừng có làm loạn!”. Phùng thái phu nhân bị dọa giật cả mình, vuốt ngực nói: “Thái hậu nương nương đang bệnh, một mình cháu mạnh động thì sẽ trở thành cái cớ, đến lúc đó đã không cứu được Vĩ Nương về mà còn liên lụy đến Phùng gia”.

“Bà nội, yên tâm đi, cháu không phải hạng người lỗ mãng như vậy”. Phùng Yến vội trấn an Phùng thái phu nhân, ngồi lên ghế nói: “Bệnh của Thái hậu nương nương có tốt lên hay không, thực ra đều phải xem thái độ của Hoàng thượng”.

“Bọn họ là mẹ con ruột thịt, nếu sau này nảy sinh hiềm khích cũng không thể trách người khác được, cháu phải cẩn thận”. Phùng thái phu nhân nói.

Phùng Yến gật đầu, đứng lên nói: “Cháu chuyển bài tử vào cung cầu kiến Hoàng thượng đây”.

Lúc Phùng Yến vào cung, Hoàng đế Tống Cát cũng đang giả trang xuất cung, cưỡi ngựa tiến vào phủ công chúa.

Kim Thành công chúa nghênh đón Tống Cát, nhất thời đầu mày khoe mắt đều lộ ra ý cười, Hoàng đế nể mặt đến dự tiệc, điều này chứng tỏ tình cảm tỷ đệ của bọn họ vẫn bình thường, đồng thời chứng tỏ Hoàng đế coi trọng Tô Vĩ Đạo, coi trọng Nghiêm gia tộc.

Tống Cát dễ dàng xuất cung một chuyến, thầm muốn thư giãn một chút, vì vậy bảo Kim Thành công chúa: “Hôm nay trầm giả trang đến đây, người chỉ cần giới thiệu với mọi người trăm là Tống Tam Lang là được, đừng để mọi người biết thân phận của trăm lại câu nệ, nói chuyện mất tự nhiên, phá hỏng hứng thú của bọn họ”. Vừa nói vừa tràn đầy thích thú hỏi: “Yến hội có những ai?”.

Kim Thành công chúa cười đáp: “Mấy tài tử hay chơi trội dạo gần đây, đều là tác giả thơ ca, còn có mấy thanh quan (nữ tử chỉ bán nghệ không bán thân) tài mạo song toàn, hát rất hay”.

Tống Cát nghe xong, gãi đúng chỗ ngứa, gật đầu nói: “Trong cung chán chết người, ta đang muốn ra ngoài bình thơ luận văn, nghe mấy khúc hát”.

Kim Thành công chúa che miệng cười nói: “Biết Hoàng thượng chán muốn chết, nên mới mời Hoàng thượng ra ngoài đi dạo giải buồn mà”.

“Hoàng tỷ có lòng rồi!”. Tống Cát cũng biết vì mình và Tống thái hậu bất hòa, Kim Thành công chúa bị kẹp ở giữa rất khó xử, bởi vậy liền nói: “Hoàng tỷ có thời gian thì thỉnh thoảng vào cung thăm mẫu hậu, có hoàng tỷ bên cạnh, bệnh của mẫu hậu cũng mau khỏi”.

Kim Thành công chúa vội vàng đồng ý, nhất thời định sai người tiếp tục khiêng liễn đi vào, lại thấy Tống Cát phát tay nói: “Thôi, cứ từ từ đi vào, tiện thể thả lỏng gân cốt”.

Tỷ đệ hai người vừa nói chuyện vừa đi vào, lúc đi ngang qua phòng chép kinh, Kim Thành công chúa dừng bước, cười nói: “Vì bệnh của mẫu hậu, ta mời cao tăng đến cầu phúc, cao tăng chỉ nói tìm tám nữ tử trẻ tuổi sinh đúng mùng tám tháng tám chép đủ một trăm cuốn kinh thư, cúng trước Phật tụng niệm, đến lúc đó lại mang vào cung cúng ở điện Phật, nhất định có thể bảo vệ mẫu hậu bình an. Vì vậy đã tốn rất nhiều thời gian công sức, lúc này mới đủ tám nữ tử trẻ tuổi. Mà nói cũng kỳ, tám nữ tử trẻ tuổi này đều là tuyệt sắc giai nhân, ngồi vào phòng chép kinh, lúc đoan chính chép kinh trông trang nghiêm như tượng thờ, khiến người ta không dám nhìn gần”.

Nghe Kim Thành công chúa hình dung như vậy, Tống Cát liền nổi lên lòng hứng thú, cười nói: “Đã chép kinh vì mẫu hậu, ta muốn nhìn qua kinh thư kia một chút”.

Muốn nhìn người chép kinh thì có. Kim Thành công chúa cười thầm, miệng lại nói: “Bọn họ đã tắm rửa chay tịnh, toàn tâm toàn ý chép kinh rồi, không nên đến làm phiền. Hoàng thượng muốn nhìn kinh thư thì đứng ngoài cửa sổ yên lặng nhìn một cái đi!”.

Thú vị! Tống Cát cười nhìn Kim Thành công chúa, theo nàng đi đến bên cửa sổ, yên lặng chọc vào giấy cửa sổ nhìn vào trong, vừa nhìn đã có chút không đứng vững. Tám nữ tử chép kinh quả nhiên như lời Kim Thành công chúa nói, tất cả đều là tuyệt sắc mỹ nhân. Trong đó có một người mặc y sam màu đỏ thắm, ngồi ngay gần cửa sổ, đôi mắt thu thủy, cổ tay cầm bút nâng lên, khi hơi ngừng đầu, tư sắc vượt trội hơn hẳn bảy nữ tử còn lại, làm người ta nhìn đến ngây người.

Mặc dù Tống Cát ngứa ngáy chân tay, nhưng hắn đã thấy nhiều mỹ nhân, dù sao cũng biết kiềm chế bản thân, thoáng cái đã rời mắt, lùi lại hai bước, đi về phía phòng khách.

Kim Thành công chúa cũng không thất vọng, đi theo sau hắn, vừa đi vừa nói: “Tám nữ tử chép kinh này, không chỉ đẹp mà giọng nói cũng rất ngọt ngào, lúc tụng kinh nghe vô cùng êm tai”.

Tống Cát cười nhẹ nói: “Đang muốn nghe tụng kinh một chút để xua đuổi trọc khí, lát nữa chọn hai người vào phòng tụng kinh đi!”.

Kim Thành công chúa hiểu ý, trên mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm chỉnh, hỏi: “Không biết Hoàng thượng vừa ý hai người nào?”.

Tống Cát tùy tiện đáp: “Người ngồi cạnh cửa sổ, mặc y sam màu đỏ thắm, và người ngồi cạnh tường, y sam màu xanh nhạt”.

Bạn đang đọc truyện *Vưu Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hoạt Sắc Sinh Hương

Có lẽ là vì cô nương mặc y sam màu đỏ thắm trong phòng chếp kinh quá xinh đẹp, nên nhìn mấy thanh quan đang hát đây, Tống Cát liền cảm thấy mặc dù họ đều thanh tú, nhưng lại rất tẻ nhạt, không khơi dậy nổi hứng thú của hắn, thêm nữa, thơ của mấy tài tử kia cũng thật vô vị, nhất thời thoáng chút thất vọng.

Mọi người nghe Kim Thành công chúa giới thiệu Tống Cát, nói hắn là thân thích của một vị thân vương nào đó, liền không quan tâm đến, trong kinh thành, thứ không thiếu nhất chính là hoàng thân quốc thích, hơn nữa có Kim Thành công chúa ngồi ở đây, những hoàng thân quốc thích khác dù tôn quý đến đâu, cũng không thể sánh với Kim Thành công chúa, tỷ tỷ ruột của đương kim Hoàng đế. vì vậy không hề xun xoe nịnh bợ, thấy Tống Cát làm thơ, đến một lời tán dương cũng không kính tặng, thậm chí còn thị thầm với nhau.

Tống Cát nhớ tới mỹ nhân ở phòng chếp kinh ban nãy, chỉ uống vài chén rượu, nghe vài khúc hát liền nói mình mệt, phải nghỉ ngơi một chút.

Kim Thành công chúa hiểu ý, đích thân dẫn Tống Cát đến một trạch viện yên tĩnh, cười nói: “Hoàng thượng muốn truyền ai tới hầu hạ?”.

Tống Cát ngắm đồ ngọc trên án, không thèm ngẩng đầu nói: “Cho người đến tụng kinh, nghe xong thì về”.

Kim Thành công chúa vội ra ngoài phân phó, sai người đến phòng chếp kinh dẫn hai cô nương qua tụng kinh.

Hai cô nương nhanh chóng được dẫn tới, một người mặc y sam màu đỏ thắm, một người mặc y sam màu xanh nhạt. Tống Cát nhìn một cái, cô nương mặc y sam đỏ thắm không phải người hắn nhìn từ bên ngoài cửa sổ, hơi ngần người, sau đó không kiên nhẫn phát tay áo bào nói: “Tất cả lui xuống!”.

Mặt khác nói với Kim Thành công chúa: “Cô nương mặc y sam đỏ này hoàn toàn không phải người mới rồi ngồi cạnh cửa sổ”.

Kim Thành công chúa hơi ngạc nhiên, rồi nhanh chóng đáp: “Mặc y sam đỏ trong phòng chếp kinh, ngoại trừ cô nương này ra, người khác chính là phu nhân mới cưới của Phùng Yên, Vưu Vũ. Vì hôm nay đến chùa Long Tượng dâng hương, nghe nói Vưu Vũ cũng sinh vào mừng tám tháng tám, liền mượn người của Phùng thái phu nhân, đưa nàng ấy vào phủ chếp kinh”.

Tống Cát cực kỳ thất vọng, liếc mắt nhìn Kim Thành công chúa một chút, tự tiểu phi tiêu nói: “Hoàng tử mời trăm đến dự tiệc, lại cố ý cho trăm nhìn mấy cô nương chếp kinh, để khơi dậy ham muốn của trăm, rồi lại nói với trăm, đó là thê tử của Phùng Yên?”.

Kim Thành công chúa và Tống Cát tỷ đệ tình thâm, nghe lời hắn nói tuy có ý trách cứ, nhưng không hề sợ hãi, chỉ cười nói: “Hoàng thượng nhìn trúng Vưu Vũ, đó cũng là may mắn của nàng. Phùng Yên tuy là tướng quân, nhưng lại thích nam sắc, Vưu Vũ vẫn còn là xử nữ”.

Bên ngoài luôn đồn đãi Phùng Yên thích nam sắc, Kim Thành công chúa bán tín bán nghi, đến tận hôm nay đưa Vưu Vũ vào phủ công chúa, phân phó một nhũ mẫu có kinh nghiệm đến nhìn, nhũ mẫu kia một mực khẳng định, Vưu Vũ vẫn là hoàng hoa khuê nữ, lúc này Kim Thành công chúa mới tin vào lời đồn.

Không đúng ư, cưới một vưu vật như Vưu Vũ, vậy mà không đụng vào nàng, nếu không phải có bệnh khó nói thì chính là thích nam sắc rồi.

Tống Cát cúi đầu nhấp trà, thần nhiên nói: “Hoàng tử, người đang muốn ly gián quan hệ quân thần giữa trăm và Phùng Yên sao?”.

Kim Thành công chúa không nói gì, hồi lâu sau đáp: “Ta làm như vậy thì được lợi lộc gì chứ? Mẫu hậu không thể che chở cho ta cả đời, mà là Hoàng thượng ngài. Chỉ là ta muốn làm Hoàng thượng vui vẻ mà thôi”.

Tống Cát vừa nghe lại nhớ lại vài chuyện, hồi lâu sau nói: “Dung mạo Vưu Vũ quả thực rất giống Anh Anh, nhìn nàng, trăm cũng phải giật mình”.

Anh Anh là biểu muội của Tống Cát, phụ mẫu qua đời từ nhỏ, được Nghiêm thái hậu nhận vào cung nuôi dưỡng, chơi với Tống Cát từ nhỏ đến lớn, về sau các hoàng tử tranh giành ngôi vị, Anh Anh vì bảo vệ Tống Cát mà chết. Mấy năm trở lại đây, mỗi khi Tống Cát nhớ đến Anh Anh, liền có phần đau lòng. Kim Thành công chúa biết tâm bệnh của hắn, trước đây vẫn luôn tìm kiếm nữ tử có dung mạo giống Anh Anh tiến cống vào cung. Lần này tìm về tám nữ tử từ chếp kinh, dung mạo hoặc nhiều hoặc ít đều có chút giống Anh Anh, trong đó người giống nhất chính là Vưu Vũ.

Thấy sắc mặt Tống Cát dần hòa hoãn lại, Kim Thành công chúa liền nói: “Vưu Vũ không chỉ có dung mạo giống Anh Anh mà đến giọng nói cũng giống. Chỉ là nàng là thê tử của Phùng Yên, mà...”.

Tống Cát khoát khoát tay, đặt chén trà xuống nói: “Tuyên Vưu Vũ qua đây, bảo nàng ngồi ở ngoài bậc cửa, lấy tập thơ trước đây Anh Anh thích nhất cho nàng ấy đọc một lượt”.

Vuru Vũ bị dẫn đến một trạch viện với tâm trạng nghi hoặc, nghĩ lại thì, Kim Thành công chúa đưa mình vào phủ, chẳng qua là muốn làm Phùng Yến sốt ruột mà thôi, phỏng chừng sẽ không làm gì mình, vì vậy liền bình tâm lại, theo người vào viện. Sau khi ngồi ở chính giữa sân của trạch viện, lại có người đưa đến một tập thơ, bảo nàng đọc một lượt khiến nàng càng ngạc nhiên hơn, nhưng chỉ là đọc thơ thôi mà, cũng không khó khăn gì, nàng lặng lẽ nhìn vào trong căn phòng một chút, thấy trong phòng có tất cả mười hai tấm bình phong đều mở ra, che kín người sau tấm bình phong, liền không nhìn xung quanh nữa, mở tập thơ ra bắt đầu đọc.

Khi thanh âm Vuru Vũ dịu dàng vang lên, nét mặt của Tống Cát dần hốt hoảng, lát sau bỗng nhiên buột miệng hô: “Anh Anh!”.

Vuru Vũ đang đọc, chợt nghe có người hô lên một cái tên, không khỏi nghi hoặc, nhất thời dừng lại, thấy Kim Thành công chúa bước ra từ sau tấm bình phong, đi tới bậc cửa, khẽ nói: “Nếu gọi người là Anh Anh, người đáp lại một tiếng đi!”.

Lại nói đến Phùng Yến chuyển bài từ tiến cung, đợi hơn một giờ không gặp được Hoàng đế, đành phải xuất cung, nhất thời cũng không về phủ mà đi thẳng đến phủ công chúa, từ xa đã thấy một chiếc xe ngựa đỗ ở ngoài cửa chính phủ công chúa, có người lên xe ngựa, bốn thị vệ đi theo sau xe ngựa hộ tống rõ ràng là cao thủ hàng đầu, không khỏi thầm giật mình, người ngồi bên trong xe ngựa là người nào trong phủ đây, vậy mà có thể mời được bốn cao thủ hộ tống? Hẳn chưa hết kinh ngạc, cách xe ngựa khoảng chục bước, còn có mấy kẻ mặc thường phục nhàn nhã bước đi, hẳn nhận ra một người trong số đó. Lúc này hẳn đã đoán ra, chẳng trách hẳn vào cung không gặp được Hoàng đế, thì ra Hoàng đế đến phủ công chúa.

Phùng Yến mới dừng bước, xe ngựa của Hoàng đế đã đi xa, hẳn đang ngăn người thì thấy từ cửa hông phủ công chúa lại khiêng ra một cỗ kiệu nhỏ, bốn gã kiệu phu vững vàng khiêng cỗ kiệu đi về phía trước, lúc đi qua hẳn hơi dừng một chút, người trong kiệu vén rèm liếc nhìn hẳn một cái, đột nhiên kêu: “A Yến!”.

Phùng Yến nghe thấy tiếng Vuru Vũ, vội nhảy xuống ngựa hô: “Vũ Nương!”.

Vuru Vũ trở về Phùng phủ, gặp Phùng thái phu nhân, Phùng thái phu nhân biết Kim Thành công chúa bảo nàng chép kinh, chép xong thì đưa về, nhất thời thờ phào một hơi: “Bỏ Tất phủ hộ, công chúa không làm khó dễ cháu là tốt rồi”.

Sau khi về phòng, Phùng Yến đuổi hết người ra ngoài, kéo Vuru Vũ hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Công chúa vậy mà lại thả nàng về. Ta còn tưởng nàng sẽ bị chịu khổ mấy ngày mới được thả về!”.

Vuru Vũ cũng không nghĩ ra, kể sự thật: “Vào phủ công chúa, sau khi tắm rửa chay tịnh thì vào phòng chép kinh, đến tối có người dẫn ta đến một trạch viện tĩnh mịch, ở chính giữa sân, gần bậc cửa kê một cái ghế, bảo ta ngồi trên ghế đọc thơ, mỗi khi đọc xong một bài thơ, bên trong liền có người hô một tiếng “Anh Anh” rồi thờ dài. Sau khi đọc thơ xong thì có người dẫn ta đi xuống, hồi lâu sau thì công chúa hạ lệnh cho người đưa ta về phủ”.

Phùng Yến hỏi chi tiết tình cảnh lúc ấy, vừa nghe nói Kim Thành công chúa cũng ở bên ngoài sân, thoáng chốc đã hiểu ra, nghe Vuru Vũ đọc thơ chắc hẳn là Hoàng đế. Chỉ là chuyện này nghe thế nào cũng thấy không ổn!

Bạn đang đọc truyện *Vuru Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Một Ao Xuân Thủy

Phùng Yến sa sầm mặt, ngược mắt, chống lại đôi mắt long lanh nước của Vuru Vũ, sống lưng tê rần, con giận đang sôi trào trong ngực hơi hạ xuống, khẽ thờ dài.

Vuru Vũ thấy Phùng Yến mưa nắng thất thường, một lát sau, khuôn mặt tuấn tú lại ửng đỏ, dưới ánh đèn, anh tuấn lạ thường, không nhận được nhìn nhiều mấy lần, thấy Phùng Yến gục đầu, rất nhanh lại dùng khóe mắt nhìn trộm nàng, khóe miệng liền hiện lên ý cười, con giận ở phủ công chúa cũng vui đi chút ít.

Mỹ nhân nhếch môi cười, đầu mày khóe đuôi mắt như chảy xuôi một ao xuân thủy, mị sắc vô song, Phùng Yến vừa thoáng nhìn đã ngây người, bất tri bất giác đứng lên, dịch lại gần Vuru Vũ, đứng trước mặt nàng, thì thầm kêu: Vũ Nương!“. Tay phải sớm đã vươn ra, túm tay áo Vuru Vũ, lồi nhẹ, muốn kéo Vuru Vũ vào lòng mình.

Phùng Yến cúi đầu, giọng nói khàn khàn vang lên, hơi thở lướt qua trán, đáy lòng Vuru Vũ run lên, hơi gợn sóng, nhưng lại không thuận theo lực kéo của Phùng Yến, ngược lại còn lùi trở về, đồng thời cười nhẹ.

Phùng Yến thấy Vuru Vũ cười, ngực hơi ngửa ngửa, không kim được cổ kéo một cái, đem Vuru Vũ lùi khỏi ghế, cánh tay thuận thế đưa ra ôm eo nàng, đưa vào lòng mình, tay trái lại nắm tay phải của nàng áp lên mặt, để cho nàng sờ mặt mình.

Vuru Vũ nhẹ nhàng xoa mặt Phùng Yến, nghịch ngợm thổi khí bên môi hẳn.

Phùng Yến đang định nói, đột nhiên kéo tay Vuru Vũ đến gần mũi người, sắc mặt biến đổi, nhanh chóng thả tay Vuru Vũ, lui ra sau hai bước, bình tĩnh nhìn

Vưu Vũ, mấp máy môi, nhưng không nói.

Vưu Vũ hơi nghi hoặc, nhấc tay mình lên ngửi một chút, chỉ ngửi thấy một chút vị trái cây, cũng không có mùi phấn, nhất thời không hiểu, nhìn Phùng Yến nói: “Sao vậy?”.

“Là mùi phật quả. Mùi hương hiếm có, chỉ Hoàng thượng có thể dùng”. Phùng Yến nhìn Vưu Vũ, giọng điệu bình thản, không gọn sóng.

Vưu Vũ ngẩn ra, từng chữ từng chữ nói: “Lúc chép kinh, giấy ta dùng có mùi này, chép suốt một canh giờ, không chỉ lòng bàn tay bị ám mùi mà đến ống tay cũng có mùi trái cây. Khi trở về thay y phục rồi, còn rửa mặt nữa, không ngờ trên bàn tay vẫn còn mùi”.

Phùng Yến ngẫm thờ phào, bình tĩnh nhìn Vưu Vũ, thấy đáng vẻ hoàn toàn không hay biết gì của nàng, liền gật gật đầu nói: “Kim Thành công chúa âm hiểm, lắm mưu nhiều kế, sau này phải cẩn thận!”.

Vưu Vũ nghe Phùng Yến hỏi, nhớ lại tình cảnh khi đó, có thể khiến công chúa đứng hầu, trừ Thái hậu, cũng chỉ có Hoàng thượng mà thôi. Nhất thời bật thốt lên: “Lẽ nào người nghe ta đọc thơ, là Hoàng thượng ư?”.

Phùng Yến gật đầu, nhú mày, hồi lâu sau nói: “Nàng được phong làm mệnh phụ phu nhân rồi, đến nay chưa tiến cung thỉnh an Hoàng hậu nương nương, đợi khi nào bà nội vào cung thăm Thái hậu nương nương, nàng hãy đi theo bà vào cung, đến lúc thỉnh an Hoàng hậu nương nương, tìm cách nói chuyện hôm nay đến phủ công chúa, và việc theo sắp xếp của công chúa đọc thơ”.

Hai người đang nói chuyện thì có nha hoàn ngó vào nhìn bọn họ, nói Phùng thái phu nhân mời họ cùng sang ăn khuya.

Vì chuyện hai lần trước, Phùng Yến và Vưu Vũ lòng còn sợ hãi, nhưng lại không thể không sang, thoáng chốc đã đến chỗ Phùng thái phu nhân, Phùng Yến đuổi đám nha hoàn đi, nói thẳng: “Cháu có một chuyện cần nói với bà”.

Phùng thái phu nhân vừa nghe Phùng Yến nói, mắt lập tức chăm chú nhìn bụng Vưu Vũ, thoáng cái lại tỉnh ngộ, chứng nó thành thân chưa được một tháng, kể cả có thai cũng không nhìn ra được. Vì vậy cười nói: “A Yến có chuyện gì cứ nói!”.

Phùng Yến cân nhắc ngôn từ, rồi nói ra việc mình hề ngửi thấy mùi hương phấn, toàn thân liền sung ngứa. Chưa hết: “Hai lần trước bà hạ thuốc trong rượu, cháu vừa uống toàn thân cũng ngứa ngáy, vì vậy không thể cùng Vũ Nương. . .Bây giờ bên ngoài sôi nổi đồn đại, Kim Thành công chúa càng không có thiện ý, chỉ sợ bà sẽ hiểu lầm”.

Phùng thái phu nhân nghe xong liền biến sắc, ném đôi đũa trong tay, cả giận nói: “Ta là gì của cháu hả? Ta chính là bà nội của cháu, bà nội nuôi cháu lớn lên! Cháu không thể ngửi mùi hương phấn, vậy mà lại giấu diếm ta, không chịu nói rõ với ta. Thế là vì sao?”.

Phùng Yến cúi đầu đáp: “Cháu sợ bà lo lắng”

“Cháu đề phòng ta chứ gì?”. Phùng thái phu nhân đau lòng, lắm bầm: “Cháu là cháu của ta mà, lẽ nào ta lại hãm hại cháu sao?”.

Phùng Yến không nói, chỉ quỳ xuống dập đầu. Vưu Vũ thấy hấn quỳ xuống, cũng vội vã quỳ theo dập đầu.

Phùng thái phu nhân thấy Phùng Yến dập đầu, nhất thời lại mềm lòng, khom người kéo hấn, tức giận nói: “Còn không mau đứng lên? Đã quá nửa đêm, dưới đất lại không có đệm lót, bị đông cứng đầu phải chuyện đùa”.

Phùng Yến thuận thế đứng lên nói: “Bà không buồn vì cháu là tốt rồi”. Rồi lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Chuyện cháu không ngửi được mùi hương phấn, kể cả đám người nhị thức cũng không được nói. Chỉ sợ người ngoài biết được, để lộ ra, mai sau hai bên đối đầu, quân địch mà rải hương phấn, cháu không đánh nổi nữa mất”.

Đội Phùng Yến và Vưu Vũ cáo từ đi về, Phùng thái phu nhân nhìn thức ăn trên bàn nguyên xi không động đến, không khỏi cười khổ, nhất thời cất giọng gọi một nha hoàn vào, sai một nha hoàn khác xuống phòng bếp bảo trù nương làm mấy món ăn đưa đến phòng Vưu Vũ.

Phùng Yến và Vưu Vũ về phòng không bao lâu, liền thấy nha hoàn đưa com nước vào bày trên án, rồi nhẹ chân nhẹ tay lui xuống, vừa nhìn qua, tất cả đều là món chay, không khỏi lắm bầm: “Sao lại là ăn chay?”.

“Hôm nay lên chùa Long Tượng cầu phúc, phải ăn chay ba ngày!”. Vưu Vũ thấy Phùng Yến bất mãn, đành phải giải thích một câu.

Phùng Yến kêu khổ: “Ta ăn chay bảy ngày rồi đó, còn ăn nữa sao?”.

Vưu Vũ cười thầm, gấp một đĩa rau cải vào bát Phùng Yến nói: “Ăn chay nhiều mấy ngày cho an toàn”.

Phùng Yến rầy rà: “Ta muốn ăn thịt!”.

Vưu Vũ đỏ mặt, lại múc một thìa canh đậu phụ vào bát Phùng Yến, khề nói: “Chờ chàng khỏe lại rồi ăn”.

Phùng Yến để ý thấy Vưu Vũ đỏ mặt, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, vừa liếc mắt nhìn nàng, vừa ngẫm nghĩ, ơ, ta nói muốn ăn thịt, tại sao nàng ấy lại đỏ mặt nhỉ? Lẽ nào lời này còn có hàm nghĩa khác? Vì vậy lại kêu lên: “Vũ Nương, ta muốn ăn thịt!”. Nói rồi liếc mắt nhìn Vưu Vũ.

Vưu Vũ liếc trả lại Phùng Yến, khuôn mặt như nhuộm đỏ, vừa yêu kiều vừa diễm lệ, khiến Phùng Yến lại nhích lại gần một chút, âm điệu hơi thấp, rỉ tai

nói: “Ta muốn ăn thịt!”.

Vuru Vũ cảm thấy khó xử, không ngẩng đầu nói: “Hôm nay chỉ có thể ăn chay”.

Lại nhắc đến Quý phu nhân, nghe nói Vuru Vũ bị ép đến phủ công chúa, lo lắng suốt một đêm, sau khi nghe tin Vuru Vũ đã trở lại Phụng phủ, lúc này mới thở phào, hôm sau, bất chấp kiêng kị, vội vàng đến Phụng gia thăm Vuru Vũ.

Vì đang là mùa thu, cả vườn hoa cúc của Phụng phủ nở rộ, Vuru Vũ dẫn Quý phu nhân thưởng cúc, nói: “Mẹ, Kim Thành công chúa cũng không làm khó con, mẹ xem, con vẫn ổn không phải sao?”.

Quý phu nhân nhìn trái nhìn phải, thấy không có người ngoài, nhất thời ôm lấy Vuru Vũ, gạt nước mắt nói: “Con gái số khổ của ta!”.

Vuru Vũ không nghĩ ra, nhỏ giọng nói: “Mẹ, đừng như vậy, có chuyện gì từ từ nói”.

Quý phu nhân buông Vuru Vũ, lấy khăn lau nước mắt, nức nở nói: “Hôn phu Tô Vị Đạo của Kim Thành công chúa và Nghiêm Tam Thế là một hội, ta chỉ sợ chúng lại bày thủ đoạn gì”.

Vuru Vũ khẽ nói: “A Yến sẽ bảo vệ con, mẹ cứ yên tâm”.

Quý phu nhân ngưng khóc, nói: “Kim Thành công chúa há lại dễ trêu chọc? Tuy là tướng quân, nhưng thấy công chúa vẫn phải cúi đầu”.

Đang nói thì có nha hoàn đến bẩm báo: “Thiếu phu nhân, biểu tiểu thư Hứa phủ tới”.

Bụng Vuru Vũ “lộp bộp” một tiếng, Hứa Minh Châu đến đây lúc này để bồi thêm loạn sao?

Bạn đang đọc truyện *Vuru Vật Giữa Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.